KJELL OLA DAHL

al patrulea...

Mix polițist norvegian: o crimă, o femeie fatală, black metal și gangsteri
«Fanii genului polițist vor devora acest roman.» Kirkus Review

Gazeta

TREI

FICTION CONNECTION 3

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Coperta colecţiei:
Faber Studio

Imagine copertă:
©iStockphoto.com/knape

Director producţie:
Cristian Claudiu Coban

Redactor:
Domnica Drumea

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Rodica Petcu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DAHL, KJELL OLA
Al patrulea... / Kjell Ola Dahl ; trad.: Maria Melania Goja. -
Bucureşti : Editura Trei, 2011

ISBN 978-973-707-460-7

I. Goja, Maria Melania (trad.)

821.113.5-31=135.1

Titlul original: *DEN FJERDE RANEREN*
Autor: Kjell Ola Dahl

Copyright © Kjell Ola Dahl 2005
Prezenta ediţie s-a publicat prin acord cu Salomonsson Agency, Suedia

© Editura Trei, 2011
pentru prezenta ediţie

C.P. 27-0490, Bucureşti
Tel./Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro, www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-460-7

„Se va găsi timp să ucizi şi să zămisleşti
Timp pentru toate lucrările şi zilele mâinilor care
Ridică şi lasă să cadă
În farfuria ta o întrebare;
Timp pentru mine şi timp pentru tine
Şi pentru o sută de nehotărâri încă,
Pentru o sută de viziuni şi reviziune adâncă,
Înainte de ceaşca de ceai care vine,

Prin sală trec femeile întruna, o,
*Vorbind de Michelangelo."**

T.S. Eliot
(din *Cântecul de dragoste* al lui J. Alfred Prufrock)

---

* Traducere de Aurel Covaci, din *T.S. Eliot, Poeme*, Ed. Albatros, Bucureşti, 1970.

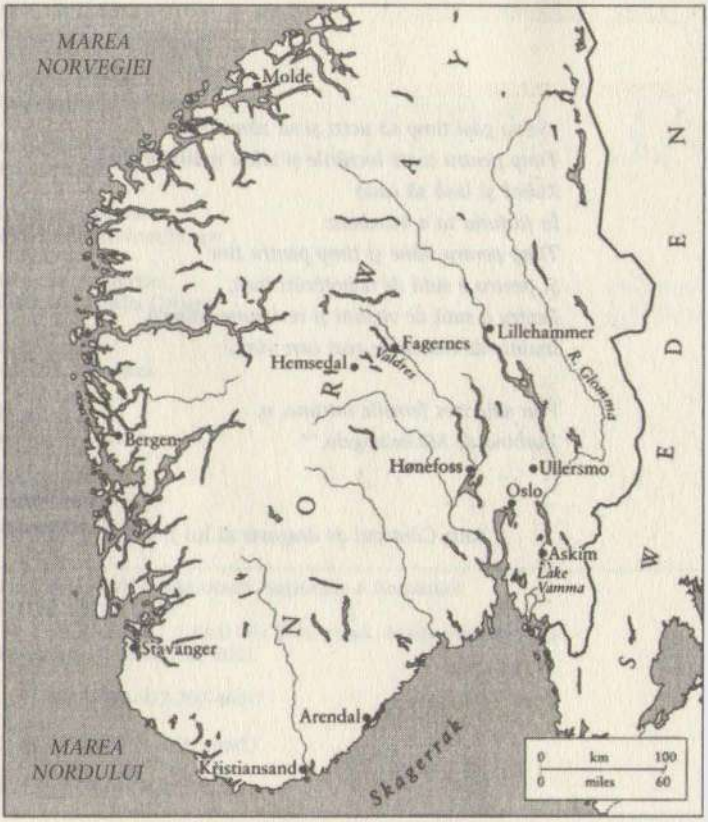
MAREA
NORVEGIEI
Molde
NORWAY
SWEDEN
Lillehammer
Fagernes
Hemsedal
Laldra
R. Glomma
Bergen
Hønefoss
Ullersmo
Oslo
Askim
Lake
Vamma
Stavanger
Arendal
Kristiansand
Skagerrak
MAREA
NORDULUI
0 km 100
0 miles 60

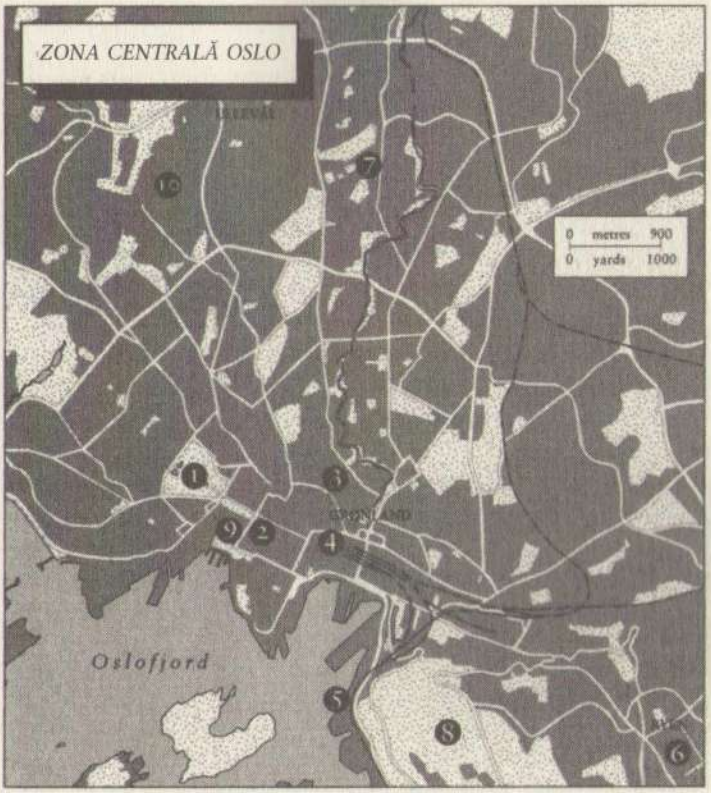

1 Palatul şi Grădinile Regale
2 Stortinget (Parlament)
3 Magazinul lui Badir în Torggata
4 Gara Centrală Oslo
5 Lohavna (unde e găsit primul cadavru)
6 Havreveien (adresa personală a lui Frank Frølich)
7 Bergensgata (adresa personală a lui Gunnarstranda)
8 Ekeberg Ridge
9 Primăria
10 Universitatea Blinden

Partea întâi

PAS DE DEUX

1

Cei doi bărbaţi se opriseră în faţa porţii. Era timpul să vadă ce-i cu ei. Frank Frølich sări peste ultimele două trepte, trecu de poartă pe lângă cei doi bărbaţi şi ieşi în stradă. Nu avură nicio reacţie. Se gândi: *Trebuiau să fi reacţionat. De ce n-au făcut-o?* Îşi îndesă mâinile adânc în buzunarele de la jachetă şi continuă să meargă cu privirea îndreptată în jos. În vitrina pescăriei, un bărbat azvârlea gheaţă cu lopata într-o cutie de polistiren. Aruncă repede o privire peste umăr. Niciunul dintre bărbaţi nu părea să observe. Încă se mai jucau cu mărgelele rozariilor. Unul dintre ei spuse ceva şi amândoi izbucniră în râs.

Un suport ruginit de biciclete scârţâi. O femeie îşi împingea bicicleta în el. Trecu pe lângă cutiile cu legume expuse. Deschise uşa de la magazinul lui Badir. Clopoţelul de deasupra uşii scoase un clinchet. Uşa se închise în urma ei.

Frank Frølich se simţi de parcă o jivină începu să-i roadă stomacul pe dinăuntru: un client în magazin? Of, asta nu trebuia nicidecum să se întâmple.

Dintr-un salt, fu în stradă. O maşină frână brusc. Maşina din spatele acesteia claxonă şi aproape se ciocni de cealaltă. Frank Frølich fugi pe trotuar. Trecu pe lângă bicicletă, pe lângă cutiile cu ciuperci, struguri, salată şi ardei — intră în magazinul care avea un iz de pivniţă plină cu mere stricate combinat cu un miros greţos-dulceag de ulei.

Femeia era singură în magazin. Avea un coş de cumpărături atârnat de braţ şi se plimba încet printre două rafturi cu mâncare.

Nu se mai vedea nimeni. Nu stătea nimeni lângă casa de marcat. Draperia de la trecerea din spatele casei de marcat se mişca uşor.

Femeia era mică de statură. Avea părul negru prins la spate. Era îmbrăcată în blugi şi o jachetă scurtă. Avea un rucsăcel atârnat pe umăr. Purta mănuşi negre şi ţinea o conservă în mână. Citea eticheta.

Frank Frølich era la doi metri de ea când se întâmplă. Se uită în stânga. Prin vitrina magazinului văzu maşina poliţiei pe partea cealaltă a străzii. Începuseră. Brusc se aruncă asupra ei şi se prăvăliră împreună la pământ. O fracţiune de secundă mai târziu se auzi un scârţâit de frâne. Bărbatul care sări peste tejghea era unul dintre cei doi cu mărgelele de rozariu. Acum ţinea o armă în mâini. Fu tras un foc. Se auzi un sunet de sticlă spartă. Standul pe care erau expuse ţigări şi tutun se răsturnă. Mai fu tras încă un foc. Şi apoi haos. Sirene. Voci care răcneau. Bocanci clămpănind. Zgomot de uşă şi geam sparte, cioburi împrăştiindu-se într-un şuvoi nesfârşit. Femeia stătea întinsă, nemişcată în spatele lui. Peste ei căzu o ploaie de pachete de ţigări. Avea, probabil, în jur de treizeci de ani şi mirosea a parfum. Ochii ei albaştri licăreau ca safirele. Într-un târziu, Frank Frølich reuşi să-şi smulgă privirea de la ei. Apoi îi descoperi mâinile. Fascinat, rămase locului, privindu-le muncind frenetic. Degete lungi, îmbrăcate în piele, mâini mici îndesând cu gesturi maşinale pachetele de ţigări în rucsacul care se desfăcuse în cădere. Apoi deveni conştient de liniştea din jur. Venea curent prin uşă şi prin geam.

— Frølich?

Vocea se auzea dintr-un megafon.

— Aici!

— Femeia e bine?

— Da.

— Eşti poliţist, şopti femeia. Îşi drese vocea ca să vorbească.

Frølich aprobă şi în cele din urmă îi dădu drumul.

— Atunci n-ar fi o idee prea bună să şterpelesc ceva de pe aici, nu?

Clătină din cap şi mai fascinat de cât de pricepute erau mâinile ei mici scoţând ţigările din rucsac. Se ridică în genunchi.

Rămaseră acolo, uitându-se unul la altul. Era atrăgătoare, într-un fel cumva vulnerabil; gura ei avea ceva deosebit.

— Iartă-mă, murmură el. Nu trebuia să se întâmple asta. Ar fi trebuit să te oprească cineva. Cu mult înainte să intri în magazin.

Femeia continuă să se uite fix la el.

— A fost o eroare pe undeva.

Ea încuviinţă din cap.

— Te simţi bine?

Dădu iar din cap şi-şi puse mâinile în şold. Pentru că încă nu se uitase în jur, avu parte de o imagine de ansamblu a situaţiei. Auzi sunetul rece al cătuşelor prinse în jurul încheieturilor şi înjurăturile unuia dintre bărbaţii arestaţi. *Aici am ajuns*, gândi el. *Mă bazez pe alţii.*

— Poţi să-mi spui cum te cheamă? întrebă cu o voce lipsită de emoţie.

— Am greşit cu ceva?

— Nu, dar ai fost aici. Acum eşti martor.

Zilele de toamnă trecură. Orele se scurgeau într-o posomoreală cenuşie, iar timpul se cristaliza în muncă: furturi — mărunte şi însemnate, crime, sinucideri, jafuri şi violenţă domestică; viaţa de zi cu zi — o serie de incidente, dintre care unele îţi rămân în minte, dar majoritatea sunt repede date uitării. Conştiinţa ta e instruită să reprime. Îţi doreşti din tot sufletul o vacanţă, două săptămâni vara, pe o insulă grecească sau, pe un termen mai scurt, un weekend prelungit pe un feribot în Danemarca. Să bei, să strigi, să râzi, să flirtezi cu o femeie care are exact râsul sănătos la care te aştepţi, privirea caldă şi crede că pantofii cu vârful ascuţit sunt absolut minunaţi. Dar până când se întâmplă asta: zile ca nişte diapozitive — imagini care pâlpâie câteva secunde înainte de a dispărea, unele mai uşor de reţinut decât altele, dar apoi dispar şi acelea. Nu că s-ar mai fi gândit la ea. Sau poate că da? Poate că îşi amintea din când în când de ochii albaştri ca safirele sau de trupul ei lipit de al lui — acolo, pe jos, în magazinul lui Badir. Sau de bărbatul care acum era încet şi sigur târât prin rechizitorii, pe cale să fie condamnat pentru furt de carne şi ţigări şi pentru opunere la arestare, comportament

amenințător, posesie ilegală de armă și așa mai departe. Care avea să intre în scurt timp în rândul celor care stau în așteptarea unei celule pentru a-și ispăși pedeapsa. În ciuda acestor gânduri care-i treceau prin minte, Frank Frølich știa destul de clar un singur lucru: că nu avea s-o mai vadă niciodată.

S-a întâmplat într-o după-amiază ploioasă spre sfârșitul lui octombrie. Se lăsa întunericul; bătea un vânt rece pe Grensen, în centrul orașului Oslo. Vântul se agăța de hainele oamenilor, reproducând picturile lui Munch: umbre de siluete, încercând să se adăpostească de ploaia puternică, strângându-se una în alta, folosindu-și umbrelele pe post de scut sau — dacă nu aveau umbrelă — înfundându-și mâinile în buzunar și sărind prin ploaie în căutarea vreunei streșini sau marchize care să-i protejeze. Asfaltul ud fura ultimele raze de lumină și apa care se prelingea printre șinele de tramvai reflecta strălucirea puternică a neoanelor.

Frank Frølich terminase programul și îi era foame. Așa că se duse la Kafé Norrøna. Încăperea mirosea a ciocolată caldă cu frișcă. Imediat vru și el una și se așeză la rând. În fața casei de marcat, se răzgândi și întrebă care e supa zilei.

— Italienească. Minestrone.

Doamna care servea făcea parte din categoria iritabilă, cu o expresie acră și ținută strâmbă.

Își luă tava cu supă fierbinte, o chiflă și un pahar de apă. Găsi un loc la fereastră, se lăsă pe scaun și se uită afară, la oamenii care se grăbeau pe Grensen cu gulerele ridicate. O femeie își apăsa bărbia pe reverul jachetei ca s-o țină închisă. Ploaia se înteți. Luminile mașinilor și ale neoanelor se desfășurau peste zidurile caselor. Oamenii de pe stradă semănau cu niște copii ghemuiți, ascunzându-se de o voce tunătoare de undeva de sus.

— Bună.

Frank Frølich îți puse lingura jos și se întoarse. Chipul ei avea ceva cunoscut. În jur de treizeci de ani, se gândi. Avea părul negru, acoperit în parte de o căciulă de lână, așezată ca o beretă. Avea tenul palid, buzele de un roșu-aprins și sprâncenele ei erau în formă de unghi ascuțit, două V-uri întoarse în sus pe frunte.

Elegantă, gândi. Îl frapă faptul că s-ar fi potrivit foarte bine într-un film mut alb-negru din anii patruzeci. Purta o fustă lungă

de lână, strânsă pe corp şi o jachetă scurtă. Îmbrăcămintea îi scotea în evidenţă silueta — şolduri, coapse şi umeri.

— Torggata, spuse ea, înclinându-şi capul, devenind uşor nerăbdătoare din cauza lipsei lui de reacţie: Marlboro, Prince, ţigări.

Apoi îşi aminti: ochii şi în special gura. Care îi dădea un aer de vulnerabilitate. Dar ridurile fine din jurul gurii îi spuseră că e mai în vârstă decât crezuse la început. Instinctiv, îi căută albastrul ochilor, fără să-l poată găsi imediat. E din cauza luminii, se gândi, e din cauza luminii ăsteia puternice de neon, care estompează albastrul. Becurile din magazinul lui Badir trebuie să fi fost din acelea obişnuite.

— M-ai lăsat să plec.

Dintr-odată se simţi încurcat şi căută o cale de scăpare. Nu mai rămăsese mare lucru din supă şi plătise deja. Ceva din întâlnirea asta îl luase pe nepregătite; situaţia îi activase o senzaţie uitată undeva într-un sertăraş al creierului. Va trebui să-i respingă abordarea, dar şovăia. Stătea în picioare destul de aproape de el, uitându-se în ochii lui. Spuse:

— Fireşte. Nu făcuseşi nimic rău.

— Nu crezi că făcusem?

— Poftim?

— Am luat trei pachete de Marlboro şi un baton de Snickers.

Îşi împinse castronul de supă din faţă.

— Atunci eşti o hoaţă.

— Ai văzut, nu-i aşa?

— Ce să văd?

Îşi luă jacheta şi se bătu peste buzunar să verifice dacă portofelul e acolo.

— M-ai văzut pe mine.

Pentru o fracţiune de secundă, cuvintele îl neliniştiră. *M-ai văzut pe mine.* Ar fi putut să se exprime altfel, dar ăsta era un mesaj pe care nu avea cum să-l înţeleagă greşit.

— Trebuie să plec, o anunţă. Toate cele bune...

Se gândi. Numele ei. Îi spusese cum o cheamă. Şi se chinuise să ţină minte. În ultima clipă, numele ei îi ieşi la iveală din conştiinţă. Spuse:

— Îţi doresc o seară frumoasă, Elisabeth.

Stătu nemişcat câteva clipe în timp ce uşa de sticlă se închidea în spatele lui. Vântul se mai îmblânzise puţin, dar încă ploua cu găleata. Încheindu-şi jacheta, se scutură ca şi cum ar fi vrut să scape de disconfortul pe care i-l crease întâmplarea. Făcu cei câţiva metri spre pasajul subteran cu pas iute. Aici, intră în transa lui obişnuită de metrou, acompaniat de mirosul de gunoi, aer refolosit, lână udă, toamnă şi gripă; femeile în vârstă îşi treceau degetele înmănuşate pe sub nas, bărbaţii îşi ridicau ochii spre Dumnezeu într-o rugă tăcută, să-i scutească de un alt acces de anghină, aici, în acest amalgam de umanitate, în care toată lumea e oarbă în faţa existenţei celorlalţi. Se strecură şi se sprijini de unul din pereţii de sticlă ai vagonului de metrou, atingând condensul de pe geam; doar ca să se trezească din transă când se închiseră uşile la Malerud şi creatura docilă din el se eliberă din colţul ei ca să se îndrepte spre uşi, pe măsură ce trenul frâna apropiindu-se de staţia Ryen. Uşile erau două buze metalice care se deschiseră, gata să-l scuipe afară. La înălţimea asta, ploaia se transformase în primele căderi de burniţă ale toamnei. Farurile maşinilor străluceau pe asfaltul şoselei de centură şi erau înghiţite de întuneric. Urcă dealul cu greutate, în timp ce maşinile se grăbeau să treacă.

Ceva trebuie să-i fi reţinut atenţia, un sunet sau o umbră neobişnuită, în timp ce se apropia de intrarea din clădirea unde locuia. Se opri şi se întoarse. Felinarul de la benzinărie era chiar în spatele ei, scoţându-i în relief silueta în lumina galbenă. Stătea nemişcată. La fel şi el. Fiecare era atent la mişcările celuilalt. Avea mâinile adânc îndesate în buzunarele jachetei scurte şi expresia feţei în umbră. Părul i se revărsa pe umeri, cu lumina de la felinarul stradal ca o aură deasupra pălăriei de lână, jacheta strâmtă şi fusta care-i acoperea genunchii.

Erau doar ei doi — în întuneric. Nimeni în preajmă. Zgomotul îndepărtat al traficului. Un felinar bâzâia. Păşi înspre ea cu pasul hotărât. Rămase nemişcată. Coborî pe şosea, merse în jurul ei, obligând-o să-l urmărească din priviri şi să se întoarcă spre lumină, ca să-i poată vedea faţa. Pe toată durata acestei mişcări de carusel, se uitau fix unul în ochii celuilalt. Detectă ceva în privirea ei: o forţă, ceva ce nu putea definit în cuvinte, ceva ce era greu de înfruntat fără a vorbi.

— Mă urmăreşti?

— Ai prefera să n-o fac?

Răspunsul îi tăie răsuflarea, din nou.

În cele din urmă, îşi coborî privirea.

— M-ai văzut, spuse ea.

Aceleaşi cuvinte, iarăşi.

— Şi? spuse el.

Stăteau aproape unul de celălalt. Mersese drept spre ea, dar nu se mişcase deloc. Îi simţea căldura respiraţiei în obraz.

Îi luă mâinile într-ale ei.

Mintea îi îngheţă. Îşi drese vocea, dar nu se mişcă. Avea pleoape grele şi gene lungi, întoarse. La capătul fiecărei gene se adunase o picătură minusculă de apă. Respiraţia îi izvora ca o ceaţă dintre buzele întredeschise, mângâind obrajii lui, înainte să se risipească. Frølich avea senzaţia că vorbele ei îi ating chipul.

— Ce-ai spus?

Doar atât reuşi să articuleze. Gura lui era doar la câţiva centimetri de a ei atunci când ea şopti încet:

— Nu uit pe nimeni dacă te sărut.

Apoi el îşi eliberă mâinile şi-i cuprinse faţa prelungă în palme.

Înainte să plece, ea zăbovi multă vreme sub duş. El stătea întins pe spate în pat ascultând susurul apei.

Când închise uşa de la intrare în urma ei, era patru dimineaţa. Apoi se ridică şi el şi merse la baie. Stătu cu fruntea lipită de faianţă în timp ce apa îi mângâia umerii. Avea mintea plină de orele care trecuseră. Felul în care trupul lui se ridicase peste al ei. Felul în care îi susţinuse privirea în timp ce el inspira şi apoi expira zgomotos, sacadat, iar şi iar. Broboanele de sudoare dintre sânii ei, reflectând mii de faţete. Felul în care sânii ei moi urcau şi coborau înainte s-o lase cu respiraţia tăiată. Dorinţa pură, sălbatică, flămândă — care lasă ruşine, avorturi, copii fără tată, HIV după ce se consumă. Încă îi mai simţea degetele înfipte în piele când îl prinsese cu putere de mijloc, zece unghii împungându-l. Ea mai voia, totuşi îşi ţinea răsuflarea, pentru că intuia dincolo de pleoapele lui numărătoarea inversă înainte de final.

După aceea, singur, cu fruntea lipită de faianţă: Frank Frølich răsuceşte robinetul şi se lasă opărit de apa aproape fiartă — amintindu-şi de tatuajul straniu de pe coapsa ei în timp ce-l încălecase cu spatele. Nu se poate gândi la asta fără să se simtă din nou excitat, simţind nevoia s-o facă din nou, ştiind că dacă ar fi intrat în clipa aceea pe uşă, ar fi azvârlit-o pe gresia din baie sau acolo, pe birou, şi ar fi fost de neoprit.

Astfel de gânduri sunt ca un virus. În cele din urmă dispar, dar asta cere ceva timp. Până la urmă, totul trece. Trei zile, poate patru, o săptămână — apoi gândurile îşi slăbesc strânsoarea. În cele din urmă, trupul îţi rămâne amorţit şi începe să funcţioneze normal, bucuros că s-a terminat.

Trecură şase zile. Era iarăşi în formă. Dar apoi îi vibră telefonul mobil de pe birou. Un mesaj. Îl citi. Un singur cuvânt: *Vino!* Introduse automat numărul expeditorului, iniţiind o căutare în agendă. Telefonul vibră din nou. Un alt mesaj. De data asta cu numele şi adresa expeditorului: *Elisabeth Faremo.*

Frank Frølich se aşeză. Tot trupul îi ardea. Îşi ridică mâna. Nu-i tremura. Fără îndoială, femeia aceasta îi atinsese o coardă. Îşi imaginase că nu are niciun simptom, că nu fusese afectat; presupunea să se împăcase cu intoxicaţia. Dar nu. Bum! Era febril. Nu era în stare să gândească. Un val de energie crescândă. Era încărcat. Din cauza unui singur cuvânt!

Stătu o vreme uitându-se la micul telefon cu ecranul iluminat. Începu să-i vibreze în mână. Suna. Acelaşi număr.

— Bună, Elisabeth, spuse el, surprins de claritatea propriei voci.

Două secunde de linişte. Suficient timp să gândească: *Acum ştie că i-am căutat numărul de telefon. Ştie ce efect are asupra mea, ştie că poate răsuci un buton care să-mi crească temperatura la limita febrei, printr-un simplu mesaj.* Dar apoi veni vocea caldă pe care n-o auzise de câteva zile.

— Unde eşti?

— La muncă.

— Unde?

— Sediul Poliţiei, Grønland.

— Aha.

Era rândul lui să spună ceva. Își drese vocea, dar abia apucase să tragă aer în piept, când ea îl întrerupse.

— Nu ai pauză în curând?

— Cât e ceasul? întrebă el, uitându-se la locul unde fusese ceasul, atârnat deasupra ușii, până în urmă cu câteva săptămâni. Acum erau doar două fire ieșite din perete.

— Habar n-am. E în jur de prânz.

— De unde să te iau?

— Ești cu mașina?

— Da.

— O să fiu în piața Lisa Kristoffersens, lângă Voldsløkka.

— În zece minute.

Nu putea gândi. Nu mai era loc în mintea lui pentru nimic altceva decât imagini: arcuirea spatelui ei, rotunjimea coapselor, părul negru revărsat pe pernă — privirea albastră de safir.

Își luă jacheta și plecă repede. În jos pe scări și apoi în stradă. Porni mașina și plecă. Nu-l mai interesa nimic altceva pe lumea asta, se concentra pur și simplu să nu lovească pietonii. Acceleră. Pe când conducea pe Stavangergata, ea apăru de nicăieri și veni pășind spre el pe trotuar. Odată cu ea, în mașină intră o mireasmă de toamnă târzie, parfum și bomboane de tuse. Se așeză fără să spună un cuvânt.

Frank își fixă privirea pe oglinda laterală. Respirând normal, în ciuda parfumului ei. Se asigură în oglindă, rece, controlat. Așteptă până când se făcu liber, apoi semnalizâ și plecă — conștient de privirea ei constantă, îndreptată spre profilul lui impasibil. Ea își dădu jos geaca de piele maro căptușită.

În cele din urmă, după ce trecură de intersecția cu Nydalen, rupse tăcerea.

— Nu te bucuri să mă vezi?

O privi scurt, pe furiș. Era șireată ca o felină. Doi ochi albaștri imenși, cu pupile mari, cu privire de pisică. Își simțea pulsul crescând. Îi zvâcneau tâmplele. Dar își păstră masca.

— Bineînțeles că mă bucur.

— Nu spui nimic.

Mâna ei, peste a lui, pe schimbătorul de viteze. Privi în jos spre mâna ei — degetele, apoi trase iar cu ochiul spre ea.

— Bună. Mă bucur să te văd din nou.

Cuvintele i se opriră în gât. Conducea spre Kjelsås, Brekke şi Maridalen.

Ce fac?

Buze atingându-i obrazul. Mâna care alunecase de pe mâna lui şi se strecurase sub jachetă. Era ca şi cum ar fi umplut un motor proaspăt reglat cu combustibil cu cifra octanică ridicată şi apăsase pe „Start". Inima îi bătea atât de puternic şi de repede, că îi pulsa sângele în urechi. Copaci pe ambele părţi ale drumului. Încetini şi intră într-o parcare, până la un crâng, departe de şosea. Opri. Scoase maşina din viteză şi lăsă motorul să meargă. În timp ce îi mai arunca o privire laterală furişă, îi acoperi buzele cu ale ei.

Trecu o oră până când, într-un târziu, vorbi ea.

— Ai putea să mă duci undeva?

— Unde?

— Blindern.

— Ce faci acolo?

Întrebare greşită. Ochii ei se îngustară.

Atmosfera specială se risipi.

Trase aer în piept şi se uită la copacii de afară — se adună, ca să uite din nou la ea. Pumnalele din priviri se transformaseră într-o sclipire preocupată — îl privea dintr-o cameră secretă de unde nu voia să-i împărtăşească nimic. Vorbele, izvorâte de pe nişte buze reci, zâmbitoare.

— Mă duc să-mi caut de lucru.

Trase pe bordură şi o lăsă la Moltke Moes Vei. Rămase s-o privească. Un mic strat de zăpadă căzuse peste noapte; abia acum observă pentru prima dată. Zăpada se topise într-o zloată în care paşii ei lăsau urme. Femeia care până nu demult fusese una cu el era acum redusă la o siluetă subţire, ce-şi ridica picioarele ca o pisicuţă care nu vrea să se ude pe lăbuţe. Era posibil? *Silueta asta mică şi aplecată, un simplu nimeni, îmbrăcat în bumbac, lână şi piele este fiinţa care are putere deplină asupra mea,*

care-mi face inima să bată atât de tare, că simt că-mi explodează pieptul?

Fugi! Departe! Va fi o simplă amintire peste câteva săptămâni, proiectată în spațiu. Dar în timp ce forma suplă dispărea în clădirea Niels Henrik Abel, opri motorul, deschise portiera și coborî. Începu să o urmărească. *De ce fac asta? Pentru că vreau să știu mai multe despre ea.*

Mersese prin clădire până pe partea cealaltă. O urmărea la cincizeci de metri în spate. Un minitractor îi ieși în cale pe pavajul acoperit de zăpadă. Se dădu într-o parte și trecu pe lângă studenții care stăteau de vorbă cu voci joase, în grupuri de câte doi-trei. Intră în clădirea Sophus Bugge. Se opri la o distanță bună în spatele ei, observând-o prin geamurile înalte în timp ce dispărea în auditoriu.

Dacă era studentă, ce studia? Intră în clădire prin ușile grele.

Numele lui Reidun Vestli domina orarul. Ea era cea care ținea cursul acum. Se așeză și luă un ziar pe care-l găsi pe acolo. Era chinuit de îndoială. Ce-ar face dacă ea ar ieși acum și l-ar vedea?

Închise ochii. *Am să-i spun direct. Am să-i spun că nu e destul să facem sex ocazional într-o mașină parcată — vreau să știu cine e, ce-i trece prin cap, de ce face ceea ce face...*

Dar tu, tu știi de ce faci ceea ce faci?

Frank Frølich stătu o vreme, uitându-se în gol la prima pagină a ziarului. Fotografia unei mașini de armată. Civili omorâți.

Un incident care reținuse atenția oamenilor din întreaga lume. *Dagsavisen* îi dăduse statut de știre de primă pagină, crezând că lui o să-i pese, că o să fie atras să se cufunde în toată poliloghia pe care reușiseră s-o născocească despre acest incident. Dar lui nu-i păsa. Nimic nu avea nici cea mai mică importanță acum, nimic, cu excepția lui Elisabeth, această — după părerea lui — femeie complet anonimă și delicată, cu fața palidă, buze roșii și ochi de un albastru cum nu mai văzuse niciodată. Existența ei însemna ceva, însemna foarte mult. Nu avea nici cea mai mică idee de ce. Știa doar că avea un efect asupra lui — fizic, dar și mental, un efect care năștea în el o dorință despre care doar citise în cărți, auzise despre ea, dar nu crezuse că poate exista — iar acum o spiona.

O întâlnise de trei ori.

Mesajul acela telefonic: *Vino!* Mintea i se goli dintr-odată de orice alte imagini în afară de cele ale trupului ei — buzele, ochii ei.

Şi la mai puţin de jumătate de oră după aceea, erau încleştaţi într-o izbucnire de pasiune cum rareori mai experimentase până atunci. *Cuvântul — ştia ce dezlănţuise? Făcea asta intenţionat?*

În sfârşit, uşa se deschise. O masă uniformă de studenţi se revărsă afară. Majoritatea purtau haine de stradă. Se uită la ceas. Era ora patru. Cursul se terminase. Îi tremura stomacul de emoţie. *Dacă mă vede?*

Acum ieşeau tot mai puţini studenţi. În curând, sala va fi goală. Trecuse pe lângă el?

Frank Frølich se ridică încet. Păşi precaut spre uşă şi o deschise.

Se afla în capătul de sus al auditoriului, în spatele şirurilor de scaune, uitându-se în jos, spre pupitru. Erau două persoane acolo. Elisabeth era una dintre ele. Cealaltă femeie îi vorbea cu o voce tandră. Avea în jur de cincizeci de ani, părul negru, cu un fel de tunsoare paj, şi purta o rochie lungă, neagră. Stăteau foarte aproape una de alta. Poate erau prietene foarte bune. Poate erau mamă şi fiică. Dar mamele nu-şi mângâie fiicele astfel.

Fusese descoperit. Cele două femei îşi ridicară privirile spre el. Ambele foarte calme, ca şi cum aşteptau politicos ca el să se retragă. Căută ceva în ochii lui Elisabeth, dar nu găsi niciun semn de recunoaştere, niciun sentiment de vină sau de ruşine, nimic.

Au stat aşa câteva secunde, trei perechi de ochi întâlnindu-se peste şiruri de scaune, până când el se dădu înapoi şi ieşi.

2

Din când în când, încerca să se privească din afară. Să se concentreze pe subiect — care îi făceau obrajii să ardă de furie şi ruşine. Mintea îi era dominată de o singură dorinţă: să dea înapoi şi să şteargă tot, să scape de o asemenea condiţie jenantă şi abjectă. Deci Elisabeth era doar o studentă încurcată cu un lector — care mai era şi femeie pe deasupra. Frank Frølich se hotărî: niciodată. Să nu se mai apropie de ea niciodată.

Dar vocea raţională dinăuntrul lui protestă. De ce? Pentru că e periculoasă? Bisexuală? Misterioasă? Pentru că se prefăcuse că nu-l cunoaşte? Pentru că fusese umilit într-un asemenea hal?

Nu, gândi vocea dispreţuitoare, ca să nu fie redusă la tăcere. Era furios pentru că îl pusese pe jar. Pentru că-l făcuse incapabil de acţiune şi slab — îl înmuiase.

Când îl sună data următoare, nu răspunse. Stătu nemişcat cu telefonul în mână. Vibra de parcă o inimioară bătea înăuntru. Numele ei licărea pe ecran. Dar rămase neclintit. Îl ignoră de fiecare dată.

În curând, începu să-l sune acasă.

Era o farsă. Fugea la telefon şi citea numele pe ecran. Nu răspundea dacă era ea. Nu atingea telefonul dacă era un număr anonim. Astfel stătea acasă într-o seară, târziu, lăsând telefonul să sune iar şi iar. Nu se ridică, pentru că suna ea. Atâta putere avea asupra lui — chiar şi când era singur, se lupta să-şi păstreze degajarea.

*

Trecu o săptămână. Frank Frølich simţea că febra aproape trecuse şi era pe drumul cel bun. Era joi după-amiază acum. Terminase munca, suportase călătoria cu metroul, care-i amorţea mintea ca de obicei, şi merse pe jos până la uşa din faţă. Una dintre doamnele mai în vârstă de la etajul al şaptelea se uita în cutia ei poştală de pe holul de intrare. Frølich era încă în starea de transă din metrou. Ţinu deschisă uşa liftului pentru femeia aplecată de spate, care nu era în niciun fel diferită de celelalte femei aplecate pe care le întâlnea ocazional în lift. Când se închise uşa, apăsă pe buton. Se uita în gol undeva în faţă, la becurile care arătau numărul etajului.

Ieşi din lift. Auzi zgomotul de plecare al liftului urcând, în timp ce-şi dibuia cheile prin buzunare.

Îngheţă.

Un detaliu minuscul la uşa de intrare îl scoase din transă. Gaura cheii din uşă strălucea galben. De obicei era întunecată. Uitase să stingă lumina de pe hol azi-dimineaţă?

Într-un final, strecură cheia în broască, ezită, apoi o răsuci. Uşa se deschise fără un sunet. Se strecură înăuntru. Închise uşa încet în urma lui. Îşi ţinu răsuflarea. Lumina pe hol era ceva, dar uşa deschisă la camera de zi era altceva.

Clipa asta avea să i se imprime în conştiinţă pentru toată viaţa.

Era cineva în apartament.

Stătu nemişcat, mintea îi lucra febril, în timp ce trupul îi amorţea încet, i se usca gura şi îşi simţea mâinile inerte. Fără să se gândească la ce face, alunecă fără zgomot spre uşa de la camera de zi. Îşi pierduse controlul. Parcă s-ar fi privit din afară: se văzu ridicând o mână şi aşezând-o precaut pe mâner, apoi împingând uşa la o parte.

Trase adânc aer în piept. Trupul, încă amorţit, ca după şoc.

Stătea cu spatele la el. Pe jos. Dezbrăcată, purtând doar o lenjerie turcoaz. Cu spatele delicat aplecat înainte. Două semne din naştere proeminente pe coloană. De la distanţă, tatuajul ei arăta

ca o trăsătură alungită, neagră, de condei. Stătea cu picioarele încrucişate în faţa casetofonului şi a unităţii stereo. Nu-l auzea. Avea căştile lui noi pe urechi. Muzica din cameră suna ca vântul foşnind prin frunze uscate. Părea foarte familiară cu locul. Pătrunsese nepoftită în spaţiul lui şi apoi se închisese în lumea ei. CD-uri şi LP-uri erau împrăştiate pe jos.

Emoţiile îi puseseră un nod în stomac: tensiune, furie, curiozitate. Îşi făcuse drum cu forţa în apartamentul lui — mintea i-o luase la goană. Una era intruziunea fizică — partea practică, faptul că „chiar o făcuse". Cealaltă era intruziunea mentală, forţându-şi intrarea în cel mai ascuns sanctuar al lui, căminul lui — şi făcând asta pur şi simplu, fără să-l întrebe, uzurpându-i drepturile. Nu era în stare să rupă vraja. Un val nestăpânit de emoţii îl subjugă. Poate din cauza curentului de la uşă, poate o licărire în geamul bufetului, dar tresări dintr-odată, îşi smulse căştile şi sări în sus.

— Dumnezeule, ce m-ai speriat!

În clipa următoare fu lângă el.

— Bună.

— Bună.

Îşi ridică privirea, simţindu-i surescitarea, izvorul de sentimente contradictorii ce-l asaltaseră.

— Nu te bucuri nici măcar... puţin?

— Cum ai intrat?

— Am împrumutat o cheie.

— Ai împrumutat o cheie?

— Ultima dată când am fost aici.

— Deci, eşti o hoaţă?

Ecoul unei conversaţii anterioare. Complet netulburată, se uită în ochii lui şi-i spuse:

— Ştiai, nu-i aşa?

La început provocator, dar apoi îşi coborî privirea — de parcă i-ar fi fost ruşine.

De parcă, îşi repetă în gând. *De parcă!*

— Am împrumutat-o. Din bolul din bucătărie.

— Ai împrumutat cheia?

— Te deranjează?

— Ai luat cheia din bucătărie de la mine data trecută când ai fost aici — fără să-mi spui?

— Eşti supărat.

— Nici pe departe.

— Nu-ţi place genul ăsta de surpriză?

— Nu sunt sigur că „place" e cuvântul potrivit.

— Am fost bine intenţionată, totuşi.

— De ce n-ai mai multe haine pe tine?

Vocea ei se întunecă.

— Ca să mă poţi vedea mai bine.

Scoase un chicotit când el nu-i răspunse. Era o vulnerabilitate inerentă în stânjeneala ei. Dar simţi că el o observase şi înveli goliciunea asta mentală într-o îmbrăţişare mai strânsă, adăugând grăbit:

— Nu, nu pentru asta. Am făcut un duş. Mi-era tare frig.

Îl trase înspre ea şi se crispă uşor când îi simţi împotrivirea.

— Ştiu că am greşit. Să împrumut cheia fără să întreb. Îmi pare rău.

Îi dădu drumul şi se plimbă prin cameră, spre bucătărie. Haina ei era pe scaun, sub geam. Se aplecă s-o ia, ţinându-şi picioarele drepte — o imagine vie dintr-o revistă glossy pentru bărbaţi. Căută prin buzunare şi îi arătă cheia, scuturându-şi pe spate părul negru. Perla din buric sclipi, apoi ajunse iar aproape de el.

— Promit că nu mai fac.

Merse în bucătărie. Auzi clinchetul cheii peste monedele străine şi mărunţişurile din bol. Se îndreptă, îşi sprijini capul de rama uşii şi îl studie. Simţi nevoia să înghită. Când se mişcă înspre el, arăta de parcă ar fi păşit pe un podium, un pas înaintea celuilalt. Se uită în ochii lui tot drumul. Buzele ei spuseră:

— M-am gândit că o să fii încântat. Poate pentru că şi mie îmi plac surprizele. Mâna ei îl atinse şi îşi ridică ochii spre el.

— *Eşti* încântat. Trupul tău e încântat.

— Dar cum ai reuşit să găseşti cheia potrivită?

Îi slăbi cureaua, îi scoase cămaşa, degetele ei desfăcură nasturele de la pantalon. Degete răcoroase alunecându-i pe burtă în jos.

— De ce trebuie să vorbeşti mereu despre lucruri plicticoase, domnule Morocănos?

Cedă şi o sărută.

— E mentorul meu, spuse ea simplu.

— Cine e ce?

— Reidun, lectorul de la Universitatea Blindern, e mentorul meu.

— Acum tu eşti cea care vorbeşte despre lucruri plicticoase. Oricum, păreaţi total cufundate una într-alta.

— Este.

— Este ce?

— E îndrăgostită de mine. Ezită şi apoi se uită spre el. Şi nici tu, nici eu nu putem face nimic în legătură cu asta, aşa-i?

Nu spuse nimic.

— Trebuia s-o ascult. Îmi spunea ceva important. Oricum, n-a fost prea frumos din partea ta să mă urmăreşti, nu-i aşa?

Îşi ţinu gura. Nu era sigur dacă era frumos sau nu. Tot sângele din corp curgea înspre mâna ei răcoroasă. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet şi erecţia îi crescu. Un zâmbet cu ochii închişi; o parte din fardul de pe pleoape i se uscase, adunându-se în cute.

Se lăsă într-un genunchi. El îşi închise ochii şi trase adânc aer în piept. Îşi trecu degetele prin părul ei. Ea îşi ridică privirea. Sunetul foşnitor al căştilor de pe jos reveni. O întrebă:

— Vrei să mergem în dormitor?

— Ţi-e teamă că ne vede cineva?

— Te vreau toată.

O ridică, îi purtă trupul suplu, uşor ca fulgul, o aruncă pe pat în timp ce râdea, îi smulse lenjeria de corp şi o apucă de glezne. Inelul de aur de pe degetul ei mare străluci în lumina soarelui de după-amiază ce pătrundea prin fereastră. O ţinu strâns. Îi plăcea să fie strânsă tare în braţe.

În noaptea aceea o urmări. Era aproape ora trei când se strecură afară. Îi dădu avans trei minute înainte să se furişeze după ea. Avea creierul răvăşit. O parte din conştiinţa lui se întindea ca o pisică la soare, amintindu-şi cum ea luase ce-i trebuie,

dar îi şi dăduse atât de mult înapoi. O altă parte a creierului său stătea după un tufiş suspicios, gelos, temându-se că reprezentaţia fusese o decepţie. Asta îl scoase afară, în ploaia rece de toamnă, care-l făcu să se furişeze pe străzi, la câteva sute de metri în spatele ei, ascunzându-se în întuneric. *Faci asta pentru că ea avea deja un plan secret să intre la tine în apartament, de prima dată când a venit acolo. A furat o cheie. A luat cheia, fir-ar să fie! Şi intră la tine — de parcă ar locui acolo. Vorbeşte codificat, nu spune niciodată nimic despre ea, nu spune cu ce se ocupă şi evită să fie sinceră, chiar şi atunci când o întrebi direct. Minimalizează relaţia ei cu lectorul şi inventează un pretext oarecare. E plină de minciuni!*

Mergea în faţa lui legănat, cu paşi mari. Dintr-odată simţi o vibraţie în buzunar. Telefonul mobil. Îl scoase şi se uită la ecranul luminos, încercând să stea în umbra copacilor care-l ascundeau de lumina felinarelor. Citi: *Bună, Frank, mulţumesc pentru o seară minunată. Vise plăcute. Te sărut. Elisabeth.* Se opri, involuntar. Îi observă spatele subţire, mult în faţa lui. De la distanţă, părea atât de delicată, atât de bine intenţionată. Ce fac? Urmăresc o femeie care mi-a dăruit noaptea vieţii mele. Ştii unde locuieşte. Merge spre casă.

Stând acolo în ploaia care picura, cu mobilul în mână, îşi veni în fire. Se uită în sus. Dispăruse. Alergă în jos pe Ryenbergveien. La capătul străzii îi zări silueta din nou. Un taxi cu o lumină aprinsă pe capotă trecu pe lângă el. Încetini, dar trecu mai departe pe lângă ea, pentru că nu făcuse niciun gest să-l oprească. Aşadar, spunea adevărul. Simţise nevoia să se plimbe, nu să ajungă repede acasă.

Fu luat prin surprindere când văzu complexul de apartamente unde locuia. Chiar şi mai surprins când citi numele de la interfon. Era uluit. *Elisabeth şi Jonny Faremo.*

3

Era într-o nouă fază de convalescenţă.

Prima zi: febră.

A doua zi: febră.

A treia zi, 07:30 — 12:00: fără febră; perspectivele de însănătoşire sunt bune.

12:03: SMS: *Vino!*

12:03: Febra revine!

12:06: Sună mobilul. E numărul ei.

Îl lăsă să sune. Stătea la coada de la cantină cu telefonul sunându-i în mână. Oamenii se întorceau să se uite la el. Le ignoră privirile. Transpira. Îşi încleştă pumnii şi se uită în altă parte. Restul zilei trecu ca prin ceaţă.

În a patra zi, primul lucru pe care-l făcu a fost să verifice cazierele. Căutarea se finaliză cu o mare lovitură: *Jonny Faremo*. Istoric: trei condamnări pentru V.C.G. (vătămare corporală gravă) şi una pentru jaf armat, una pentru spargerea de maşini şi furt. Durată totală în spatele gratiilor: treizeci şi opt de luni pentru o condamnare de cinci ani. Trecuse prin închisorile Ila, Sarpsborg şi Mysen.

Transpiraţia îi curgea pe spate. Clipi de două ori, dar reuşi să se adune ca să tipărească pagina. Apoi o nouă căutare: *Elisabeth Faremo*, nicio infracţiune. Un cazier nepătat.

Dar dacă Elisabeth era măritată cu Jonny Faremo, putea să-i fi luat numele după căsătorie. Poate era înregistrată sub un alt nume.

I se făcu greaţă. Îi vedea faţa înaintea lui. Nu, nu faţa, doar trupul. Mâna apucând-o strâns de gleznă, picioarele şi contururile feţei ei pe patul în care stăteau întinşi. Clipi din nou. *În ce s-a băgat?*

Uşa se deschise. Yttergjerde intră în încăpere. Yttergjerde cu buza lui de snus — priza de tutun de sub buza superioară îl făcea să arate ca un iepure uriaş cu un şir de dinţi deformaţi — neras, dar cu ţeasta rasă.

Yttergjerde:

— Salutare!

Frølich simţi cum capul său se înclină drept răspuns. Nu avea chef de vorbă acum, nu avea chef să râdă forţat la glumele nesărate ale lui Yttergjerde, la bancurile porcoase sau la poveştile despre aventurile lui amoroase.

Mirosul de colonie bărbătească umplu camera. Yttergjerde mirosea întotdeauna ca guma de mestecat. Frølich nu ştia cum de omul ăsta îl putea suferi.

— Păi, eu niciodată.

Ridică privirea. Yttergjerde stătea în faţa imprimantei. Ţinea în mână foaia tipărită despre Jonny Faremo. Frølich simţi cum îl trece iar transpiraţia — prin tot corpul, de data asta. Clipi. Avea ochii uscaţi, complet uscaţi. Îi venea să vomite.

— Îl ştiu pe *ăsta*, murmură Yttergjerde.

— Pe care îl ştii?

— Faremo, Jonny. Ce-a mai făcut de data asta?

Frølich tuşi.

— Verific doar nişte nume. Să auzim.

— Ce să auzi?

— Ce ştii despre Jonny Faremo. Pentru mine, e doar un macho cu şapcă şi ochelari de soare.

— Păi sunt trei în gaşcă. Jaf armat, indivizi de acelaşi soi ca în mafia Stavanger — stil comando, arme automate, cagule şi salopete. Îmi amintesc o operaţiune cu o dubiţă blindată, acum cinci–şase ani. Aici scrie că dubiţa a mers din Østfold în Oslo. E o adevărată pacoste. Mai întâi loveşte, apoi pune întrebările. Sunt unul dintre puţinii care au avut plăcerea să-l pocnească de câteva ori în faţă. Eram în echipa care i-a arestat când au jefuit dubiţa blindată.

— Şi-a făcut porţia cu mult timp în urmă. Mai ştii şi altceva?

Yttergjerde se întoarse cu faţa la el.

Frølich continuă repede:

— Ştiu că locuieşte într-o zonă destul de fiţoasă. Apartamente terasate pe Ekeberg Ridge.

— Ştii cum e. Indivizii ăştia conduc maşini rapide şi beau Hennessy când nu sunt înăuntru, de-aia sfârşesc acolo.

— Deci apartamentul e doar de faţadă?

— Nu, cred că l-au moştenit. Casa e a lor. Îmi amintesc că la vremea aceea era un fapt incontestabil — în timpul procesului.

— Ei au moştenit? Cine sunt ei?

— El şi cu sora lui. Locuieşte cu sora lui. Cel puţin locuia — pe vremea aia.

Ura! Nu e măritată! E fratele ei!

Frølich, cu faţa inexpresivă:

— Şi ea?

— Ea?

— E şi ea implicată?

— Nu cred. Pare mai degrabă ca o mamă, de fapt. Cu toate că e mai mică. Dar nu ştiu. Acolo unde e rahat, de obicei e mult mai mult în care să te bălăceşti, aşa cum spunea unchiul meu. Era fermier.

Mult mai mult să te bălăceşti. Clipi.

— Ce vrei să spui „ca o mamă"?

Yttergjerde clătină din cap şi apoi ridică din umeri.

— Am zis şi io aşa. Habar n-am. De ce eşti aşa de curios?

— Hmm?

Simţea cum îl trece iar transpiraţia.

— Faremo, spuse Yttergjerde nerăbdător. De ce eşti aşa de curios în legătură cu Faremo?

— Un pont. Cineva mi-a spus să iau în considerare numele lui.

Yttergjerde se întoarse, cu sprâncenele ridicate. Mâinile lui puternice desfăcură dopul de la o sticlă de Cola.

Frølich clipi. *Pune capăt conversaţiei înainte să înceapă să pută până în cerurile sfinte!*

Yttergjerde, gânditor, cu urechile ciulite.

— Un pont?

— Las-o moartă. Aveam doar nevoie să ştiu despre cine vorbeşti. Şi cum merge treaba altfel? Tot cu drăguţa taiwaneză cu care vorbeai?

— Domnii preferă blondele!

— Deci a terminat-o?

Yttergjerde îşi folosi degetul arătător să râcâie jos priza de tutun. Rânji, arătându-şi dinţii plini de pete maronii.

— Hei, la secţie, eu sunt cel care termină relaţiile!

Frank Frølich se duse la toaletă să fie singur şi să gândească. Era alarmat de propria sa reacţie, de bucuria fără limite pe care a simţit-o când a aflat că Elisabeth e sora lui Jonny Faremo, şi nu soţia lui. Dar faptul că fratele ei era un criminal reprezenta o problemă. Cum ar fi fost cel mai potrivit să se comporte?

Îşi privi imaginea reflectată în oglindă. Îşi spuse cu voce tare: *Cel mai potrivit lucru e s-o confrunţi, s-o faci să vorbească despre fratele ei. Nu, trebuie să tai legătura.*

Se aşeză pe toaletă şi-şi roase pumnii. *Care e cel mai potrivit lucru? Să rup orice contact prin telefon? Să bâigui: Ştii că nu pot să am o relaţie cu sora unui infractor! Numai ca să primeşti răspunsul evident: Frank, cine te interesează, eu sau fratele meu?*

Îşi trecu dosul mâinii peste frunte. Era chiar atât de neobişnuit? Cu siguranţă au mai fost şi alţii în situaţia asta. Încercă să se consoleze căutând exemple. Şeful de la Fisc descoperă într-o zi că soţia lui falsifica bonuri de taxi şi le deducea din impozit. Nu. Irelevant. Asta era legată de relaţii. Există membri de partid socialist care se culcă cu membri de dreapta şi viceversa. Ofiţeri de închisoare femei care încep relaţii cu deţinuţii.

Această ultimă analogie îl face şi mai mult să transpire.

Un preot, care e împotriva femeilor preotese, curtează o preoteasă. Un militant neonazist intră într-un alt bar din greşeală şi-şi dă seama că e homosexual. Exemple prosteşti. *Foloseşte-ţi creierul!* Preşedintele unui partid local extremist de dreapta află că fiică-sa s-a logodit cu un negru, care, de fapt, e un tip extraordinar.

Frank Frølich clătină din cap. *De-asta devin îngrijorat? Pentru că de data asta e vorba de mine? Oare asta e panică născută din paranoia mea, sau faptul că fratele ei a fost la închisoare e adevărata problemă?*

Îşi imaginã conversaţia din nou: *Trebuie sã înţelegi, Elisabeth. Sunt poliţist! Fratele tãu face parte din lumea interlopã. Ãştia nu sunt oameni care sunt deschişi la flecãreala obişnuitã despre servicii de protecţie personalizate şi noi începuturi în viaţã cu trandafiri şi viori. Jonny şi amicii lui sunt criminali versaţi. Vorbim de crimã organizatã aici!*

Clãtinã iarãşi din cap. De parcã ea n-ar şti deja toate lucrurile astea!

Pai, da, dar nu e ãsta miezul problemei?

Da, problema e cã ea şi-a ţinut gura. Ştie cã sunt poliţist, a ştiut asta dintotdeauna. Prima datã ne-am cunoscut tocmai pentru cã sunt poliţist. Aşa cã ar fi trebuit sã spunã ceva despre fratele ei, demult!

Adevãrul crud al acestei concluzii îl descurajã la început. După aceea, se simţi ca atunci când ieşi din apã după ce ţi-ai ţinut îndelung respiraţia. Concluzia va fi poziţia lui. Îi ascunsese adevãrul, îl manipulase, trecuse lucrurile sub tãcere, se jucase cu el.

Imediat luã o decizie.

Se spãlã pe faţã cu apã rece, curatã, se şterse cu un şervet de hârtie şi se întoarse în birou.

Gunnarstranda ajunsese. Îi spuse:

— Arãţi cam palid, Frølich. Obosit?

Frølich îşi luã jacheta, o aruncã pe umãr şi porni spre uşã.

— Nu, doar sãtul al naibii de atâta muncã de birou.

Gunnarstranda îl cercetã peste ochelari.

— Ia-o mai uşor. Azi, mâine e Crãciunul. Iar în noaptea de Ajun, pot sã jur cã vreun puşti gelos o sã-şi ceare rãzbunarea criminalã pentru cã a fost încornorat.

Râsul şuierãtor al lui Gunnarstranda îl urmã pe coridor.

Când sunã data următoare, îi rãspunse la telefon. Toatã stingherealã îi fu risipitã pe loc de vocea ei caldã, voalatã.

Voia sã meargã la cinema.

Fu de acord.

Se întâlniră în faţa cinematografului Saga. Mai întâi, merserã la Burger King. El îşi luã un hamburger cu şuncã, iar ea îşi luã un milkshake. Un milkshake cu vanilie.

— Eu mănânc hamburgeri numai la McDonald's, spuse ea când se aşezară la geamul care dădea în stradă. Aproape că nu erau deloc clienţi la etajul întâi. În afară de un tată cu două fiice care făceau mizerie şi îşi întindeau ketchup peste tot pe haine.

— Vrei mai bine să mergem la McDonald's?

— Nu. Acum vreau să beau un milkshake. Când vii să mă vizitezi, o să-ţi fac un milkshake cu banane. O să-ţi placă.

— Te-ai gândit să mă inviţi la tine acasă?

Ea, ridicându-şi privirea:

— De ce nu?

— Da, chiar, de ce nu?

Linişte — o linişte stingheră. Şi apoi, de parcă ar fi citit ceva în expresia de pe figura lui, de parcă s-ar fi stins o lumină undeva:

— Ce s-a întâmplat?

— Hmm?

— Îmi dau seama că s-a întâmplat ceva. Spune-mi despre ce e vorba.

Mai luă o îmbucătură. Hamburgerul avea gust de carton. Dar e mai bine să-ţi îndeşi carton în gură decât să-ţi sară muştarul. În afară de asta, nu ştia cum să se exprime. I se făcu imediat foarte cald şi fu cuprins de neastâmpăr. Nu-i plăcea locul: mirosul greu de ulei prăjit, aerul sufocant, pereţii reci şi lumina puternică ce dădea pielii o nuanţă palidă, nesănătoasă şi uniformiza culoarea ochilor.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine, spuse el repede.

— Aşteaptă, zise ea.

— Bine, încuviinţă el.

— În primul rând, am şi eu ceva să-ţi spun. În legătură cu fratele meu.

Îşi ţinu răsuflarea. Îmi poate citi gândurile?

— Fratele meu, Jonny. El...

Rămase pe gânduri jucându-se nervoasă cu şerveţelul.

— Ce-i cu fratele tău? îşi auzi propria voce în timp ce ea-şi muşca buza de jos.

— Locuim împreună.

— Şi?

Rupse şerveţelul încet în două.

— Jonny a... a fost închis.

Acum se uita ţintă la el. Frank îi susţinu privirea. Toxina dispăruse; narcoza care îl făcuse să simtă că se poartă stângaci în prezenţa ei, incapabil de acţiune într-o lume amorţită de bumbac şi lână, se ştersese. Îşi simţea trupul de parcă fusese eliberat dintr-un cocon. Dăduse jos o haină strâmtă, incomodă, jegoasă. Respira mai uşor, inima nu-i mai bătea ca o tobă, urechile nu-i mai pulsau fierbinţi. Persoana de pe partea opusă a mesei era o creatură fragilă, cu buze uscate, ai cărei ochi de culoarea safirului îl ocoleau, aşa cum fac prizonierii care-şi coboară privirea, în timp ce caută frenetic fragmente dintr-o poveste pe care trebuie s-o fabrice pe loc, având buzele uscate, cu franjuri minusculi de piele atârnând şi care-l ustură, dar totuşi simte nevoia să şi le umezească.

Asta aştept. Să-şi umezească buzele şi să-mi servească prima minciună. Ce se întâmplă în capul ei?

— Jonny a fost dintotdeauna puţin sălbatic şi nebun, dar numai pe el îl am. E cu patru ani mai mare decât mine şi e singurul frate pe care-l am. Fratele meu mai mare e... cum să spun? E punctul fix din universul meu. Dar tu eşti poliţist. Îmi dau seama că trebuie să-ţi spun că a fost la puşcărie. A făcut mai mult de trei ani la un loc. Jonny poate să meargă pe stradă şi să fie atacat oricând de bărbaţi îmbrăcaţi în haine obişnuite, numai pentru că e Jonny — o veche cunoştinţă a poliţiei, aşa cum se spune la televizor. Dar asta nu schimbă faptul că e fratele meu, înţelegi? Nu pot să-mi iubesc fratele mai puţin pentru că a fost la închisoare. E singura familie pe care o am. Am fost mereu noi doi. Înţelegi asta?

— Elisabeth, ce tot încerci să-mi spui?

Uită-te în sus. Lasă-mă să te văd.

— Încerc să-ţi spun că s-ar putea să nu-ţi placă de fratele meu. Dar asta nu înseamnă că am mai puţine sentimente pentru tine. Faptul că eşti poliţist nu trebuie să schimbe lucrurile. Jonny îşi caută o slujbă nouă. Încearcă să se reabiliteze.

— Jonny ştie despre mine?

— Hmm?

Nu ştie ce să spună. Încearcă să câştige timp.

Un zgomot risipi tensiunea şi le dădu ceva răgaz.

Paşi tropăiră pe scara în formă de spirală de lângă peretele opus. Cineva urca. Era cineva cunoscut: Lena Stigersand, o colegă de la poliţie. Lena şi iubitul ei rasist urcau scările, fiecare cu câte o tavă cu mâncare. Scara era la cinci metri. În curând, Lena avea să fie la acelaşi nivel şi cu faţa spre ei. O să-l vadă cu Elisabeth.

— Fratele tău ştie despre noi?

— Nu cred că ştie.

În clipa aceea Lena se întoarse să caute un loc unde să stea. Mai erau câteva secunde înainte să-l zărească pe Frank Frølich, în oraş, la masă cu o prietenă nouă; mai erau câteva secunde până când zvonurile despre el vor fi împrăştiate.

Elisabeth zâmbi dezarmant.

Pentru că se abţinu să-i răspundă cu un zâmbet, deveni serioasă şi se uită în jos. Degete jucându-se.

— Contează?

— Ce să conteze?

— Despre Jonny. Contează?

Lena Stigersand strigă:

— Salut, Frank!

S-a terminat jocul.

Frølich se uită spre ea şi se prefăcu surprins:

— Salut, Lena!

Elisabeth rămase tăcută.

Lena Stigersand veni spre el cu un zâmbet, însoţită de idiotul ei de poliţist sub acoperire, care sigur ştia de Jonny Faremo şi probabil ştia şi că Jonny avea o soră. Acum aşteptau amândoi, lângă masa unde stătea el cu Elisabeth, care se concentra pe milkshake şi pe paiul din el.

Frølich îşi drese glasul.

— Lena, ea e Elisabeth.

Îi învălui pe toţi atmosfera uşor rezervată care se creează atunci când faci schimb de nume.

Zâmbind, Lena spuse:

— Ne-am mai întâlnit, Elisabeth.

— Ah, da? replică Elisabeth, nedumerită.

Frølich îţi aminti înainte ca Lena să apuce să spună ceva. Aşa că interveni şi-i spuse el.

— În Torggata, magazinul lui Badir. Lena conducea operaţiunea.

Faţa lui Elisabeth se deschise într-un zâmbet.

— Acolo ne-am întâlnit prima dată, eu şi Frank.

Faţa Lenei Stigersand era ca o sticlă transparentă. Vedea cum se fac legăturile în mintea ei. Privirea pe care i-o aruncă. Detectivul, ofiţerul de poliţie care făcea conexiuni, nu prietena drăguţă care se întâlneşte cu un bun coleg în oraş.

Lena şi partenerul ei se duseră la altă masă şi ieşiră din raza lor auditivă. Îşi hârşâiau scaunele în capătul celălalt al încăperii. Frank Frølich împinse deoparte hamburgerul mâncat pe jumătate. Nu era în stare să se gândească la mâncare.

— Elisabeth...

— Da?

— Te-am întrebat dacă fratele tău ştie despre noi.

— Nu ştiu.

Trase adânc aer în piept.

— Dacă i-ai spus despre mine, ştie.

— Nu cred că ştie despre tine.

— Nu i-ai spus fratelui tău niciun cuvânt despre mine?

— Stai liniştit. Calmează-te!

Elisabeth avea acum lacrimi în ochi.

— Tu eşti cea care mă interesează, spuse Frølich pe un ton liniştitor. Nu mi-am propus niciodată să încep o relaţie cu fratele tău.

Faţa ei, toată un zâmbet şi ochi sclipitori, din nou. Dar de ce era uşurată? Reflectă şi găsi răspunsul: era uşurată pentru că se încheiase conversaţia.

4

Frølich era la serviciu, stând la biroul lui. Se apucă de treabă. Până acum fusese absent, cu mintea în altă parte — cu ea.

Se mai apucă o dată de treabă când Yttergjerde repetă:

— Mai departe, Frankie!

Stătea şi se uita la Yttergjerde. Habar n-avea despre ce vorbiseră în acele câteva secunde cât avusese mintea în altă parte.

Ăsta sunt eu. Încep o conversaţie şi o întrerup. Ce se întâmplă?

Îi reveni memoria. Reluă subiectul pe care îl deschisese.

— Spuneam doar că suntem în curs să învăţăm despre câinii aceia orbi.

— Li se spune câini călăuzitori.

— Da, aşa. Învăţăm despre cum să recunoaştem semne particulare la câini, acelea care ar putea fi potrivite pentru treaba asta, despre felul lor de a fi...

Frølich se uită la faţa lui Yttergjerde, cât pe ce să se deconecteze din nou, în timp ce mintea îi pornea într-o altă direcţie. Dar se concentră puternic pe sarcina pe care o avea şi continuă:

— Şi ochii şi limbajul trupului, nu-i aşa? La fel e şi cu câinii de droguri. Unii sunt buni, alţii, nu.

Yttergjerde aprobă entuziast din cap. Simţea că se apropie o vorbă de duh.

— Deci, eram acolo, uitându-mă la câinii ăştia, folosind ce învăţasem, da, şi convins că alsacianul din mijloc, alsacianul acela era câinele numero uno, da...

— Da?

Yttergjerde avea un rânjet larg pe figură, gata pregătit. Aproape că râdea, la o poantă încă neterminată. Rânjetul i se alungea, ţinut în frâu de muşchii încordaţi ai obrazului.

Eu stau aici, se gândi, în timp ce vârful bărbiei lui Yttergjerde îi tremura în sus şi în jos, aşteptând gluma, şmecheria, fraza finală care-i va permite să izbucnească în râs. *Ce fac?*

— Şi coordonatorul de curs spune că trebuie să demonstrăm ce am învăţat, şi eu stau acolo, crezând că descoperisem cel mai bun câine călăuză din întreaga Norvegie, da, şi ridic mâna, nu?...

— Da?

Şi mai mult râs, bărbia şi mai tremurătoare.

— Şi mă ridic...

— Da?

— Mă îndrept spre câini, spre câine, alsacianul din mijloc...

— Da?

— Întind mâna spre el...

— Da?

Hohotitul lui Yttergjerde îi trecuse de gât, ajunsese deja în gură.

— Câinele se năpusteşte şi mă înşfacă de mână, iar eu mă răstorn pe spate!

Stătea şi-l privea pe Yttergjerde, care îşi eliberase râsul.

Asta e ceea ce vreau? Asta înseamnă să ai competenţe sociale? Asta mă defineşte oare ca om de succes? Asta e clipa pe care aş putea-o pune în pericol din cauza unei mişcări greşite?

Asta e realitatea pe care o risc? O realitate despre care nici măcar nu sunt sigur că îmi face plăcere.

Yttergjerde îşi şterse lacrimile de râs din colţul ochilor.

— Of, Doamne! făcu el. Asta e al naibii de tipic pentru tine. Of, Doamne...

— Zvonurile sunt adevărate, spuse Frølich pe neaşteptate.

Yttergjerde, care nu ştia despre ce vorbeşte, spuse:

— Ce zvonuri?

— Despre mine şi femeia asta, sora lui Jonny Faremo.

Mina lui Yttergjerde se transformă treptat, iar expresia amuzată deveni una uşor uimită. Yttergjerde era zdruncinat, aşa cum

se spune în cercurile de box. Era la faza în care şocul îşi făcuse efectul fizic, dar încă nu începuse să înţeleagă că fusese lovit.

— Deci acum ştii, spuse Frølich aspru. Tot ce spun băieţii e adevărat. Am o relaţie cu sora lui Jonny Faremo — acelaşi Jonny Faremo care a făcut trei ani de închisoare pentru jaf armat.

Îşi luă haina şi plecă.

5

La casetofon se auzeau Simple Minds. Vocea cânta „You turned me on" şi un pic mai târziu „Alive and kicking". Imediat ce vocea termină, CD player-ul o luă de la început, un cântec numit „Hypnotyzed".

Voia să meargă muzica atunci când făceau dragoste. Voia special muzica asta. Iar el nu avea nimic de obiectat. Erau amândoi acum; el era în ea, ea era în el. Ochii ei nu trădau nici nesiguranţă, nici amăgire, nici disimulare. Aşa că zgomotul din jurul lor nu avea nicio importanţă; muzica pur şi simplu desăvârşea tabloul, în acelaşi fel în care brizele de coastă subliniază faptul că aerul e ceva ce se respiră, iar umezeala îţi spune că apa e o materie în care poţi înota. Dar el nu asculta textul cântecelor, nu auzea bătăile tobelor sau vocile care acompaniau; trupul lui pur şi simplu dansa cu al ei, se concentra pe două lumini, de aproape, şi în acelaşi timp departe de tot, ochii ei albaştri.

Când reveni de la baie, ea stătea întinsă în pat, citind.

— E aceeaşi carte? întrebă el.

— Aceeaşi?

— Pare că citeşti mereu aceeaşi carte.

O aşeză pe măsuţa de lângă pat.

— Ai auzit vreodată pe cineva să spună că nu poţi intra în acelaşi râu de două ori?

— Filosofia greacă?

Îi făcu loc lângă ea sub pilotă.

Un pic mai târziu îl întrebă:

— De ce te-ai făcut poliţist?

— Pur şi simplu.

— Nici tu nu crezi asta.

Îşi întoarse capul şi-i privi faţa. Zâmbi în loc să răspundă.

— Am ajuns cumva pe un teritoriu privat? întrebă ea. Păstraţi distanţa! Pericol! Atenţie, câine!

— Am dat la Colegiul de Poliţie după ce am terminat Dreptul şi am intrat.

— După ce ai făcut Dreptul? Puteai să-ţi începi cariera într-un birou de avocatură. Puteai să fii un avocat practicant şi să câştigi milioane. În loc de asta, ai fugit de colo, colo, vârându-ţi nasul în treburile altora.

— Vârându-mi nasul în treburile altora?

Intonaţia. Fusese o idee prea ascuţită. Dar era prea târziu s-o modereze după ce rostise cuvintele. Îi aruncă o privire. Stătea cu capul pe pieptul lui, în timp ce degetele de la mâna lui stângă urmăreau modelul tapetului. Îi mângâie părul cu cealaltă mână, ştiind că ea încerca să cântărească atmosfera.

— Asta se întâmplă, nu-i aşa? Chiar îţi vâri nasul?

Nu răspunse.

— Eşti supărat?

— Nu.

— Cel puţin nu eşti judecător, asta e bine.

— Care e problema cu judecătorii?

— Am câteva probleme cu judecătorii, fie din cauza slujbei pe care o am, fie, pur şi simplu, pentru că fac acte de judecată.

Stăteau în linişte. Capul ei pe burta lui. El stătea aşa, jucându-se cu o şuviţă din părul ei negru.

Ea spuse:

— La ce te gândeşti?

— La faptul că aş fi putut să fiu judecător. Poate că, din punct de vedere al carierei, ar fi trebuit s-o fac.

Încă se mai juca cu părul ei. Ea stătea nemişcată. Frølich adăugă:

— Îmi place munca mea.

Ea îşi înălţă capul:

— Dar de ce?

— Cunosc oameni. Te-am cunoscut pe tine.

— Dar sigur a fost ceva care te-a determinat să te faci poliţist. La un moment dat, sigur ai vrut să devii asta, cu mult timp în urmă.

— Dar de ce vrei să ştii?

— Îmi plac secretele.

— Mi-am dat seama.

Îşi aşează capul din nou.

— Era un poliţist care locuia pe strada noastră, spuse el. Tatăl unei fete drăguţe de la mine din clasă, Beate. Conducea un Ford Cortina. Modelul vechi, cu luminile de marşarier rotunde — în anii şaizeci.

— Habar n-am despre ce maşină vorbeşti, spuse ea, dar nu contează.

— În apartamentul de deasupra mea era o fată pe care o chema Vivian, care intrase în joc, chiar dacă avea doar optsprezece–nouăsprezece ani.

— Tu câţi ani aveai?

— Vreo zece, probabil. Habar n-aveam ce înseamnă o prostituată. Nici cea mai mică idee despre sex. Ceilalţi băieţi vorbeau despre Vivian şi-mi arătau reviste pornografice cu femei dezvelindu-şi organele sexuale. Mie revistele mi se păreau revoltătoare.

— Erau poze cu ea, cu Vivian?

— Nu, dar băieţii voiau ca eu să văd ce face. Sau poate li se scula când se uitau în ea, cine ştie. La capitolul ăsta, primele cunoştinţe le-am căpătat mai târziu. La zece ani, mă interesau numai pescuitul, bicicleta şi chestii din astea. Mi-o amintesc pe Vivian ca pe o fată cam secătuită, cu părul negru, cu o mulţime de vase de sânge albăstrui pe picioare. Şi avea picioarele mereu gălbejite. Stătea adesea pe scară şi fuma. Oricum, într-o zi au venit doi bărbaţi. Unul purta un palton şi avea părul slinos, lins. Celălalt, cu breton, purta ochelari şi o geacă scurtă de piele. Faţa i se contracta întruna. Jucam *rounders* cu unul din băieţi pe stradă, iar Vivian stătea în pantalonii ei sexy pe scări, fumând. Când au venit cei doi bărbaţi, s-a ridicat şi a intrat. A dispărut, pur şi simplu.

Frølich tăcu atunci când telefonul începu să sune.

Ea îl privi.

— Nu-mi spune că acum o să răspunzi la telefon.

— Poate că nu, spuse el şi privi telefonul fără să i se mişte niciun muşchi.

Au stat ascultând cum sună, până când se opri.

— Povesteşte-mi mai departe, spuse ea.

— Unde rămăsesem?

— Doi bărbaţi şi Vivian au plecat.

— Pe unul dintre băieţi îl chema Yngve. Avea o bicicletă Tomahawk, din aia cu şaua lungă. Yngve a ridicat o piatră şi a aruncat-o către cei doi bărbaţi. Iar noi am intrat imediat în joc. Cei doi bărbaţi erau duşmanul, într-un fel. Apoi am cules mai multe pietre.

— Doi copii de zece ani?

— Eram probabil vreo cinci–şase cu totul. Yngve era cel mai mare, avea paisprezece ani. Prietenii mei aveau doisprezece şi treisprezece ani. Eram cel mai mic şi-mi amintesc că făceam pe mine de frică. Nu mai fusesem niciodată atât de înspăimântat. Bărbatul cu ticul nervos l-a atacat pe Yngve şi l-a lăsat într-o baltă de sânge pe stradă. A trebuit să-l ia Salvarea după aceea. Îmi amintesc că am alergat în spatele unui bloc de apartamente, panicat de moarte. M-am ascuns între tomberoanele de gunoi şi mi s-a făcut rău, atât mi-era de frică.

Se uită în jos, spre pieptul lui şi-i întâlni ochii. Zâmbi silit.

Ea şopti:

— Spune mai departe.

— Tatăl lui Beate a făcut ordine. El era regele indiscutabil; n-a spus un cuvânt, n-a scos nicio legitimaţie sau insignă de poliţie, nu era în uniformă, a venit pur şi simplu şi a reinstaurat ordinea. Cred că de acolo a început totul. Personajul ăsta — un simbol.

— Bruce Willis, surâse ea.

— Nu era un om prea drăguţ.

— Bruce Willis?

— Tatăl lui Beate.

— Ce-a făcut?

Dădu din umeri.

— Beate a devenit dependentă de heroină şi a murit acum câţiva ani. La reuniunea de clasă a fost singura care n-a venit şi toate fetele vorbeau despre faptul că fusese maltratată şi abuzată ani de zile de tatăl ei. Se întinse. Iluziile pălesc şi mor, spuse el sec.

Ea nu spuse nimic.

— E inerentă în lume. Iluzia, ceva ce nu e real.

— Mie îmi spui.

— Ce-ţi place?

Se lăsă pe spate gânditor.

— Îmi place să cânt „L.A. Woman" de Doors, la chitară rece.

— Eşti atât de plictisitor. Haide. Spune ce-ţi place să faci.

Se întinse sub pilotă şi spuse:

— Îmi place să mă uit pe fereastră când mă trezesc dimineaţa.

— Mai spune-mi, îl rugă ea.

— Ce să-ţi mai spun?

— Ce-ţi mai place să faci.

— Tu prima.

— Îmi place să stau întinsă în iarbă şi să văd ce imagini formează norii.

— Altceva.

— Să cobor cu bicicleta de pe munte, într-o seară blândă de vară.

— Altceva.

— Acum e rândul tău.

— Îmi place să copiez titlurile albumelor mele şi să le aşez în ordine alfabetică.

— Serios?

— Da.

— Bine. Se ghemui sub pilotă. E rândul rău, şopti ea.

— Îmi place să stau singur într-un loc special.

— Şi mie.

Îşi ridică fruntea de pe pieptul lui şi se uită în sus.

— O plajă, şopti ea. Seara, când stau acolo, în cele din urmă se aude numai clipocitul valurilor pe ţărm. Dacă vine cineva şi vorbeşte, nu-l auzi.

— Aşa e apa, spuse el. Am aceeaşi senzaţie când merg la pescuit, pe râuri sau pâraie învolburate.

— Nu cred.

Se uită din nou la ea. Părea uşor ofensată.

— Fie, mă dau bătut. Nu e la fel.

— Când spui lucruri din astea îmi piere cheful să mai zic ceva, replică ea.

— Hai!

Se ridică în capul oaselor, până când li se întâlniră privirile din nou.

— Nu te supăra!

— Nu mă supăr.

— Şi cum se numeşte plaja ta?

Zâmbi.

— Hvar.

— Ce e asta?

— Numele. Hvar.

— Al plajei?

— E o insulă.

— Unde e?

Îşi aşeză capul, fără să răspundă. Ea îi mângâie părul şi căscă. Va adormi în curând, simţea asta şi era fericit.

— Apropo, murmură şi căscă din nou. Îmi place mirosul de foc în aer liber primăvara.

La un moment dat în timpul nopţii, deschise ochii şi nu mai simţi greutatea capului ei. Auzi o voce joasă vorbind. Stătea pe scaunul de la fereastră cu telefonul mobil la ureche.

— Nu dormi? întrebă el. Cât e ceasul?

— Vin imediat, şopti ea. Culcă-te la loc.

Închise ochii şi o simţi strecurându-se sub pilotă. Înainte să aţipească la loc se uită la părul ei negru revărsat pe pernă.

Partea a doua

AL PATRULEA

6

— Avem un client.

— Crimă?

— Un bărbat. Rece şi înţepenit ca porcul de Crăciun, continuă Gunnarstranda. În Loenga.

Linia fu întreruptă. Nu mai era nimic de discutat. Niciodată nu fusese nimic de discutat. Frank Frølich se întoarse pe partea cealaltă în pat.

— Trebuie să plec, şopti răguşit şi se opri brusc.

Nu era acolo. Pilota cu care se învelise acum câteva ore era jumătate pe jos. Se ridică în capul oaselor, îşi frecă obrajii şi o strigă precaut:

— Elisabeth?

Niciun sunet.

Se uită la ceas. Era patru şi jumătate. Era noapte. Se ridică şi se plimbă de colo, colo prin camera de zi. Linişte şi întuneric. Aprinse lumina, se stropi cu apă pe faţă şi-şi întâlni ochii obosiţi în oglindă. De ce face asta? De ce fuge? Când a plecat? De ce?

Exact şase minute mai târziu era în maşină şi conducea în jos pe muntele Ryenberg. Se făcuse frig. O lună ca de argint strălucea pe cerul înstelat. Termometrul de pe bord arăta -5°C. Şi se gândi la Elisabeth în fusta ei mulată şi lenjeria minusculă, mergând în jos pe stradă pe frigul ăsta. Afară din pat, afară din casă, dispărută. În maşină era atât de frig, că stătea aplecat peste volan, cu ambele mâini încleştate pe el. Cauciucurile cu crampoane

scoteau un sunet metalic pe asfalt şi drumul îngheţase la curbe. Se lăsase ceaţă peste apa din port. Atmosfera perfectă pentru o crimă, se gândi el, în timp ce intra în Gamlegyen.

O maşină de poliţie stătea în faţa gardului, cu girofarurile pornite. Skoda Octavia lui Gunnarstranda era parcată de-a curmezişul pe trotuar. Şi dincolo de gardul de sârmă, un mic cerc de oameni stăteau în jurul unei forme de pe jos.

Frølich coborî din maşină după el şi intră pe poartă, cu mâinile vârâte adânc în buzunarele pantalonilor. Era îngheţat şi junghiuri de foame îl înţepau în stomac. Silueta lui Gunnarstranda veni spre el. Cu cămaşa de sub haina de toamnă încheiată prost. O ţigară neaprinsă i se mişca de sus în jos în gură.

— Paznic la Securitas. Găsit la 3:43 de un coleg de muncă. Semne evidente că s-a încercat spargerea containerelor, arătă Gunnarstranda. Uşile unei container verde de metal erau larg deschise. Containerul e proprietatea cuiva numit A.S. Jupro. Nu e clar ce au luat — dar presupunem că e vorba de ceva echipament electronic.

De la distanţă, mortul semăna cu un schior de slalom inconştient. Stătea într-o aşa-numită poziţie laterală stabilă. Purta un costum de protecţie. Frank Frølich tresări când văzu capul desfigurat al bărbatului şi tot sângele din jur.

— Legiştii numesc asta „răni provocate cu o armă albă", spuse Gunnarstranda formal. Ţeasta i-a fost strivită înăuntru. N-o să fie o treabă prea grea pentru băieţi să stabilească posibila cauză a decesului. Arătă înspre o pungă de plastic pătată de sânge lângă cadavru. Bâtă de baseball, aluminiu.

Se auzi un hârâit brusc în staţia unuia dintre poliţiştii. Omul i-l dădu lui Gunnarstranda, care lătră formal în el.

Frølich nu putu decodifica mesajul care veni hârâit înapoi. Dar un Gunnarstranda rânjind putu.

— Închide-i.

Se întoarse şi se uită la ceas.

— I-am prins şi acum mai putem trage un pui de somn. Scuze că te-am trezit la o oră atât de inumană, dar slujba-i slujbă, nu-i aşa? Niciun caz nu seamănă cu altul. O să prind şi eu vreo

două ore, adăugă Gunnarstranda. Apoi o să facem interogarea la o oră mai pământească. O să fie minunat să-mi arunc țeasta pe pernă.

— Pe cine am prins? întrebă Frølich uluit.

— O gașcă de duri, spuse Gunnarstranda. Un pont. Probabil nu are prea mare valoare, dar, pe de altă parte, e o înșiruire clară de împrejurări. Arătă spre containerul deschis. Băieții ăștia comiteau spargerea, când a ajuns paznicul cu mașina. Arătă spre o dubiță Ford la câțiva metri depărtare. Logoul companiei de pază era desenat lateral. Paznicul a văzut ceva, a oprit și s-a dus să verifice. Gunnarstranda făcu semn spre un obiect de lângă containerul deschis. Lanterna lui — o Maglite — e acolo. Oamenii au fost prinși cu mâța-n sac, s-a iscat o încăierare. Unul dintre ei are o bâtă de baseball și-l snopește în bătaie. Paznicul cade acolo. Din păcate pentru ăștia trei, acum e mort.

— Și știm cine a făcut-o? spuse Frank Frølich cu un căscat.

Gunnarstranda dădu aprobator din cap.

— După cum am spus, un pont, și aș fi foarte surprins dacă nu e corect. Gunnarstranda scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei și citi cu voce tare: Jim Rongstad, Vidar Ballo și... poți citi numele celui de-al treilea? întrebă îndreptându-și ochelarii.

Frølich citi întâi pentru el, înainte să citească cu voce tare.

— Scrie Jonny Faremo.

7

Frølich simţise fiara muşcându-l de stomac toată dimineaţa şi se hotărî să afle ce se întâmplase la audierea de la tribunal. Cu toate astea, în timp ce alerga în jos pe scările dintre tribunal şi Kafe Gabler, simţi o ezitare puternică să mai continue. Aşadar, se retrase spre Kristian Augustus legate să stea şi să aştepte pe trotuar. În curând, un grup de oameni se adună în faţa intrării în tribunal. Puţin mai târziu, uşa se deschise. Elisabeth ieşi. Îi urmări mişcările. Plecă singură, mergând cu paşi mici şi repezi, fără să se uite în stânga sau în dreapta. Stătu şi îi urmări silueta subţire din spate, până când trecu după colţ şi dispăru.

În clipa în care Gunnarstranda ieşi prin uşile largi, Frølich se arătă şi păşi peste liniile de tramvai ca să traverseze strada. Gunnarstranda se detaşă din mulţime pe trepte, călcă pe trotuar şi traversă şi el liniile de tramvai. Frølich i se alătură.

Gunnarstranda îşi continuă tăcut drumul pe trotuar, cu paşi iuţi.

Frølich îşi drese glasul:

— Cum a mers?

— Cum a mers ce?

— Audierea.

— Naşpa.

— Ceea ce înseamnă că?

Gunnarstranda se opri, îşi lăsă ochelarii să-i alunece pe nas şi privi mânios pe deasupra lor.

— Te întrebi dacă fratele ei va trebui să meargă la închisoare? Sau dacă vor merge cu toţii? Sau te gândeşti la perspectivele tale?

— Spune odată cum a mers.

— Elvis a părăsit clădirea.

— Ha?

— Jonny Faremo mi-a dat muie şi a plecat liber. Pentru că sora lui, muieruşca de care te-ai îndrăgostit, pretinde că a fost cu fratele ei şi cu ceilalţi în apartament când Arnfinn Haga a fost omorât.

Ultimul cuvânt fu aruncat cu un strigăt ca să acopere tramvaiul care trecu hodorogind pe lângă ei.

Frølich aşteptă să se facă puţină linişte.

— A spus că a fost în apartament cu fratele ei şi cu ceilalţi doi — după ce a fost cu mine?

— Da.

— Se strecoară afară din apartamentul meu când încă dorm, se plimbă de nebună în miezul nopţii spre casă unde sunt fratele ei, Rognstad şi individul ăsta, Ballo, şi petrec până în zori?

— Voi nu vorbiţi unul cu celălalt, Frølich?

Frølich nu ştiu ce să răspundă.

Gunnarstranda continuă.

— Jonny Faremo, Jim Rognstad şi Vidar Ballo şi... iubita ta... jucau poker la ei acasă. A menţionat şi numele tău.

Lui Frølich îi căzu faţa.

— Al meu?

— A dat detalii picante despre noaptea petrecută cu tine, înainte de această rundă de poker.

Frølich îşi mai auzea încă propriul ecou răsunându-i în minte. Numele meu?

Tăcerea dintre ei se prelungi. Oameni treceau pe alături în ambele direcţii. Un taxi rulă încet pe lângă ei. Şoferul ridică privirea întrebător.

Frølich spuse:

— Doar n-ai înghiţit povestea cu jocul de poker.

— Fireşte că nu.

— De ce n-am fost chemat ca martor?

— Ai fi fost în stare să spui când a plecat?

Tonul lui Gunnarstranda era acid.

— Ascultă, spuse Frølich, abătut. Nici mie nu-mi place povestea asta mai mult decât ţie.

— Mă îndoiesc.

— Nu înţeleg de ce i-a acceptat judecătorul mărturia. Pare foarte greu de crezut.

— Ai fi putut s-o combaţi?

— Nu.

— Şi atunci de ce să te fi chemat ca martor? N-am nici cea mai vagă idee dacă judecătorul a crezut-o. Chestia e că mărturia ei ne contestă orice motiv rezonabil de suspiciune şi, în consecinţă, eliberarea lor e un semn clar pentru mine: înainte de turul următor, caută mai multe dovezi împotriva bandei lui Faremo sau subminează mărturia lui Elisabeth.

— Despre ce oră a nopţii vorbim noi de fapt?

Gunnarstranda trase adânc aer în piept.

— Ce-i?

— Adună-te, Frølich.

— Ha?

— Tu eşti cel care are o relaţie cu femeia asta. Tu eşti cel cu care s-a culcat. Şi stai aici ca un bou şi mă întrebi de ore. Nu te recunosc. Ia-ţi o pauză. Du-te în vacanţă. Ia-ţi liber. Ai călărit, scuză-mi franţuzeasca, sora unui infractor înrăit... cât timp? Câteva săptămâni? Din partea mea poate să fie numa' dragoste şi muzică dulceagă, dar eşti poliţist, pentru numele lui Dumnezeu! Ar putea fi o înscenare. Dacă tu nu poţi să vezi asta, e de datoria mea să-ţi arăt că există această posibilitate. În curând, toată unitatea de poliţie o să înţeleagă. Şi atunci o să fii suspendat. Şi poţi să-ţi imaginezi cum îţi vor formula suspendarea, nu-i aşa? Direcţia asta nu e bună nici pentru tine, nici pentru mine, nici pentru unitatea de poliţie. Aşa că dă-te din drumul elefanţilor care vin trosnind de după cotitură. Dacă nu te dai la o parte, ai să fii călcat în picioare. Şi orice s-ar întâmpla, ţi-ar prinde bine o vacanţă. Fir-ar să fie, omule, ai ajuns o umbră!

Frank Frølich se uită în ochii celuilalt.

— Ce tot spui acolo? O înscenare?

— Sunt sigur că femeia asta a avut nişte planuri de la bun început.

— De ce?

— Mi-ai spus că ai protejat-o — în magazinul lui Badir — ai dat-o la o parte când poliţia a intrat în acţiune?

— Nu ştia nimeni despre operaţiune. Intrarea ei în magazin a fost o eroare. Întâmplarea.

— Bine, a intrat în magazin din pură întâmplare. Dar apoi — în timpul schimbului de focuri şi când nebunii au fost arestaţi — spui că-şi îndesa ţigări în rucsac? Poate a făcut asta să-şi câştige interesul.

— N-am nici cea mai vagă idee de ce a făcut asta.

— Aminteşte-ţi, nu are cazier. Dar când zboară gloanţe pe deasupra şi stă sub un poliţist pe jos într-un magazin şi se apucă să ciordească — nu ţi se pare un pic ciudat?

Pe Frølich îl trecea transpiraţia.

— Se prea poate să fie ciudat, nu ştiu.

— Foloseşte-ţi capul numai. Eşti în rahat până în gât.

— Dar dacă toate astea au fost calculate şi plănuite, nu înţeleg de ce trebuia să-şi vândă trupul luni întregi, făcând cele mai nebuneşti planuri cu mine, numai ca să-i dea lui frate-su un alibi pentru uciderea unui paznic într-un port? Dumnezeule, Arnfinn Haga, un student de douăzeci şi doi de ani, care lucra ca paznic să mai câştige un ban pe lângă. Nu vezi că o teorie a conspiraţiei e complet absurdă?

— Deci tu crezi că e îndrăgostită de tine şi afacerea cu fratele ei e pură coincidenţă, nu-i aşa?

— Da, de fapt şi de drept, asta cred.

— Frølich, de cât timp lucrăm împreună noi doi?

— De mult prea mult timp.

— Da, probabil, dar ni s-au întretăiat drumurile în vreo câteva cazuri până acum. Şi chiar dacă niciun caz nu seamănă cu celălalt, de data asta câteva lucruri bat la ochi.

— Bine! pufni Frølich. Dar şi asta e posibil!

— Ce e posibil?

— E posibil să fi avut intenţii onorabile.

— Frølich! Nu mai fi atât de naiv, băga-mi-aş! Ceva nu e în regulă la femeiuşca asta. Nu contează din ce direcţie priveşti fiecare mic detaliu pe care mi l-ai povestit, toate duc spre o singură concluzie: escrocherie.

Gunnarstranda o luă iar din loc. Mergea cu iuţeală pe trotuar. Frølich îl prinse din urmă şi spuse:

— Bine, să zicem că ai dreptate. Poate că a avut un plan. Dacă eşti atât de al naibii de sigur, atunci ce urmărea? Ce plănuia în magazin, întinsă pe jos? Dacă nu e vorba de uciderea paznicului de la Securitas, atunci despre ce e vorba? E vorba de a mă pune în încurcătură? Trebuie să existe căi mai simple de a da cuiva bătăi de cap decât să te apuci de omorât oameni. Singurul lucru pe care l-a obţinut a fost să mă pună într-o lumină proastă în faţa unor colegi care acum se îndoiesc de puterea mea de judecată — şi care ar fi scopul în toată povestea asta? Ei? Poţi să-mi spui?

— Nu.

— Şi atunci de ce hărţuiala asta?

Gunnarstranda se opri din nou. Îi aruncă celuilalt bărbat o privire de gheaţă.

— Nu hărţuiesc pe nimeni. Nu îmi stă în obicei. Tu eşti cel care mă urmăreşte. Tu eşti cel care hărţuieşte. Ştim amândoi că suspecţii principali au plecat liberi din tribunal şi numele tău a fost folosit pentru a obţine acest rezultat. Asta înseamnă — dacă vrei să-i spun pe nume — că nu mai poţi continua investigaţia în cazul ăsta. Eu o să investighez uciderea lui Arnfinn Haga fără ajutorul tău. În locul tău, aş face două lucruri: întâi, mi-aş lua o săptămână liber ca să evit o pată pe cazierul meu. Apoi aş avea o discuţie cu fata. Îţi datorezi asta ţie însuţi şi viitorului tău şi, nu în ultimul rând, fetei — dacă are într-adevăr intenţii onorabile. Şi acum, te rog să mă scuzi. Am o treabă de făcut.

Frank Frølich îl privi plecând. Haina descheiată a lui Gunnarstranda flutura ca o pelerină în urma lui.

Liber? Suspendare? Cuvintele îi ricoşau prin creier de colo-colo. Sângele îi pulsa în urechi. Vârî mâna în buzunar şi scoase un telefon mobil.

O sună pe Elisabeth. Nu răspunse nimeni.

Rămase privind ecranul telefonului. Nimic. Pentru că ea nu răspundea. Asta nu se mai întâmplase niciodată. Încercă din nou. Din nou niciun răspuns. Mai încercă şi a treia oară. Telefonul ei era închis.

8

Trei ore mai târziu se alesese cu o săptămână liberă şi era în maşină în drum spre Ekeberg Ridge. Intră cu maşina pe acoperişul care alcătuia parcarea pentru apartamentele de dedesubt. O scară ducea în jos, pe lângă complexul de clădiri. Un palier pentru fiecare etaj. Fiecare palier ducea la două intrări. Găsi uşa apartamentului lui Elisabeth şi Jonny Faremo. Sună la uşă, dar nu se întâmplă nimic. Ascultă. Nu se auzeau paşi înăbuşiţi dincolo de uşă. Totul era mort, întunecat, nemişcat. Singurul lucru care se auzea era motorul unei macarale care îneca hârâitul obişnuit de trafic de pe străzile de dedesubt. Aerul îngheţat, care până acum i se înfăşurase în jurul trupului ca o piele răcoroasă, îi pătrunse prin haine şi-l făcu să tremure.

Sună din nou. Pielea de pe degetul arătător se albi atunci când apăsă soneria. Bătu din picioare ca să se încălzească, apoi căută o fereastră prin care să se uite.

Un bărbat mai în vârstă, uşor gârbovit, cu baston şi beretă stătea pe palier, uitându-se la el.

— Faremo, spuse Frølich.

Omul scoase o legătură de chei şi încercă s-o găsească pe cea potrivită.

— El sau doamna?

— Pe amândoi, de fapt.

Bătrânul vârî cheia în broasca apartamentului alăturat.

— A plecat acum vreo jumătate de oră. Probabil că mergea în vacanță. Avea un rucsac și o valiză cu ea. Pe Jonny nu l-am văzut de câteva zile.

Omul deschise ușa.

— A luat un taxi?

— Nu, a luat-o în jos, pe acolo. Bărbatul arătă cu bastonul. A luat autobuzul, presupun.

— Ați văzut-o urcând în autobuz?

— Nu. De ce te interesează așa de tare?

Frølich se gândi să-și arate legitimația, dar se abținu.

— Trebuia să ne întâlnim, spuse el uitându-se la ceas. Destul de important. Asta era acum jumătate de oră.

— A, da, spuse bărbatul, intrând în casă.

Frølich așteptă.

Bărbatul continua să murmure „A, da, a da" și apoi închise ușa.

Frølich se târî încet pe scări până la mașină. Tocmai când voia să urce, un Saab 95 gri-argintiu parcă într-unul din locurile rezervate. Își puse cheia în buzunar și observă cealaltă mașină. Șoferul nu se grăbea. În cele din urmă ușa se deschise. Un bărbat se dădu jos: alb, înalt de cam un metru nouăzeci, bine făcut — fie de la antrenament intensiv, fie de la steroizi anabolici — purta pantaloni de camuflaj, bocanci de munte Gore-Tex, o geacă scurtă de piele, mănuși de piele maro, ochelari de soare și o șapcă neagră. Frølich nu-l văzuse niciodată în realitate, dar știu imediat cine e și merse spre el.

Aveau aceeași înălțime, dar Frølich probabil n-ar fi putut ridica atâtea greutăți la aparat ca eroul ăsta clonat dintr-un film de acțiune. Cu toate acestea, când Faremo își scoase ochelarii recunoscu imediat trăsăturile lui Elisabeth: nasul, fruntea, ochii.

Spuse:

— O caut pe sora ta.

Se gândi: *Mare greșeală. Trebuia să mă prezint, să fiu rece politicos, nu tupeist ca un puști.*

Omul își scoase mănușile cu un oarecare efort și întinse mâna.

— Jonny.

— Frank.

— Deci eşti prieten cu Elisabeth?

— Da. Azi, mai devreme, ai fost la tribunal şi ai scăpat pentru că sora ta a vorbit despre un bărbat pe nume Frank. Poate îţi aminteşti?

Faremo rânji.

— Eu şi cu Elisabeth am discutat în trecere despre faptul că eşti poliţist.

Frølich auzi cuvintele imprimându-i-se în minte: *Eu şi cu Elisabeth am discutat în trecere...*

Faremo continuă:

— A susţinut întotdeauna că nu eşti un căcănar. Jonny Faremo îi zâmbi rece, ironic, în timp ce-şi pregătea sarcasmul: ... că eşti altfel.

Frølich se controlă şi se abţinu să-i dea un răspuns.

— Ştii unde e acum?

— Un vecin susţine că a plecat acum jumătate de oră cu un rucsac şi o altă geantă.

— Atunci aşa o fi.

— Dar tu trebuie să ştii unde s-a dus.

— De ce?

Frølich gândi: *Pentru că e alibiul tău, tâmpitule!* Spuse:

— Deci nu ştii?

— Ar trebui să laşi deoparte stilul Gestapo când vorbeşti cu un membru al familiei ei.

— Îmi cer scuze dacă te-am jignit, dar e important pentru mine să iau legătura cu ea.

— Serios?

— Da. Serios. Ţi se pare straniu?

— Puţin.

— Ah, da?

— Din câte am înţeles de la sora mea, ea a fost cea care a avut iniţiativa în relaţia voastră. Faremo se lovi cu mănuşa în palmă. Dar acum, că am probleme, te-ai transformat într-un copoi şi alergi după ea.

Frølich spuse:

— Dacă o vezi, te rog, spune-i să mă sune.

Se întoarse să plece. Zăpada bătătorită de pe acoperişul de beton era alunecoasă. Era cât pe ce să cadă, dar nu se uită în urmă. *I-a spus fratelui ei totul.* Ăsta era singurul lucru la care se gândea. Jonny Faremo ştia Dumnezeu-ştie-ce, iar în tot timpul ăsta, el îi pusese întrebări despre fratele ei. Stătuse şi-şi ferise cărţile ca un copil prins trişând.

Când ieşi în drumul principal, Faremo se afla în acelaşi loc, urmărindu-l îndeaproape.

Frølich se uită la ceas. Era ora prânzului, dar n-ar fi putut înghiţi o îmbucătură. Trase pe margine şi opri înainte să apuce să facă cincizeci de metri. Care e cel mai bun plan de acţiune? Să afle unde plecase Elisabeth sau să se concentreze pe fratele ei? Cum să afle unde plecase? Nu ştia prea mare lucru despre ea.

Îşi trecu mâinile peste volan. Să nu facă nimic? Să se ducă acasă şi să doarmă, poate? Până la urmă, era în concediu.

Nu trebui să se gândească mult. Saabul lui Faremo trecu pe lângă el. Frølich răsuci cheia în contact şi se luă după el.

9

Era după-amiaza târziu când parcă de-a lungul unui gard de lemn de lângă staţia de tramvai de la Forskningsparken. De acolo, îşi continuă drumul pe jos spre complexul universitar care găzduia Facultatea de Istorie şi Filosofie. Gândul la vizita asta era neplăcut. Gândul de a o căuta pe Elisabeth pe care n-o cunoştea era neplăcut. Cu toate astea, neplăcerea pe care o simţea faţă de această parte a ei părea mai puţin importantă, atâta timp cât nu putea nicidecum să ia legătura cu ea, s-o găsească. Voia să audă ce are de spus despre jocul de poker, alibiul — toate lucrurile pe care nu le putea pune cap la cap. Aşa că ignoră fiara care-i rodea stomacul, intră în clădirea Niels Treschow şi luă liftul în sus, către clădirea înaltă. Bântui pe coridoare la întâmplare, urcă pe scări şi merse la nimereală înainte, citind numele de pe uşi. Uşa de la biroul lui Reidun Vestli era întredeschisă. Bătu şi împinse uşa. O femeie tânără, cu părul blond şi cu un maxilar neobişnuit de puternic, îşi ridică ochii din computer.

— Mă iertaţi, spuse Frank Frølich. O caut pe Reidun Vestli.

— A plecat. Tânăra se uită la ceasul de la mână. Acum vreo două ore.

— Acasă?

— Nu s-a simţit bine, aşa că s-a dus acasă. Bărbia puternică se despărţi într-un zâmbet alb şi larg. La cursul de master ni se dă voie să-i folosim biroul. E extraordinară, aşa.

— E grav?

— Habar n-am. Nu, nu cred. Reidun e rareori bolnavă.

Reidun Vestli își făcuse bagajele și plecase acum vreo două ore. Elisabeth împachetase și plecase acum vreo două ore.

Frølich spuse:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu ea. Aveam o întâlnire.

Biroul lui Reidun Vestli era ordonat; singurul obiect care distona cu impresia de ordine meticuloasă era hanoracul studentei aruncat pe masa din colț. Femeia din spatele computerului părea să fie la ea acasă în birou.

— Puteți încerca să o sunați acasă dacă e important.

— Da, sigur. Aveți cumva numărul ei, din întâmplare?

Studenta se gândi puțin.

— Reidun e unul dintre puținii profesori care are carte de vizită, spuse ea, trăgând un sertar de la masa de birou. Știu că de obicei are câteva la îndemână pe aici. Poftiți.

Bărbia puternică se despărți într-un alt zâmbet în timp ce-i înmâna cartea de vizită.

Studie cartea de vizită în drum spre lift. Reidun Vestli locuia în Lysejordet.

Formă numărul de acasă imediat ce ajunse din nou în mașină. Sună de cinci ori. Nu răspunse nimeni. Apoi o pauză scurtă ce indica faptul că apelul era transferat. Deci nu era acasă. Mai sună de două ori înainte să răspundă.

— Reidun la telefon.

Avea vocea limpede; în fundal, un fluierat ușor. Frølich știa ce înseamnă asta. Era în mașină.

— Sunt Frank Frølich. Aș dori să vă vorbesc.

Liniște.

— E vorba de Elisabeth Faremo.

Conversația fu întreruptă. Se uită la ecranul telefonului. Asta era conversația de care se temuse, dar pentru Reidun Vestli trebuie să fi fost și mai rău. Refuzul plin de panică de a vorbi cu el îl determină să sune din nou, instantaneu. Telefonul sună încontinuu. Apoi apelul fu preluat de serviciul abonați.

Era scârbit. Furios la culme. În clipa asta, întreaga situație îi părea complet ridicolă. Auzea în cap vocea lui Gunnarstranda în timp ce conducea spre casă. *O înscenare! Sigur asta e, Frølich!*

Optase să își ia o grămadă de timp liber pentru că... de ce, de fapt? Pentru că Elisabeth Faremo îl acoperea pe fratele ei? Sau ca să se ascundă, să-și îngroape fața de rușine?

Un tânăr fusese ucis. Dar *era posibil* ca Elisabeth să fi spus adevărul. De ce nu putea fi adevărat ceea ce spusese ea? Elisabeth se strecurase de fiecare dată afară din apartamentul lui în miezul nopții. Ce se putuse întâmpla erau următoarele: Elisabeth se dusese acasă. Stătuse câteva ore trează cu fratele ei și apoi, dintr-odată, a sunat poliția la ușă. *Cu excepția pontului.* Problema e că nu știa nimic despre pont. Cine dăduse pontul poliției și din ce motiv?

Se abătu automat din drumul către casă. Era o după-amiază întunecată de iarnă și o oră de vârf. Își luase liber. Nimic de făcut. Ce face un norvegian când nu are nimic de făcut? Se duce la o bere — sau cinci. Frank Frølich se îndreptă spre mall-ul din Manglerud.

10

Luă barurile la rând. Bău vreo două beri într-un bar înregistrat sub numele de Olympen Restaurant şi cunoscut prin zonă sub numele de Lompa, Trandafirul Grønlandului. Locul era pe jumătate plin. Majoritatea clienţilor erau din categoria obosită, care locuiau în apropiere şi mergeau în Lompa să poarte conversaţii profunde cu paharul de bere. Frank Frølich stătea singur la o masă privind oamenii din jur. Bărbaţi deşiraţi, majoritatea foarte rigizi după ani de zile de băut la greu, că arătau de parcă mergeau pe catalige când se duceau la baie. Se ridică de acolo să caute un bar de care să se sprijine. Se duse la gara principală din Oslo, pe peronul doi, în vechiul Østbanehalle. Locul era aglomerat. Călători. Navetişti în drum spre casă, aşteptând trenul următor. Bărbaţi şi femei din Moss şi Ski, cu valizele, încălzindu-se cu o bere înainte să prindă feribotul spre Danemarca. În boxe se auzeau The Hollies cu „He Ain't Heavy, He's My Brother", iar un grup de femei îmbrăcate în treninguri cântau pe melodie. Frølich se studie în oglindă şi se simţi ca un marţian pe planeta Pluto. Îşi bău cea de-a treia apoi a patra bere, privind cum două vechi cunoştinţe ale poliţiei vindeau droguri unor adolescente. Frølich îşi ridică paharul. Era în afara serviciului, ce mă-sa! Nu era treaba lui. Dar vechile cunoştinţe sunt la fel de alerte ca nurcile sălbatice. Au simţit imediat starea pasivă a lui Frølich şi erau gata s-o interpreteze aiurea. Frølich îşi bău berea şi plecă mai departe, în sus, pe Karl Johans. Se opri la intersecţia cu Dronningensgate, la şirul

de baruri obscure. Dar apoi, o altă cunoştinţă veche ieşi din umbră la Kirkeristen:

— Frankie, ai chef de o bere?

Frølich clătină din cap şi se întoarse pe jos spre Jernbanetorget. E posibil să decazi mai tare decât să ajungi să-ţi facă cinste cu o bere un individ pe care l-ai arestat de nenumărate ori? Se gândi: cel mai sigur loc să te pileşti pare a fi mai la vestul oraşului. Prinse primul tramvai, se ţinu de bară în timp tramvaiul urca înspre Prinsens, coborî în celălalt capăt al Kontraskjæret, traversă spre piaţa Fridtjof Nansens şi se decise să înceapă din colţ şi să ia la rând toate tavernele din jurul primăriei. Fu o muncă istovitoare. Dar nu se simţea beat; simţea doar nevoia să-şi golească vezica din când în când. Câteva ore mai târziu, se împleticea prin recepţia Hotelului Continental. Àsta era un loc în care mai demult erau expuse tablouri de Munch pe pereţi, unde bărbaţii erau genul de oameni care aşteaptă cu nerăbdare weekendul, ca să-şi încerce noii pantaloni de golf, iar doamnele de decor sunt femei cultivate cu un nas fin pentru vin de porto. Aici un poliţist nebărbierit şi în permisie poate intra incognito, gândi el, şi se trânti peste o canapea în mijlocul încăperii. Comandă un whisky. După ce mai bău unul, răsturnă un pahar de bere şi încercă să şteargă mizeria cu faţa de masă de la masa vecină, i se ceru politicos să părăsească localul. Suntem pe drumul cel bun, gândi el. Dacă îmi joc bine cărţile, o să fiu dus în celulele beţivilor înainte de venirea zorilor.

— Nu sunt beat, îi spuse fetei care primise sarcina neplăcută. Doar sufăr de nişte probleme de sincronizare. Se ridică în picioare, impresionat că reuşise să pronunţe un cuvânt atât de lung şi complicat.

Se târî afară şi aproape se ciocni de Emil Yttergjerde.

Yttergjerde era şi el probabil în mijlocul acţiunii de târât prin baruri, pentru că avea o strălucire roşie, aproape purpurie pe faţă şi fu nevoit să se ţină de stâlpul de iluminat cât stătură contemplându-se unul pe altul. Împreună, dădură colţul, împleticindu-se, spre Universitetsgata.

Erau şi acolo câteva baruri. Şi încă mai avea ceva bani.

Era seară, poate noapte, cel puţin multe ore mai târziu, când el şi Yttergjerde stăteau la o masă în Café Fiasco. Nu, concluzionă el. Sigur e noapte. Îşi bea berea şi se străduia din răsputeri să nu alunece de pe scaunul fără spătar, în timp ce se concentra asupra gurii lui Yttergjerde. Muzica bubuia întruna şi trebuia să strige să se facă auzi prin zarvă.

— Era din Argentina, zbieră Yttergjerde.

Frølich îşi puse halba de jumate pe masă, sperând din suflet ca Yttergjerde să tacă naibii din gură şi să se oprească din zbieratul îngrozitor.

— Dar asta am aflat-o abia mai târziu, zbieră Yttergjerde.

— Ce să fie? strigă Frølich înapoi.

— Femeia din Argentina. Era falită, înţelegi, şi am ţinut-o cu ţigări şi ceva mâncare. Eram futut în cur când m-am urcat în autobuz, la ora patru dimineaţa şi mă duceam la Milano. Oricum, m-am aşezat în autobuz şi ea a venit şi s-a aşezat lângă mine. Îşi cheltuise toţi banii pe maşini închiriate şi hoteluri scumpe în Paris şi Roma. Avea nevoie să stea undeva, pentru că mai erau două săptămâni până la zborul ei din Paris, înapoi peste Atlantic.

Yttergjerde făcu o pauză să-şi tragă sufletul şi să ia o gură de bere.

— Ce tot îndrugi tu acolo?

— Vacanţa mea, spuse Yttergjerde. Haide, încearcă să mă urmăreşti.

Frølich îşi înălţă capul. Era imposibil să-ţi auzi gândurile. Muzica se opri. Dar nu prea mult. Cineva puse o melodie de Springsteen. O coardă, o secvenţă muzicală: „Born in the USA". Frølich tocmai voia să spună ceva. Doar ca să-şi dovedească sieşi că nu e pe cale să se prăvălească. În loc de asta trebui să se lupte să nu cadă de pe scaun. Se prinse de paharul de bere şi spuse:

— Cred că trebuie să mă car, acum.

Yttergjerde nu-l auzi. Îşi puse paharul jos, se şterse la gură cu dosul mâinii şi răcni prin muzică:

— Nu puteam vorbi cu ea despre suedezi, înţelegi? Femeia asta fusese cu un suedez şi ăsta o burduşise multă vreme. Iar ea

se plângea întruna şi mă bătea la cap — probabil de asta s-a şi terminat — mă întreba toată ziua dacă mi-e bine şi-mi spunea că dimineaţa arăt extrem de agresiv. De fapt, habar n-am cum arăt dimineaţa, dar eram sătul să fiu bătut la cap, pe bune, eram sătul. Adică, n-am mai auzit pe nimeni să-mi spună că par agresiv până atunci. Oricum, într-un final, mi-am pierdut cumpătul şi i-am spus în engleza mea de Oxford că nu sunt nervos. Dar, i-am spus, dacă nu încetezi să mă mai întrebi dacă sunt nervos, o să-mi pierd cumpătul. Poate că am fost puţin cam dur. Adică, nu e aşa de uşor să prinzi nuanţele vorbind în engleza de Oxford. Oricum, şi-a luat tălpăşiţa şi a fost ultima dată când am văzut-o. La fel de bine, probabil. Adică, era o afacere fără viitor. Eram în vacanţă. Am suportat-o şi am ţinut-o cu ţigări timp de patru zile — în timp ce ea-şi dădea toată silinţa să plătească în natură. Asta nu e o bază prea sănătoasă pentru o relaţie de durată.

Frølich se ridică. Încăperea se legăna. Era beat cui. O spuse cu voce tare:

— Sunt beat cui!

— Ce vreau să spun e că, lămuri Yttergjerde neabătut, lumea e plină de femei, Frankie. Adică oamenii ca mine, divorţaţi, se pot relaxa. Dar cei ca tine, care n-au purtat niciodată bila şi lanţul? Am un amic, de vreo treizeci şi ceva de ani, e plin de femei până-n gât. Mame singure, Frankie, călătoreşte cu feribotul în Danemarca, dansează. Nu trebuie să devii deprimat din cauza femeii ăsteia.

— Ştiu că eşti bine intenţionat, spuse Frank Frølich. Dar singurul lucru care-mi trebuie la ora asta e un taxi şi un pat în care să mă arunc.

— Da, du-te acasă, Frankie. Dormi bine, stai şi leneveşte în pat, uită de femeia aia afurisită. Ultima dată când m-am simţit aşa a fost când m-am dus la bordel în Munkademsvein, adică, numai ca să mai eliberez ceva din presiune. Dar cea la care am nimerit era genul ăla de pizdă şireată. Sunt sigur că era măritată sau logodită, şi atunci care-i scopu' să fii curvă, ei? Dacă toată treaba asta ţi se pare revoltătoare. Ei? Arăta mişto, dar a refuzat să facă altceva în afară de poziţia misionarului, aşa că m-am

enervat, nu-i aşa? Nu vreau să fiu dificil, i-am spus matroanei de la recepţie, dar plătesc o grămadă de parale, aşa că femeile astea ale tale ar trebui să ofere ceva servicii clienţilor, nu-i aşa, am spus, şi apoi mi s-a dat un voucher. Ce zici de asta, Frankie?

Yttergjerde râdea în hohote. Ştii, aşa ar trebui să fie şi în căsnicie. Să primeşti câte un voucher, pur şi simplu!

11

Când sună telefonul, încercă să stea nemişcat, ca să nu-şi deranjeze trupul paralizat. Judecând după lumina de afară, era după-amiază. Dormise buştean pe canapea câteva ore bune. Îşi întoarse capul şi contemplă telefonul. Mişcarea aduse după sine o durere de cap, ameţeală şi greaţă. Durerea de ficat îl înjunghia într-o parte ca patul de cuie al unui fachir — din interior. *Ficatul mi-e o bilă de durere*, se gândi el, *iar aerul, un cui, nu, soneria telefonului e ca un burghiu care-mi găureşte tâmplele.* Se ridică în capul oaselor şi simţi că ameţeşte din nou.

Se ridică, ameţit, ţinându-se de tocul uşii şi apucând receptorul telefonului.

— Deci eşti acasă.

— Ce-ţi imaginai?

— Nu se ştie niciodată.

Frank Frølich se lăsă pe canapea. Când o să mor, se gândi, îngerul care va veni să mă ia va avea aceeaşi voce ca a lui Gunnarstranda. Omul ăsta e ca o nălucă. Ţepii continuau să-i atace ficatul. Era incapabil să gândească; spuse:

— Deci mă suni. Are vreo legătură cu munca sau ţi-e numai dor de mine?

— Jonny Faremo e mort.

— Mort?

— Da, mort. Înecat.

Frank Frølich nu mai simţise niciodată o nevoie mai mare să bea apă. Cuvintele i se contractau în gât, în cap. Reuşi să articuleze:

— Unde?

— La câţiva kilometri dincolo de graniţa oraşului, în Askim. S-a înecat în râul Glomma şi a fost pescuit de nişte oameni care lucrau la centrala electrică Vamma. Trupul îi era prins într-o plasă.

— O plasă?

— Asta înseamnă că ştii unde e centrala electrică Vamma?

La dracu. Intonaţia.

— Habar n-am. Unde e centrala electrică Vamma?

— Păi nu ţi-am spus? La cincizeci de kilometri de la marginea oraşului, spre est.

— Aha.

— Centralele electrice au tendinţa să prindă buşteni şi alte gunoaie în turbine. De aceea, acolo au o plasă care opreşte chestiile astea. L-a prins şi pe Faremo noaptea trecută.

— Accident?

— Dacă era vorba de un accident, am avea un munte de dovezi circumstanţiale. În cazul ăsta n-avem nimic.

— Sinucidere?

— Păi, e sigur că s-a înecat.

— Care e părerea ta?

Gunnarstranda chicoti în receptor.

— Părerea mea? M-au sunat din Krimpolitisentralen, Kripos, acum vreo zece minute. Dar, nu, doar eu l-am adus pe om înăuntru şi l-am pus să apară în faţa tribunalului suspect de uciderea unui paznic din Loenga. Iese — pe baza unui alibi la fel de subţire ca părul de pisică. Trec două zile şi apoi e găsit plutind cu plămânii plini de apă în barajul de lângă o centrală electrică. Poate că era deprimat şi s-a aruncat în apă? Dar de ce să fi fost deprimat? Pentru că te încurcaseşi cu soră-sa? Şi dacă ar fi fost aşa şi s-a dus cu maşina să se omoare, unde-i maşina? Unde-i biletul de sinucigaş?

— Conduce un Saab 95 gri-argintiu.

— De unde ştii?

Intonaţia. Suspiciunea.

— Am, după cum singur ai arătat deja, ceva cunoştinţe despre familia respectivă.

— Dacă a fost aruncat în râu, n-ar fi avut cine ştie ce şanse. E toamnă târzie. Curenţii sunt puternici. Temperatura apei, cel mult patru sau cinci grade.

— Faremo e bine făcut. Un pachet de muşchi.

— Cadavrul era într-o stare foarte proastă. Medicul care a scris certificatul de deces a folosit, se pare, un fenomen local să explice de ce. E un loc numit Vrangfoss chiar deasupra centralei. E o ravenă îngustă şi chiar acolo râul coteşte. Asta înseamnă că la câţiva metri mai sus de centrală toată apa care curge liniştit în râul Glomma e comprimată şi canalizată prin ravenă. O cascadă orizontală, cu alte cuvinte un infern de apă şi curenţi. Dacă Faremo a ajuns în râu deasupra ravenei, trupul i-ar fi fost învârtit şi răsucit şi izbit de faţa stâncii multă vreme înainte să iasă la suprafaţă, la câteva zeci de metri mai jos. Majoritatea oaselor din trupul lui Faremo au fost, pur şi simplu, făcute terci.

Frank Frølich văzu cu ochii minţii bărbatul de un metru nouăzeci, îmbrăcat ca un soldat comando, cu aceeaşi expresie ca a surorii lui.

— Se ştie unde a căzut?

— Căzut, zici?

— Sau i s-a făcut vânt. Ştii ceva de locul crimei?

— Centrala asta — Vamma — e ultima din trei centrale electrice la rând. Cea mai înaltă se numeşte Solbergfoss, puţin mai jos e una numită Kykkelsrud şi chiar în capăt e Vamma, unde a fost Faremo pescuit dintr-un fel de plasă de colectare. Deci poţi să-ţi imaginezi. A fost găsit în faţa ultimului baraj. Întinderea dintre centrala Kykkelsrud şi Vamma e partea care ne interesează. Frølich?

— Da?

— Nu eşti curios de ce sun?

— Nu m-am gândit atât de departe.

— Nu e cazul meu. Ţine de jurisdicţia poliţiei districtului Folo şi sunt asistaţi de Kripos. Vei fi nevoit să dai socoteală de mişcările tale din ultimele douăzeci şi patru de ore.

În sfârşit i-a ieşit porumbelu'.

— Şi de ce, mă rog?

— Ştii de ce.

— Nu, Gunnarstranda, nu știu de ce!

— Nu e nevoie să vorbești pe tonul ăsta cu mine. Știm amândoi că se prea poate să fi murit în urma unui accident. Poate se certa cu cineva care l-a împins — poate premeditat, poate sub impulsul momentului. Și ai fost deja văzut în ceea ce a fost numit o discuție aprinsă în fața casei lui.

— Ai pus să fiu urmărit?

— Nu, dar investighez o crimă. Ai o mulțime de prieteni buni aici, Frølich, dar nimeni nu poate și nici nu vrea să mascheze adevărul. Până noaptea trecută, Jonny Faremo făcea parte din grupul de indivizi suspectați de uciderea lui Arnfinn Haga. Am pus casa lui Faremo sub urmărire. Discuția ta cu Faremo în parcare a fost înregistrată cum se cuvine.

— Bine, fie, dar ai să mă crezi dacă-ți spun că nu aveam cum să îl arunc pe Faremo în râu?

— Pune-mă la încercare.

— Ceea ce spui e corect. Am fost la ei la apartament. Când Faremo și gașca lui au fost eliberați după audiere, am făcut ce mi-ai spus. Mi-am luat liber o săptămână. Apoi m-am dus direct la apartamentul lui Faremo. Am vorbit cu el, dar n-am ridicat deloc vocea și nu am avut o discuție aprinsă.

— Întrebarea este: ce ai făcut după aceea?

Frank Frølich se uită în gol la perete. Noaptea trecută se dusese până la apartamentul lui Faremo — dintr-un oarecare motiv luase un taxi până acolo și vomitase într-un șanț. De ce m-am dus acolo? Ce naiba încercam să fac?

— Mai ești acolo?

— Da.

— Alții, în afară de mine, te vor întreba, Frølich. Eu îți dau doar un mic avans.

Nu mai simți greață, doar sete. Amețit, se ridică în picioare și se târî în bucătărie. Nimic în frigider, în afară de două cutii de bere. Nu. Închise ușa și bău apă direct de la robinet.

Se clătină până în baie. Sub duș, se săpuni, gândindu-se la Elisabeth și la felul în care depusese mărturie pentru fratele ei și ceilalți doi. O vedea în fața lui, când ieșise grăbită din tribunal,

spre Grensen, fără să privească în stânga sau în dreapta. De ce n-am oprit-o? De ce n-am vorbit cu ea?

Îşi opări trupul cu apă fiartă, concentrându-se asupra imaginii ei, iuţind pasul către casă cât o ţineau picioarele. Silueta ei delicată fugind de colo-colo prin apartament, deschizând sertare, trântindu-le la loc, aruncând haine şi alte lucruri în rucsac şi geantă. Un telefon la ureche. Îşi luase tălpăşiţa, dar unde — şi de ce?

Creierul i se mişca încet, mult prea încet. Când el ajunsese la apartament, ea dispăruse deja. Apoi a venit fratele. Îşi luase tălpăşiţa ca să fugă de el? Şi dacă da, de ce? Îi dăduse deja alibiul pentru crimă.

Îşi aminti propriile degete tremurânde în timp ce forma numărul lui Reidun Vestli: sunetul clar al transferului de apel, sunetul înfundat al unui telefon mobil. Conversaţia ce fusese întreruptă imediat după ce se prezentase.

Dintr-odată i se păru foarte important s-o sune pe Elisabeth. Tot ce s-a întâmplat este rezultatul unei neînţelegeri ridicole. Dacă sun acum, o să ridice telefonul şi o să-mi dea o explicaţie convingătoare despre toată povestea. Opri apa şi merse în camera de zi fără să se şteargă. Picioarele îi lăsau urme ude pe linoleum. Îşi găsi mobilul şi o sună pe Elisabeth. Dar telefonul ei era închis. O sună pe Reidun Vestli. Niciun răspuns. Stătea aşa, gol, privindu-şi imaginea reflectată. Nu mai văzuse niciodată ceva mai patetic.

În clipa aceea sună soneria.

Se duse în dormitor, găsi o pereche de pantaloni curaţi şi un tricou şi merse să deschidă uşa.

Era un bărbat. Frølich nu-l mai văzuse niciodată: uscăţiv, un metru optzeci, păr şaten deschis şi ochi căprui.

Bărbatul spuse:

— Frank Frølich?

— În persoană.

— Sten Inge Lystad, Kripos.

Faţa bărbatului era dominată de o gură diformă care îi împrumuta o înfăţişare strâmbă. Zâmbetul oblic îi împărţea faţa în două, într-un fel straniu, dar totuşi atrăgător. Faţa lui Lystad

era una pe care nu aveai cum s-o uiţi. Frølich îşi scormoni memoria. Lystad... numele îi era familiar, dar nu şi figura.

— În legătură cu Jonny Faremo.

Frank Frølich încuviinţă din cap.

— Tragic.

— Deci ştii deja despre asta?

Încuviinţă din nou.

— Cine ţi-a spus?

— Sunt sigur că ştii, eu lucrez la poliţie. Suntem colegi.

— Dar cine ţi-a spus?

— Gunnarstranda.

Lystad zâmbi rezervat.

Frank Frølich se gândi: *nu-i place întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Conversaţia nu a luat-o în direcţia la care se aşteptase.*

Liniştea care urmă era un semn clar că Lystad voia să fie invitat înăuntru. Dar Frank Frølich nu avea chef să cheme pe nimeni în casă, aşa că îl examină pe Lystad în linişte.

— Ai fost de curând acasă la Faremo?

Partea pozitivă: nu se ascunde după degete. Negativă: metoda lui e să păstreze distanţa, să fie rezervat.

— Vrei să zici, la Jonny Faremo?

— Da, la Jonny Faremo.

— Am fost acolo, adică, în faţa casei. Am sunat la sonerie, acum vreo două zile, în aceeaşi zi în care a fost eliberat din arest. Trebuia să mă întâlnesc cu sora lui, Elisabeth. Nu ştiu dacă eşti la curent cu povestea asta.

— Prefer să ştiu cât mai puţin posibil, în afară de ceea ce s-a întâmplat între tine şi Jonny Faremo când l-ai văzut ultima dată.

— În regulă, spuse Frank Frølich, gândind: grad înalt de nesimţire.

— Sora lui era acasă când ai sunat?

— Elisabeth? Întrebarea asta înseamnă că totuşi interesul tău merge dincolo de legăturile mele cu fratele ei?

O umbră trecu peste faţa lui Lystad.

Nu-i place direcţia în care o ia conversaţia — pozitiv.

— Frølich, ascultă.

— Nu, ascultă tu. Sunt poliţist de multă vreme. Îmi dau seama că eşti conştient că faci rahatul praf. Sunt şi primul care înţelege că nu-ţi place ceea ce trebuie să faci, dar nu e nevoie să loveşti oamenii în boaşe, chiar dacă stau suficient de aproape de tine. Spui că nu te priveşte restul poveştii. Ei bine, mă priveşte pe mine, într-o măsură considerabilă. Mi-am luat o grămadă de concediu, din cauza restului poveştii. Asta ne-a adus pe noi faţă în faţă. Deci, dacă nu te priveşte restul poveştii, nu mai întreba de el. Ori te interesează, ori nu.

Lystad nu spuse nimic, şi Frølich continuă.

— Versiunea mea e că am început o relaţie cu o doamnă care are legături nepotrivite. Fratele aceleiaşi doamne acum e mort. Dar să-ţi fie clar un singur lucru: nu m-a interesat niciodată Jonny Faremo, nici atunci când l-am întâlnit, acum două zile, nici altă dată. Când m-am dus la el acasă — după ce Faremo a fost eliberat din arest — a fost prima dată când l-am cunoscut pe individ. Nu-l mai văzusem niciodată până atunci. Dar m-am dus acolo să mă văd cu ea, să vorbesc cu ea, şi am făcut asta pentru că în relaţia noastră apăruse o nouă situaţie: se folosise de numele meu în mărturia ei ca să-i ofere fratelui ei un alibi la audiere.

Lystad încuviinţă solemn.

— Continuă, spuse el.

— Când am ajuns acolo, am parcat în parcarea pentru vizitatori. Există nişte scări care duc de la parcare la apartamente. Am coborât şi am sunat la sonerie. Presupun că martorul vostru e un domn mai în vârstă — vecinul cu care am vorbit când n-a răspuns nimeni la uşă. Am schimbat câteva cuvinte cu el. Apoi m-am întors la maşină şi eram pe cale să o iau din loc când a apărut Jonny Faremo. Conducea un Saab argintiu. Nu-l mai văzusem până atunci, dar mi-am dat seama cine e şi l-am abordat ca să-l întreb unde e sora lui. Nu ştia. Cel puţin, aşa pretindea. Apoi m-am urcat înapoi în maşină şi am plecat.

— Unde te-ai dus?

— Mai jos cu două sute de metri, pe Ekebergveien.

— De ce te-ai oprit acolo?

— Să mă gândesc.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Jonny Faremo a coborât dealul în maşină.

Lystad se uită la el cu interes.

Frølich îl ţinu în suspans.

— Ce s-a întâmplat?

— M-am luat după el cu maşina mea.

Lystad trebui să aştepte din nou.

— Era în jurul prânzului. Era unu şi jumătate.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Cred că m-a văzut. L-am pierdut zece minute mai târziu. Undeva între Gamlebyen şi gara centrală. Toată ideea asta era prostească, aşa că nu m-a deranjat foarte tare că a dispărut.

— Ce-ai făcut după aceea?

— M-am dus acasă şi am mâncat ceva.

— Şi apoi?

— Apoi m-am dus la Universitatea Blindern, unde am încercat să mă întâlnesc cu o doamnă care lucrează acolo. Reidun Vestli.

— De ce?

— Avea o relaţie strânsă cu Elisabeth. Frølich îşi căută cuvintele înainte să continue: Au, sau au avut, o relaţie împreună. Am presupus că femeia asta ar putea să-mi spună unde e Elisabeth.

— Şi ţi-a spus?

— Nu am dat de ea. Avea liber, că era bolnavă.

— Şi dup-aia ce-ai făcut?

— Am încercat s-o sun pe doamnă acasă, dar mi-a răspuns robotul. Apoi m-am dus acasă.

Stăteau faţă în faţă şi se priveau. Lystad îşi drese glasul.

— Poate confirma cineva că ai fost la Blindern?

— Presupun că da.

— Presupui?

— Era o studentă acolo. Am încercat să găsesc biroul lui Reidun Vestli. Era studentă la master şi împrumutase biroul lui Reidun Vestli. Ea a fost cea care mi-a spus că Vestli e bolnavă.

— Ce ai făcut când ai ajuns acasă?

— M-am uitat la un film, m-am holbat la pereţi, am băut câteva beri.

— Şi în ziua următoare?

— Nimic. M-am holbat la pereţi. M-am plictisit de asta şi seara m-am dus în oraş.

— Poate confirma cineva?

— Da.

— Când ai ajuns acasă azi-noapte?

— Nu-mi amintesc.

— La ce oră te-ai dus la Blindern alaltăieri?

— Nu mai ştiu exact, dar era după-amiaza.

— Ei bine, Frølich...

Acelaşi zâmbet, uşor condescendent, uşor compătimitor.

— O să mă interesez şi te anunţ.

— Te-ai dus în Ekebergveien azi-noapte?

— Se poate. N-am idee.

— Şi ce crezi c-aş putea să înţeleg din răspunsul ăsta?

— Nu cred nimic.

— Ai fost văzut în Ekebergveien azi-noapte.

Lystad aşteptă.

Frank Frølich trase aer în piept.

— Eram beat. Nu trebuia să se întâmple. Dar am devenit sentimental. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că am stat de vorbă cu un coleg în Café Fiasco. E lângă gara principală — au bere ieftină. Acolo m-am întâlnit cu un coleg, Emil Yttergjerde. Am stat amândoi, am băut şi am povestit una, alta. La un moment dat, noaptea, am luat un taxi. Taxiurile sunt, după cum ştii, parcate chiar după colţ, între Oslo Spektrum şi Radisson Hotel. Nu-mi amintesc mare lucru despre călătorie, dar nu m-am dus tot drumul acasă, pentru că mi-era rău. M-am dat jos la Gamlebyen pentru că băusem prea mult şi mi-a venit să vomit. Şi am început să mă plimb, să mă răcoresc un pic. Am bântuit pe străzi toată noaptea. Am ajuns în patul meu la opt dimineaţa. Hălăduisem pe străzi câteva ore bune şi sunt sigur c-am ajuns şi pe Ekebergveien.

— Ai încercat să iei legătura cu Faremo sau cu soră-sa în timpul nopţii?

— Nu.

— Eşti absolut sigur?

— Da.

— Unul dintre vecinii lui Faremo a spus că a zărit un bărbat bine făcut furişându-se prin faţa uşii lor.

— Eu nu mă furişez.

— La cât ai ajuns acasă?

— După cum am spus, la opt. Am intrat direct în casă, drept în pat.

Lystad îşi vârî mâinile în buzunar şi-i aruncă un zâmbet strâmb.

— Va trebui să revenim la povestea asta, Frølich.

— Nici nu mă aşteptam la altceva.

Preţ de câteva secunde se lăsă o tăcere apăsătoare. Casa liftului hurui.

Apoi se opri. Uşa se deschise. O femeie uşor adusă de spate ieşi afară. Se uită în sus, spre ei.

— Bună, spuse Frølich.

Femeia se uită la el, apoi la Lystad, apoi le întoarse spatele şi sună la soneria apartamentului învecinat.

Lystad spuse:

— N-ai văzut-o deloc pe sora lui — de când a dispărut?

— Nu.

— Dacă o vezi, spune-i să ia legătura cu noi.

Frank Frølich încuviinţă din cap. Antipatia pe care o simţise faţă de Lystad se risipea treptat.

După ce închise uşa, stătu nemişcat, fixând mai întâi uşa, apoi duşumeaua. Avea mintea goală. Într-un final se duse la frigider. Ficatul lui va avea ceva de lucru, dar doar puţin. Puţin de tot.

12

Dimineaţa următoare fu rece, dar nu îngheţase afară. Era o zi în care ultimele frunze îngălbenite aveau ocazia să se mai arate la faţă, o altă încercare de a îmbrăca peisajul verde-gri în culoare. Casa lui Reidun Vestli se afla spre vest, pe panta de deasupra râului Lysaker, cam pe la jumătatea drumului dintre Røa şi podul de pe Kolsås Metro — o proprietate modernă şi prosperă. Aici sunt şiruri de case cu etajele retrase, între blocuri de apartamente, fiecare casă cu propriul ei petic de gazon, şi cu propriul BMW în parcarea din faţă. Frank Frølich trecu pe lângă un bărbat în pantaloni de costum şi cizme de gumă, care-şi spăla maşina cu un mic aparat sub presiune. Mai trecu de două intrări, alte două BMW-uri şi încă un bărbat în pantaloni de costum, cizme de gumă şi aparat sub presiune, pe capota maşinii. O clonă, se gândi, sau poate doar o experienţă de déjà-vu. Oricum, niciunul din cei doi nu-l văzuse. Nimeni nu vede nimic, nimeni nu-şi aminteşte nimic. Numai în interviurile de la poliţie văd şi îşi amintesc mai mult decât ţi-ai putea imagina.

Plăcuţa de pe uşă era din alamă. Se opri în faţa uşii şi sună. Deasupra plăcuţei de alamă era un cap de leu de bronz cu un mâner pentru ciocănit atârnându-i din gură. Bătu la uşă. O singură bătaie. Uşa fu deschisă.

Abia o recunoscu pe femeia care apăru. Atunci, în sala de cursuri, îi dăduse impresia unei femei puternice. Atunci, s-ar fi încadrat în profilul casei cu etaj, s-ar fi potrivit cu şirul de faţade decorate în culori calde, de pământ, inteligent combinate,

nuanţe de maro şi roşu închis care se asortau cu tenul ei, părul ei cu o tentă de henna şi cu ochii căprui. Reidun Vestli cea care stătea acum în uşă era doar o umbră a ei. Avea faţa chinuită de nesomn, pe buza de jos avea pete nesănătoase de cafea. Purta un trening nepotrivit, care sublinia impresia de declin. Mirosul de fum neventilat adia prin uşa de la intrare.

— Tu, spuse ea cu o voce răguşită. Ştiu cine eşti.

El tuşi.

— Pot să intru?

— De ce?

Frølich nu răspunse.

În cele din urmă luă o decizie şi se dădu la o parte.

Camera mirosea a fum şi a scrumiere pline. Reidun Vestli stătea în faţa unei măsuţe de cafea enorme, încărcate de foi de hârtie şi ziare vechi, în dezordine. Pe pereţi erau câteva pânze neînrămate. Frølich ghici că unul fusese pictat de Kjell Nupen, iar altul, mai întunecat, de Ørnulf Opdal. Nu îndrăzni să rişte o apreciere legată de ultimul dintre ele. Totuşi, pereţii ăştia îi dădeau impresia de ceva curat şi îngrijit. Îi aminteau de biroul ei meticulos de ordonat şi dominau încăperea ca nişte stâlpi de neclintit. Pe jos, sticle goale de vin şi ambalaje foşnitoare, o cutie de pizza pe jumătate deschisă şi pachete goale de ţigări. Un minicasetofon era aşezat în dezechilibru peste o masă de cabluri împrăştiate lângă un pat nefăcut improvizat care arăta ca un divan. Mai multe CD-uri erau risipite pe jos. Un ceainic ruginit şi soios trona pe pervazul ferestrei, înconjurat de muşte moarte.

Asta a atras-o pe Elisabeth! Avu grijă să nu calce pe vreun CD. Femeia asta cu dinţi de culoarea metalului de la vinul de o zi înainte, mirosind a nicotină, cafea, nesomn şi praf. Dorinţa ei a adus-o aici.

Femeia îşi aprinse o ţigară de la chiştocul celei pe care tocmai o terminase. Îi tremura mâna. Stând aşa, concentrată şi aplecată înainte, îşi descoperise şi pernele de grăsime de pe şolduri şi coapse, o reţea de riduri între obraji şi bărbie, un cap înconjurat de un păr nespălat şi lipsit de viaţă, încununat, la rândul lui, de fum albăstrui de ţigară. Era întruchiparea degradării:

esenţa materializată a gunoiului, cu radioul strident, dezordine şi cu o aură de indiferenţă degajată. Vocea răguşită spuse:

— Ce vrei?

— Te-am sunat acum vreo două zile. Dar ai întrerupt conversaţia şi ţi-ai închis telefonul.

— Ai venit aici ca să ţi se confirme asta?

— Erai în maşină, la volan.

— Eşti un detectiv adevărat! Nu e de mirare că lucrezi la poliţie.

— Te-ai îmbolnăvit brusc.

— Detectivul e perspicace. Încă sunt bolnavă.

— S-a întâmplat în acelaşi timp când Elisabeth a ales să dispară.

— Serios? A dispărut?

— Ştii foarte bine că aşa e.

— Ai o imaginaţie bogată. Ar fi mai bine să rămâi la ceea ce ştii.

— Atunci spune-mi tu.

— Ce ai vrea să ştii?

— Totul.

— Totul? Se apropie şi-şi trase buzele într-o grimasă veninoasă.

Frølich simţi un sentiment crescând în el: enervare faţă de tot ceea ce reprezenta ea, aroganţa snobă, lumea academică, toată dezordinea din cameră, toate secretele pe care le adunase în cuibul ăsta al ei.

— Totul, repetă el cu o voce groasă.

Reidun se apropie şi mai tare.

— Dar crezi că poţi să faci faţă?

— La ce?

— La adevăr.

— Cred că pot, atâta vreme cât mă scuteşti de tâmpeniile astea.

Îşi trecu ochii peste un rând de cărţi şi se opri asupra unor titluri ca *Povestea lui O şi Catherine M* — erotice, termenul folosit în cercuri academice pentru ceea ce alţii numesc pornografie.

— Eşti în stare să înţelegi că cineva poate experimenta o înţelegere mai profundă a, de exemplu...? Reidun Vestli ezită în timp ce Frølich luă cartea de deasupra teancului şi o ridică.

— Ce, de exemplu?

Se uită la cartea pe care Frølich o ţinea în mână.

— Dumnezeule, nu fii atât de banal!

Schimbară priviri, iar el se întoarse.

— Mă dezamăgeşti, spuse ea.

— Banal? întrebă el.

— Eşti al naibii de previzibil şi de anost. Îşi aşeză ţigara între buzele inflamate şi trase adânc în piept. Încă îi mai tremurau degetele.

— Chiar am crezut că eşti o persoană destul de interesantă, spuse ea. Din spusele lui Elisabeth, aşa reiese.

— Poate se înşală, spuse el. Poate sunt complet previzibil şi anost, dar n-am venit aici să vorbesc despre mine. Vreau să-mi spui unde e.

— Habar n-am despre ce vorbeşti.

— Acum tu eşti cea care dezamăgeşte, dând un bobârnac unei cărţi. Ştiu că Elisabeth studiază. Îi plac cărţile de genul ăsta?

— Nu ştiai? Mă aşteptam să ştii, din moment ce eşti poliţist, nu?

— Vreau doar s-o găsesc.

— De ce?

— Asta n-are nicio legătură cu tine.

— Ce-ai să faci dacă o găseşti?

— Nici asta n-are legătură cu tine.

— Păi, ştiu cum îşi petrec timpul bărbaţii şi femeile. Nu trebuie să-mi oferi versiunea ta. Îşi luă o expresie dispreţuitoare. Nu e de mirare că eşti gelos, bietul de tine. Sigur că nu ştii nimic despre ce e în capul ei. Nu ţi-a spus niciodată?

— Despre ce? Despre tine?

Reidun Vestli zâmbi batjocoritor.

— Nu despre mine, şopti ea. Niciun singur cuvânt despre mine, în timp ce eu ştiu mai tot despre tine. Deci nu ţi-a vorbit despre ceea ce avem în comun ea şi cu mine? Asta nu te face puţin gelos?

Gelos. Oi fi? Şi dacă sentimentul ăsta neplăcut pe care-l simt e gelozie, ce a determinat această gelozie? Intimitatea fizică sau intelectuală dintre Elisabeth şi Reidun? Sau ambele? Sau teama că voi rămâne un privitor din afară a ceea ce împărtăşesc ele două?

— Ce motive aş putea avea să fiu gelos?

— De exemplu, sentimentul comun de mirare.

— Mirare.

Articulă cuvântul în bătaie de joc.

— Da, continuă ea. Elisabeth e, de exemplu, captivată de limbaj. Are chiar şi propria ei teorie despre puterea inerentă a cuvintelor, unde nu e loc de emoţii, despre cum pot cuvintele umple şi adăuga dimensiuni suplimentare unde percepţiile şi fizicul se opresc.

Frank Frølich îi privea gura. Îi făcea plăcere să spună aceste lucruri. Îi făcea plăcere să-i spună că împărtăşise cu Elisabeth o apropiere pe care ei doi n-o avuseseră niciodată. Pronunţase cuvântul fizic cu dezgust. *Asta eşti tu,* se gândi: *eşti o lesbiană ofilită care nu suportă gândul că am pătruns şi satisfăcut femeia pe care o doreşti tu. Nu poţi suporta gândul că, fiind bărbat, sunt în stare să-i ofer ceva ce tu nu poţi.* Şopti:

— Tu ar trebui să poţi accepta...

— Faptul că vă culcaţi unul cu altul? îl întrerupse Reidun Vestli cu un zâmbet maliţios. Ce crezi despre mine, de fapt — sau despre ea? Îţi imaginezi cumva că aş începe o relaţie cu altcineva dacă nu ar fi bazată pe emoţie? Crezi cumva că eşti special sau unic dacă ai o sculă?

Agresivitatea care-i însoţise cuvintele îl intimidă. Reuşi să articuleze:

— Vulgaritatea nu-ţi stă bine.

— Nu sunt vulgară. Mă apăr faţă de tine. Crezi că poţi veni aici şi poţi intra în casa mea, condus de o dorinţă patetică de a o poseda şi domina pe femeia pe care o iubesc? Intri în casa asta cu pretenţia că sexul te îndreptăţeşte să faci asta şi că ar trebui să te facă deosebit în ochii mei. N-ai nici cea mai vagă idee cum e Elisabeth; nu ştii cine e. Habar n-ai de nici măcar un singur gând sau vis pe care le-am împărtăşit eu şi Elisabeth. Voi doi aţi vorbit vreodată despre ceva? V-aţi luat mintea vreodată de la organele genitale ca să exploraţi şi să împărtăşiţi plăcerea vreunui lucru intelectual?

Era rândul lui s-o ia în râs.

— Să împărtăşiţi plăcerea vreunui lucru intelectual — mă laşi?

Femeia îşi trase respiraţia şuierător.

— Sincer, nu pot să-mi închipui ce vede la tine. Pe lângă faptul că eşti banal, nici măcar nu eşti aşa de arătos.

Îşi luă privirea de la el şi adăugă într-o doară:

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că încearcă să scape de tine?

— Ideea asta e complet absurdă.

Ea îi aruncă o privire piezişă.

— Ţi-e teamă că eu ştiu ceva ce tu nu ştii?

Expresia de pe figura ei, satisfacţia răutăcioasă după ce puse întrebarea îl făcură să înghită în sec, cu greutate.

Femeia observă şi râse. Avea un râs sonor, plin de ură.

— Individ jalnic ce eşti! Drept cine mă iei? O iubesc şi mă iubeşte. Şi în afară de faptul că împărţim un pat, mai împărţim şi altceva, ceva cu un suflet, o minte şi respect de sine!

Frølich asuda. Creatura asta sălbatică strivindu-l cu vorbele ei, atmosfera încordată din apartamentul ăsta neaerisit, patul nefăcut unde ea şi Elisabeth făcuseră dragoste.

— Marea ta poveste de dragoste pare să se fi ofilit, spuse el dinadins. Sau poate eşti bolnavă din alte motive?

Reidun Vestli îşi aprinse altă ţigară, îşi încrucişă braţele peste piept şi fumă cu mâini tremurânde.

— Spune ce ai de spus şi ieşi afară.

— Am atins un punct dureros, cumva?

— Repet, ieşi afară dacă ai...

— Vreau să ştiu unde e.

— Habar n-am unde e!

— Iar eu cred că minţi.

— Cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Frølich se ridică.

— Ar fi spre binele lui Elisabeth dacă mi-ai spune adevărul.

— Asta e o ameninţare?

— Nici gând. În felul meu jalnic şi masculin, am grijă de ea. O caut pentru că îi doresc binele. Îi respect decizia de a fi cu tine sau pe cont propriu, sau cu oricine altcineva. Dar, întâmplător ştiu că se ascunde şi, pentru că lucrez la poliţie, ştiu că e suficient de naivă să se ascundă în felul acesta — până la urmă, s-a comis o crimă. Fie că-i place, fie că nu, e implicată în acest caz. Se prea poate să fii în stare s-o satisfaci fizic şi intelectual şi e foarte posibil ca iubirea ta intelectuală înălţătoare să fie mai de preţ decât a mea, dar ştiu un singur lucru pe care nu-l poţi

schimba cu gânguritul tău: faptul că se ascunde nu-i face niciun serviciu.

— Nu ştii tot.

— Dacă se ascunde, presupun că-i e frică de ceva. Şi aici e locul unde a făcut calculul greşit.

— Nu înţelegi că tu eşti cel de care se ascunde?

— Cred că Elisabeth avea deja în gând să plece în călătoriile ei când i-a furnizat alibiul fratelui său şi bandei acestuia la audiere. Cred că a luat legătura cu tine ca s-o ajuţi să găsească un loc unde să se ascundă. Cred că aşa-zisa ta boală a început când a luat legătura cu tine. Şi cred că voi două eraţi împreună în maşină când te-am sunat acum câteva zile. Sunt sigur că ştii unde e.

Reidun Vestli îşi ridică încet capul. Avea ochii roşii de plâns, dar, în acelaşi timp, expresia ei era gânditoare.

Frølich nu era sigur dacă ar fi trebuit să-i spună sau nu, dar se hotărî să o facă. Spuse:

— Fratele lui Elisabeth e mort, probabil a fost ucis.

Acum ochii femeii se întunecară, dar ea rămase totuşi gânditoare, ca şi cum ar fi cântărit ceva în minte.

— E important să ne spui unde e.

— Tu ai impresia că sunt complet tâmpită? şuieră Reidun Vestli. Ai impresia că poţi să vii aici, cu nicio altă autoritate decât fizicul tău, şi să-mi dai ordine? Pleacă odată! Cară-te! Ieşi!

Îl împinse spre uşă.

— Ieşi! repetă ea.

Frølich oftă din greu şi se supuse. Uşa se trânti în urma lui cu o bubuitură. Se opri pe scări şi îi auzi paşii îndepărtându-se. Reacţia lui Reidun Vestli îi arăta că avusese dreptate. Şi ce dacă? Nu ajunsese nicăieri.

Rămase pe loc ascultând. La început, linişte. Apoi, sunetul unei voci. Reidun Vestli vorbea cu cineva la telefon. Cine ar fi putut fi, în afară de Elisabeth?

Îi veni să se repeadă la uşă, dar se stăpâni, se întoarse şi plecă încet, pe lângă clonele care spălau maşinile, BMV-uri, stâlpii gardurilor şi gardurile vii de creţuşcă. Dacă ar fi ştiut, s-ar fi scutit de confruntarea asta. Pe de altă parte, unele lucruri îi fuseseră confirmate. Ea ştia. Era sigur că ştia.

13

În seara aceea, stătu acasă cu o bere rece în faţa televizorului. Dar nu se putea concentra. Butona. Un bărbat şi o femeie, sub o cuvertură, şoptindu-şi unul altuia în ureche. Reality TV. Continuă să butoneze. Un ghepard alergând cu încetinitorul. Animalul era o explozie de forţă musculară şi concentrare, ochii şi corpul său păreau să aibă vieţi separate. Două vieţi unite într-una singură, un motor care funcţiona automat. Întreaga concentrare a unui corp adunată în articulaţia picioarelor. Ghepardul se aruncă asupra unei gazele, puse bietul animal la pământ şi îl omorî cu o muşcătură de gât. După aceea, ghepardul rămase să-şi păzească prada, lipsit de suflare. Vocea de la televizor îşi ţinea discursul despre faptul că acesta era momentul cel mai critic pentru ghepard. Era prea obosit să mănânce, dar dacă nu se apuca repede, un leu sau o hienă putea veni să-i fure prada. Comentatorul abia terminase de vorbit când o creatură cocoşată şi extrem de urâtă scoase un urlet, alungând ghepardul. Hiena înfuleca prada, în timp ce ghepardul extenuat stătea mai încolo privind cum îi dispare prânzul. Mai apărură câteva hiene. Îşi îngropau fălcile în burta gazelei, ridicau ochii şi-şi dezveleau colţii mânjiţi de sânge.

Stinse televizorul.

Ezitând, se întinse după telefon. Formă numărul lui Gunnarstranda şi, dintr-un motiv straniu, se simţi vinovat că face asta. Nu era nici zece seara. Cel mai probabil, calul bătrân era la birou. Dar nu era: vocea răguşită a lui Gunnarstranda răsună în cameră.

— Te rog, fii succint.

— Am vorbit cu Reidun Vestli, spuse Frølich, regretând imediat că sunase.

— Şi cine e Reidun Vestli?

— Iubita lui Elisabeth Faremo.

Linişte la capătul celălalt al firului.

— Bănuiesc că ştie unde e Elisabeth.

— Şi?

— E doar o idee. Mă gândesc că ai putea sta puţin de vorbă cu ea.

— Mulţumesc pentru sfat.

Frølich nu mai ştiu ce să spună.

Gunnarstranda îşi drese glasul.

— Presupun că ai vorbit cu ea din iniţiativă personală.

— Fireşte.

— Te-aş sfătui să încetezi să mai faci asta. Eşti în concediu, Frølich. Stai departe de povestea asta, du-te în vacanţă.

Cu asta, linia amuţi.

Frølich rămase acolo, cu receptorul în mână. Dacă până acum nu se simţise ca un idiot, acum se simţea. Şi peste toate astea, atitudinea glacială a lui Gunnarstranda. Dar era tipic pentru el. Problema e că n-o mai simţise niciodată aşa. Nu în felul ăsta.

În noaptea aceea avu vise confuze cu Elisabeth şi fratele ei. Cei doi aveau aceeaşi privire. Acum întunecaţi de dorinţă, în clipa următoare speriaţi de moarte. Dar care erau ochii fratelui şi care erau ai ei?

În timpul nopţii toţi norii se risipiseră şi frigul se aşternuse încă o dată — pregătind decorul pentru o dimineaţă îngheţată de la sfârşitul lui noiembrie. Aerul era tăios ca o lamă de ras. Temperaturile sub zero lipiseră pâcla nopţii de gheaţa de pe asfalt. Frølich urcă în maşină, ieşi din oraş şi se îndreptă spre est. Rotocoale de ceaţă se ridicau de pe câmpurile negre, arate în timp ce se apropia de Hobøl şi Elvestad. Dincolo de marginile pădurii, în depărtare, globul soarelui semăna cu scăfârlia cheală, roşie şi înfierbântată a unui creator care-şi scoate capul peste

coamele munţilor ca să le mai dea puţină lumină oamenilor din nord. În curând, razele fură atât de luminoase, că Frank Frølich trebui să-şi lase parasolarul în jos.

Plăti la bariera pentru taxa de drum din Fossum, intră în benzinăria Shell de lângă pod şi făcu plinul. Râul Glomma curgea liniştit, dar cu forţă, pe sub pod. Se gândi la Jonny Faremo. La înotatul contra curenţilor în apa îngheţată.

După ce plăti, se întoarse în maşină şi studie harta. Era mai jos de hidrocentrala Solbergfoss, dar încă nu trecuse de Kykkelsrud.

Se gândi o vreme înainte să pornească motorul şi apoi o luă prin spatele benzinăriei. Găsi un drum lateral îngust şi şerpuitor, care ducea spre un podeţ, un pic mai încolo. Parcă, ieşi din maşină şi se sprijini de balustrada de piatră de pe marginea râului. Apa se învolbura, urmând curentul care se mişca încet.

Stătu privind vârtejurile din apa negru-maronie. Dacă ar cădea aici, trupul i-ar fi luat de apă în câteva secunde. Apa rece l-ar paraliza. Hainele ude i-ar îngreuna mişcările. Ar deveni grele şi l-ar secătui de puteri în timp ce ar fi tras dedesubt. Malul râului era neprimitor, numai roci alunecoase. Ar fi aproape imposibil să te târăşti până la el. Curentul puternic şi frigul ar transforma timpul într-un factor vital. Cât de mult ar putea supravieţui?

Se plimbă pe poteca de-a lungul râului. De aici porneau cărări spre coama muntelui, printre cazematele vechi de pe vremea războiului. Zona de picnic de pe malul celălalt era mai puţin ferită de ochi curioşi, dar puteai să scapi de un cadavru relativ uşor şi de aici. Cu toate astea, era un fapt care sugera că Jonny Faremo nu fusese aruncat aici: râul era închis, mai jos, lângă hidrocentrala Kykkelsrud. Faremo fusese găsit într-o plasă, mai jos.

Se gândi: *Poate că cel mai înţelept ar fi să începem acolo, în Kykkelsrud.*

Frank Frølich traversă podeţul. Pe partea cealaltă era un monument comemorativ — „Bătălia de la Podul Fossum". Aici nemţii dăduseră de o rezistenţă norvegiană hotărâtă, înainte de trecerea lor în siguranţă spre Oslo, în 1940. Numele întregi ale norvegienilor căzuţi erau săpate în piatră.

Frølich se întoarse la maşină şi porni mai departe, peste podul Fossum, în sus pe dealuri spre Askim. Trecu de câteva capcane automate de radar, cu o viteză atât de mică, încât acestea nici nu clipiră.

Un semn rutier indica ieşirea spre următoarea staţie de benzină. O luă în direcţia aceea. Aici se construia o nouă autostradă; trecu de câteva puncte de lucru şi utilaje. Acceleră în jos, spre staţia locală de apă şi o luă la stânga, spre hidrocentrală. Maşina îşi continuă drumul în jos, apropiindu-se din nou de râu.

Trecu de câteva case izolate, vechi, din lemn — probabil locuinţele angajaţilor de la hidrocentrală. O altă cotitură. Imediat după aceea, un semn rutier: HAFSLUND ENERGI. Clădirea din piatră era modernă, cu ferestre mari. În spatele ei, malul râului se ridica în partea opusă a bazinului. Lăsă maşina să coboare spre hidrocentrală şi spre baraj.

Zări un semn de parcare decolorat, dar încă albastru, lângă nişte bărăci îngrădite, pe partea stângă a drumului. Acolo era parcată o Skoda Octavia relativ nouă. Recunoscu maşina şi nu fu deloc încântat, dar parcă lângă ea.

Ăsta nu era un prilej bun de a se întâlni cu Gunnarstranda. Frølich nu avea o explicaţie plauzibilă legată de prezenţa lui acolo. Dar îi trebuia oare o explicaţie? Toţi paşii lui aveau nevoie de o motivaţie raţională? Gunnarstranda nu se vedea nicăieri. Nu zări pe nimeni. Nu părea să fie nicio activitate vizibilă dinspre casele împrăştiate pe coasta muntelui. Chiar şi birourile de la Hafslund Energi păreau moarte. Gerul făcuse asfaltul fin şi alunecos. Păşi cu grijă, cu picioarele înţepenite, spre baraj. În drum spre hidrocentrală trecu pe lângă trei turbine enorme scoase din funcţiune, care fuseseră expuse pe iarba îngheţată. La dreapta se afla bazinul, închis de jur împrejur şi negru ca oglinda uriaşă a unui trol. O insuliţă ieşea în relief aproape de mal. Copacii de pe versanţii munţilor din faţa hidrocentralei se reflectau în oglinda neagră a apei. Gradul de debit al apei era mic şi lăsa la vedere întreaga construcţie de piatră care alcătuia barajul. Pe partea stângă era o structură din beton, lungă de vreo cincizeci de metri — o stavilă de golire, fără apă. Era o distanţă mare până la fundul stavilei. Simţi cum îl ia ameţeala când se uită în

jos, peste margine. Între baraj şi zidul îndepărtat al stăvilarului erau două grătare de cărămidă. Un miros neplăcut de apă stătută venea dinspre stratul de noroi nederanjat, de dedesubt. O luă spre baraj şi trecu de ceva ce trebuie să fi fost canalul de admisie a apei. Barajul tremura uşor — un puls uriaş murmurând. Apa curgea dedesubt. Iar la dreapta, până la sus la zid, apa de suprafaţă se rotea încet, în vârtejuri şi curenţi. Aici apa era în plină activitate. În faţă, căderea de apă era îndiguită de un perete format din trei porţi mari de stavilă.

Putea chiar să simtă forţa apei împingând peretele de piatră în timp ce se uita la cursul râului, câteva sute de metri în jos. În clipa aceea, mirosul dulce de Petterøe proaspăt aprinsă îi gâdilă nările. Fără a-şi întoarce capul, spuse:

— Gunnarstranda, încă mai fumezi?

— Fumez de peste patruzeci de ani, spuse Gunnarstranda venind spre el. Avea mâinile în buzunare, iar obrajii lui trăgeau cu lăcomie fumul în gură, apoi în piept.

— Dar ar trebui să te laşi, serios. Eşti bolnav.

— M-am gândit să mă las, dar doctorul mi-a zis să mestec gumă cu nicotină în loc. Dar aia e tot nicotină, nu? Şi atunci, care-i diferenţa? Pot la fel de bine să continui să fumez.

Frølich zâmbi.

— De ce râzi? întrebă Gunnarstranda morocănos.

— Am auzit un banc despre un bărbat care avea de gând să se lase de fumat. S-a întâlnit cu un amic care reuşise. „Cum ai reuşit să te laşi de fumat?" l-a întrebat. „Păi", a spus celălalt, „e cel mai uşor lucru de pe lume. Îţi cumperi un pachet de ţigări ca de obicei, dar de câte ori simţi nevoia s-o aprinzi, întâi de toate îţi înfigi o ţigară în cur." „În cur?", a întrebat amicul. „Da, în cur. Nu există nicio metodă mai bună să-ţi spui că fumatul e de căcat. Nu-ţi mai trece niciodată prin cap să bagi în gură ţigara pe care ai avut-o înainte în cur", a răspuns celălalt. Ei bine, cei doi se întâlnesc după vreo câteva luni. „Salut", i-a strigat amicul. „Cum a mers? Ai reuşit să te laşi de fumat?". „Normal", a zis primul. „A fost uşor să mă las de fumat. Dar de fapt, nu m-a ajutat prea mult." „Nu te-a ajutat prea mult?" „Problema e că acum nu mă pot lăsa de înfipt ţigări în cur!"

Frølich se plesni peste coapse, râzând în hohote.

Gunnarstranda îi aruncă o privire aspră, la fel de morocănos ca înainte.

— Şi eu care credeam că zvonurile despre tine sunt doar tâmpenii, spuse el.

Frølich îşi luă iar o figură serioasă.

— Te-am căutat după ce ţi-am văzut maşina, spuse el.

— Începi să mă calci pe nervi, i-o întoarse Gunnarstranda.

— Ah, da?

— Simplul fapt că vii aici când nu eşti de serviciu. La un moment dat, dacă mă calci în continuare pe bătătură, voi fi nevoit să te raportez.

— Şi?

— Poate că nu-ţi vezi prostia singur, dar restul lumii o vede.

— Relaxează-te, spuse Frølich. Nu vei fi nevoit să mă raportezi. Crezi că Faremo a fost aruncat de aici?

— Nu, nu e destulă apă în râu.

Gunnarstranda arătă cu capul înspre stâncile din apă aflate dedesubtul lor.

— Cascada e aproape secată. Trebuie să se fi întâmplat mai jos.

Arătă cu degetul.

— Poate pe promontoriul de acolo. Locul perfect pentru o crimă. De acolo e o cărare de pietriş până la râu. Din păcate, acolo se află o barieră care o blochează. Închisă cu lacăt.

— Am putea găsi pe cineva care are vreo cheie de rezervă?

— Cu greu. Un om pe care l-am întâlnit acolo.

Gunnarstranda arătă cu capul înspre clădirea cu turbine.

— Mi-a spus că locuieşte într-una din casele de pe coasta muntelui. Crede că ar fi observat dacă ar fi trecut cineva de barieră.

În tăcere, cercetară cu privirea valea largă a râului.

— Centrala nu e folosită, spuse Gunnarstranda în cele din urmă. Am avut parte acolo de o lungă introducere în istoria energiei electrice. Vamma, mai jos, şi Solbergfoss, mai sus, sunt cele care produc energie. Hidrocentrala asta e folosită numai când nivelul apei din Glomma e deosebit de mare.

— Dar tu ce crezi că a păţit Faremo? A fost împins? Sau şi-a pierdut echilibrul pe o stâncă alunecoasă?

— Greu de spus.

— Se prea poate să nu fi mers cu maşina până jos la râu. Se poate să fi fost o persoană sau două, care s-au dus pe jos.

— Posibil. Şi dacă a văzut cineva ceva, o să aflu în scurt timp.

Frølich interpretă răspunsul lui Gunnarstranda drept un semn că tema aceasta de conversaţie nu era un tabu. Spuse:

— E absolut aiurea că Faremo a murit chiar acum, nu-i aşa?

— Nu oricine îşi poate alege ceasul morţii, Frølich.

— M-am uitat pe hartă. Există un drum mai aproape de Askim care coboară înspre râu. O explicaţie logică ar fi aceea potrivit căreia criminalul a mers cu maşina pe drum, s-a apropiat de râu cât a putut de mult şi apoi l-a aruncat pe Faremo. Şi nu trebuie să cunoască localitatea.

— De ce nu?

— Păi, dacă ar fi fost din zonă, ar fi ştiut de hidrocentrala de la Vamma; ar fi ştiut că râul e închis cu o plasă care lasă să treacă apa şi opreşte reziduurile. Dacă ar fi condus un pic mai departe şi l-ar fi aruncat pe Faremo în râu sub Vamma, trupul ar fi fost dus de curent câţiva kilometri înainte să apară la Sarpsborg — e ceva distanţă de la Vamma la plasa de dinainte de cascada Sarp.

— Sună logic — în afară de un singur lucru.

— Care?

— Vorbeşti de parcă Faremo ar fi fost omorât înainte de a fi aruncat în râu. Dar avea apă în plămâni. S-a înecat. Dacă a fost omorât, iar crima *nu* a fost premeditată, e posibil ca Faremo să fi ajuns în râu drept urmare a unei certe, şi ăsta e scenariul cel mai plauzibil. Deci cea mai mare parte a investigaţiei va fi axată pe căutarea cuiva care avea ceva de împărţit cu Faremo.

Frank Frølich se prefăcu că nu înţelesese referirea voalată la propria lui persoană şi spuse:

— E multă umblătură într-un caz ca ăsta. Ai de gând să te apuci să pui întrebări prin zonă?

— Ţi-am spus: cazul Jonny Faremo e în mâinile celor de la Kripos, nu-i aşa?

— Am avut plăcerea să vorbesc cu ei. Un tip tânăr — Lystad.

— E bun.

— La ce concluzie a ajuns — crimă sau accident?

— Habar n-am.

Gunnarstranda îşi scoase ţigara din gură şi se uită la ea cu înverşunare.

— Ştii că încurcătura asta a ta cu sora lui Faremo m-a făcut să fumez mai mult decât ar trebui?

— Şi atunci, ce faci aici?

— E duminică, spuse Gunnarstranda. Sunt liber.

Frølich rânji.

— Şi stai acolo, ameninţând că mă raportezi? Nu e jurisdicţia ta.

— Oricum, nu e o idee bună să umbli de colo-acolo şi să pui întrebări oamenilor. Mai bine mă suni pe mine. Sunt ţinut mereu la curent.

— Aria de interes e întinderea râului pe o lungime de un kilometru, spuse Frølich, impasibil. Şi e clar că Faremo a venit aici cu maşina. Dacă nu a căzut de pe promontoriul de acolo, Faremo sau criminalul trebuie s-o fi luat la dreapta chiar înainte de Askin. Pe harta mea apar două cărări pietruite sau căi de acces pentru maşini care duc la râu. Şi îţi dau şanse de nouă la unu că există martori. În orice caz, cineva sigur a observat maşina.

Merseră încet înapoi. Gunnarstranda îşi drese glasul şi spuse.

— La drept vorbind, Frølich...

— Da?

— Ai de gând să completezi un raport, poate? În care să descrii ultimele câteva zile, ce ai făcut şi cine poate confirma etc.?

— Deci încă nu am fost absolvit de suspiciunea de crimă?

— Care crimă?

Se priviră în ochi. Frølich nu fusese niciodată în stare să citească ce se petrecea în mintea celuilalt. Şi nici acum nu avea chef să încerce.

— Ce afacere ciudată mai e şi asta, Frølich ! Există un singur indiciu care-l leagă pe Faremo de uciderea paznicului din Loenga şi, să fim cinstiţi, indiciul ăla nu are prea mare valoare.

Frølich îşi miji ochii spre cer. Nu trecuseră multe ore de când se luminase de ziuă, şi totuşi soarele deja pregătise un spectacol senzaţional de rămas-bun dincolo de coama muntelui. Limbi de nori purpurii se întindeau între flăcări ocru-galbene peste aura azurie de deasupra copacilor.

— De fapt, cât de puţin valorează indiciul? întrebă el.

Gunnarstranda nu se grăbi să răspundă.

— E foarte posibil ca iniţiativele particulare din partea ta să fie prost înţelese. Dacă n-o iei uşurel, s-ar putea să fii suspendat.

— Spune-mi despre indiciu, insistă Frølich cu încăpăţânare.

— O femeie, de douăzeci şi nouă de ani, model independent într-un aşa-zis bar Go-Go.

— Prostituată?

— Mă îndoiesc. Zice că e model şi apare în *Aftenposten*, în reclame la lenjerie şi alte chestii din astea. În plus, e prietena unuia dintre băieţii din bandă pe care i-am umflat.

— Prietena cui?

Gunnarstranda ezită.

— A cui? repetă Frølich.

— A lui Jonny Faremo.

— Cum o cheamă?

— Las-o baltă, Frølich.

— Tot ce vreau să ştiu e cum o cheamă. E ridicol că nu vrei să-mi spui.

— Merethe Sandmo.

— E suspectă?

— Habar n-am. De cazul ăsta se ocupă cei de la Kripos, nu eu.

— Ce motiv ar avea femeia lui Faremo să-l dea în gât?

— Habar n-am. Dar relaţia trebuie să fi fost furtunoasă. Pontul miroase a răzbunare, ceea ce face ca declaraţia ei să cântărească foarte puţin. În curând, se taie legătura dintre băieţii ăştia şi paznicul ucis. Şi dacă se întâmplă asta, va trebui să căutăm în altă parte, după cineva care are ceva de împărţit cu Faremo. Şi, fireşte, unul dintre ei eşti tu.

— Femeia asta al cărei nume tocmai mi l-ai spus, care i-a vârât în arest, ar fi putut să-i dea o lovitură pe la spate.

Frølich se opri, admirând cerul.

— Apropo... spuse el într-un târziu.

— Apropo ce?

— Crezi că îmi lipsesc nişte doage?

— Nu, nu cred că-ţi lipsesc doage. Dar nu cred nimic despre nimeni într-o investigaţie. Şi tu ştii asta foarte bine.

— Dar asta înseamnă că m-ai sălta dacă ar exista suficiente dovezi care să sprijine o asemenea ipoteză?

Gunnarstranda zâmbi, fără voioşie.

— M-ai acuza?

Frølich oftă.

— Probabil că nu.

— De ce vrei să vorbesc cu femeia asta, Reidun Vestli? spuse Gunnarstranda pe un ton mai blând.

— Pentru că, dintr-un motiv sau altul, Elisabeth Faremo s-a dat la fund. Stă ascunsă. Probabil că a intrat în panică. În orice caz, şi-a făcut bagajele în aceeaşi zi în care fratele ei şi amicii lui au fost eliberaţi la audiere. Nu am nici cea mai vagă idee unde s-a dus şi de ce a dispărut. N-a apărut nici acum, când fratele ei e mort, şi asta e puţin ciudat, nu ţi se pare? În plus, Reidun Vestli s-a îmbolnăvit în acelaşi timp în care Elisabeth îşi făcea bagajul şi se căra. Iar Reidun Vestli nu era acasă când am sunat-o câteva ore mai târziu. Mergea undeva cu maşina. Când am reuşit, în cele din urmă, să dau de ea, am rămas cu impresia că ştie unde e Elisabeth. Am oarecum senzaţia că ele două sunt complice.

— Poate Elisabeth Faremo a fugit de tine?

Fu rândul lui Frølich să ofteze din greu.

— Fratele ei e mort. Încă se ascunde.

Tăcerea atârna în aer, între ei. Gunnarstranda o întrerupse:

— De ce s-ar alia Elisabeth Faremo cu Reidun Vestli?

— Ele două sunt, sau au fost, împreună. Această Reidun Vestli mă vede ca pe un răzbunător masculin al lumii heterosexuale. Şi femeii nu i se pare nimic în neregulă cu dispariţia lui Elisabeth, în ciuda faptului că Elisabeth are un rol în cazul acesta de crimă, iar fratele ei e mort. Femeia nu face legătura între relaţia ei şi realitate. Am senzaţia că e colaboratoarea benevolă a lui Elisabeth, chiar în clipa asta.

— Ce interes ai avea tu aici — dacă vorbesc cu Vestli?

— Eu? Frølich ridică din umeri. După cum vezi, sunt puţin la ananghie. Fireşte, ar fi fascinant să ştiu ce are de spus Reidun Vestli când o să-ţi fluturi insigna de poliţie şi o s-o iei serios la întrebări.

14

După ce Gunnarstranda se urcă în maşină şi plecă, Frank Frølich aşteptă o vreme şi se uită la vremea de afară. Se gândi la intimitatea fizică în seri de toamnă întunecate, când farurile maşinilor se chinuiesc să penetreze ceaţa, când chiciura tremură o clipă ca un curcubeu circular în jurul felinarelor de pe stradă. Se gândi la mănuşi de lână şi la degete înlănţuite.

Se reculese, se întoarse la maşină şi merse până la drumul lateral menţionat mai înainte, chiar înainte de Askim. Acolo coti şi urmă drumul pietruit şi sinuos, căutând vreo urmă de tractor care să-l ducă la râu, imaginându-şi cât de natural ar fi să parcheze. În cele din urmă renunţă şi trase pe dreapta pe marginea pietrişului chiar înainte de un crâng. Pe partea dreaptă a drumului era un câmp cu paie rămase după seceriş în rânduri drepte înălţându-se prin promoroaca rece. Câmpul se termina într-o coastă întunecată de deal care dădea înspre râu. Se plimbă pe câmp. Gheaţa îi scârţâia sub picioare. Ajunse la copaci şi se opri în faţa unui mesteacăn. Ramurile îi erau acoperite cu ţurţuri subţiri; fiecare creangă semăna cu o decoraţie atent confecţionată. Se uită în jos şi îşi trecu talpa peste o creangă dintr-o tufă de zmeură; ţurţurii se desprinseră cu un sunet scrâşnit. Gheaţa care acoperea molizii transformase coama muntelui într-o suprafaţă mată, verde-deschis. Mai adânc în pădure, aceeaşi gheaţă se formase pe tulpinile veştejite, frunze moarte de ferigă şi tufe uscate de merişor. Fiecare frunză de merişor era învelită în cristale de formă sferică. Un mesteacăn până la care se strecuraseră razele soarelui

fusese nevoit să-şi abandoneze costumul de gheaţă, care acum se aşternuse pe jos ca o zăpadă granulară.

Merse mai departe, prin hăţişul de afini şi peste pătura de muşchi, în jos, spre râu. În curând începu să audă apa. Sunetul crescu în volum şi se transformă într-un muget impenetrabil. Se urcă pe un colţ de stâncă şi se uită în jos la apa înspumată. Asta trebuia să fie cascada orizontală despre care vorbise Gunnarstranda. Apa din ravenă se învolbura într-o spumă gri-verzuie, strivită de coasta muntelui cu o putere enormă, apoi era trasă înapoi şi aruncată din nou. Mai jos, masa grea de apă era curbată ca spatele unui animal feroce, întinzând vârtejuri sălbatice şi capricioase, care curgeau mai departe şi se roteau leneş de-a lungul unui mal stâncos şi crengi înţepătoare prinse în rădăcini încolăcite, încastrate în gheaţă. Îşi dădea seama că un corp omenesc nu ar fi avut nicio şansă în infernul acesta. Se simţi ameţit şi se aşeză pe rădăcinile unui copac căzut. Parapetul de piatră, construit drept protecţie împotriva ravagiilor apelor, era acoperit de gheaţă şi părea periculos de neted. Oricine putea aluneca pe el dacă avea ghinion. Dar asta, inevitabil, aducea cu sine întrebarea: ce ar căuta cineva pe malul ăsta îngheţat într-o zi rece de noiembrie?

Se aşeză pe un trunchi de copac în amurg, gândindu-se că Elisabeth stă şi ea undeva, şi dacă nu cumva e extrem de ocupată, poate se gândeşte la el. Frølich îşi scoase iar telefonul şi o sună. Nu avea semnal. Fără sunet de apel, fără nimic. *Ce jalnic eşti,* îşi spuse, plin de dispreţ. Începea să se întunece. Se ridică şi se întoarse la maşină.

15

Când Gunnarstranda intră în Oslo cu maşina, coti, ca de obicei, la intersecţia supraterană cunoscută drept Traffic Machine, continuă pe Bispelokket pentru a traversa podul peste Grønland şi apoi o luă pe Maridalsveien, îndreptându-se spre Tåsen. Aşteptând să se facă verde la semaforul de la Hausmannsgate, zări o figură familiară în uşa de la Café Sara. Vidar Ballo îi ţinea uşa unei femei tinere — o recunoscu şi pe ea: informatoarea lor. Merethe Sandmo.

Gunnarstranda trase pe dreapta, jumătate pe trotuar. Rămase în maşină, urmărindu-i. Traversară Hausmannsgate şi se îndreptară spre Ankerbrua. Mergând alături. Cuplul avea o naturaleţe liniştită: suspectul şi femeia care îl trădase. Gunnarstranda medită la semnificaţia faptului că Merethe Sandmo şi Vidar Ballo arătau ca un cuplu de îndrăgostiţi la cumpărături.

Coborî din maşină şi se luă după ei la pas iute spre Ankerbrua. Îi auzi paşii repezi şi se opriră. Ballo puse jos geanta mare de voiaj pe care o cărase pe umăr.

— Mergeţi undeva? întrebă poliţistul, rămas fără suflare.

— Ce vrei? spuse Vidar Ballo.

Gunnarstranda o cercetă pe Merethe Sandmo. Era o idee mai înaltă decât Ballo, subţire, aproape slăbănoagă, cu un păr castaniu neobişnuit de frumos, lung până la mijloc. Gunnarstranda se întrebase întotdeauna ce le atrăgea pe pipiţele de un anumit gen la loazele lipsite de orice farmec şi care mai făceau parte şi din frăţii criminale. Merethe Sandmo era o femeie care

încerca să îşi scoată senzualitatea în evidenţă prin îmbrăcăminte, tocuri şi machiaj aplicat meticulos — probabil, se gândi, pentru a distrage atenţia de la liniile fine din jurul gurii. Ultima dată când vorbiseră îi promisese anonimat total. Se decise să-şi ţină promisiunea.

— Nu cred că ne-am cunoscut, spuse el şi întinse mâna către femeia atrăgătoare. Menţinură contactul vizual până când aceasta înţelese intenţia şi îi dădu mâna, la rândul ei.

— Merethe, spuse ea, şi făcu o reverenţă, ca o fetiţă.

— Ce vrei? repetă Ballo răstit.

— Să aflu ce ai făcut azi-noapte şi în noaptea de dinainte, spuse Gunnarstranda, fără să-şi ia ochii de la femeie. Care-i numele tău de familie, Merethe? întrebă pe un ton prietenos.

— Sandmo.

— Înseamnă că deja ne ştim.

Ceva muri în privirea lui Merethe Sandmo.

Ballo simţi imediat.

— Voi doi vă cunoaşteţi?

Gunnarstranda se întoarse spre Ballo şi spuse:

— Poate uiţi că ai fost la o audiere la tribunal?

— Tot n-ai terminat cu povestea aia?

— Un student de douăzeci şi doi de ani, care lucra cu jumătate de normă ca paznic, a fost ucis. Părinţii, o soră, o iubită şi alţii îi duc lipsa dureros. A fost omorât în bătaie cu o bâtă de baseball. Ceva îmi spune că ai legătură cu asta. Poate ar trebui s-o iei mai încet?

— Se pare că tu ai uitat ce s-a întâmplat, răspunse Ballo, pe un ton cântărit. Judecătorul a decis că te-ai înşelat.

O luă pe femeie de mână şi spuse:

— Mergem?

— Înseamnă că nu ştii? insistă Gunnarstranda.

Ballo îşi îndreptă spatele. Femeia îi dădu drumul la mână şi le aruncă priviri îngrijorate amândurora.

Ballo, expectativ:

— Ce să ştiu?

— Că Jonny Faremo nu mai e printre noi.

Merethe Sandmo păli. Se sprijini de perete. Ballo se uită la Gunnarstranda cu privirea înceţoşată. Tăcerea se prelungi. Merethe

Sandmo se foi până găsi ceva cu care să-şi ocupe mâinile. Sfârşi prin a se juca neliniştită cu o şuviţă din părul ei lung.

— Am spus că Jonny...

— Am auzit ce-ai spus!

Gunnarstranda prinse mâna lui Merethe şi o ţinu să nu cadă.

— Îmi daţi voie să-mi exprim condoleanţele? spuse el şi, când văzu cât e de palidă, continuă: N-ar trebui să găsim un loc unde să stai jos câteva minute?

Ballo îi aruncă genul de privire pe care i-l arunci unei larve.

— Ai impresia că eşti invulnerabil pentru că lucrezi la poliţia lu' peşte, nu-i aşa? mormăi el.

Gunnarstranda îşi mută atenţia de la femeie şi se concentră din nou asupra lui Ballo.

— Şi nu eşti curios să afli cum a murit?

— Ai putea să-mi faci o favoare şi să mă informezi.

— Înainte sunt câteva formalităţi. Ce ai făcut ieri-noapte?

— A fost cu mine!

Femeia fu cea care răspunse. Ballo rămase cu aceeaşi expresie pe figură, fără să-şi mişte niciun muşchi.

— Am înţeles greşit? întrebă Gunnarstranda, şovăitor. O păsărică mi-a spus că tu şi cu Jonny aţi fost împreună.

— Asta a fost demult, se bâlbâi ea.

— Cine a terminat relaţia? întrebă Gunnarstranda cu blândeţe.

Merethe Sandmo începu să plângă.

— Eşti al naibii de gentil, pe bune, murmură Ballo.

— Răspunde la întrebare, spuse Gunnarstranda, înainte să se întoarcă spre Ballo şi să-l întrebe: Unde ai fost acum două nopţi?

— Ai auzit. Am fost cu ea.

— Când?

— Acum două nopţi şi azi-noapte.

— Când te-ai dus acolo şi când ai plecat?

— Merethe locuieşte în Etterstad şi nu am nici cea mai vagă idee cât era ceasul. Nu mă uit la ceas când mă duc în vizită.

Gunnarstranda îi aruncă o privire femeii, care încuviinţa.

— Îţi aminteşti când a ajuns?

— La patru dimineaţa. M-a luat de la serviciu şi apoi am mers împreună cu maşina acasă la mine. Adăugă: am terminat-o cu Jonny.

— Unde lucrezi?

Poliţistul ştia deja răspunsul. Cu toate astea, merita să pună întrebarea pentru ca femeia să-şi dea seama că n-o să spună nimănui că ea a fost cea care i-a dat pontul despre uciderea paznicului. Merethe Sandmo înţelese. Îşi coborî privirea ca şi cum ar fi fost ruşinată că joacă această comedie în faţa prietenului ei. Spuse:

— Bliss.

— Clubul Bliss?

Se uită spre Ballo.

— E ciudat că nu ţi-ai putut aminti asta.

— Lumea e plină de lucruri ciudate.

— Dar ai mers cu maşina acolo? Erai cu maşina ta când ai luat-o pe... Merethe, parcă ziceai că te cheamă?

Femeia încuviinţă, convinsă de discreţia poliţistului.

Ballo spuse:

— Da.

— Îţi aminteşti unde ai fost înainte s-o iei pe Merethe de la club?

— Am fost acasă. Am stat treaz şi m-am uitat la nişte filme.

— Poate să confirme cineva?

— Nu-mi vine nimeni în minte.

— Dar sunt sigur că n-ai nimic împotrivă să-i întrebăm pe vecini, nu?

— *Eu* nu. Ei s-ar putea să aibă. Poliţia a fost deja acolo şi a pus o grămadă de întrebări.

Gunnarstranda zâmbi.

— Atunci s-au obişnuit cu noi. Iar tu o să ai de-a face cu alţi oameni.

— Mulţam lui Moş Aghiuţă pentru asta.

— Va trebui să aştepţi puţin înainte să-i mulţumeşti, spuse Gunnarstranda jovial. Cel puţin până când vei şti pentru ce să-i mulţumeşti exact.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Are să mai fie o audiere la tribunal. Încă investighez uciderea lui Arnfinn Haga, în caz că ai uitat. Moartea bunului tău prieten, Jonny, este considerată cel puţin suspectă şi poliţia din Follo o va investiga cu ajutor de la Kripos. O să ne punem cu toţii pe tine, Ballo. Micii mesageri ai diavolului. Mai bine aşteaptă o vreme înainte să ne trimiţi o scrisoare de mulţumire.

Ballo era nerăbdător să plece.

— Voiai să ştii cum a murit Jonny, nu-i aşa?

Întrebarea lui le captă atenţia.

— Aştept să vă văd mâine la staţia de poliţie, spuse Gunnarstranda. Trebuie să fiţi acolo la nouă fix ca să vi se confirme declaraţiile. Apoi o să mai vorbim puţin de Jonny.

— Haide, îi spuse Vidar Ballo femeii şi o trase după el.

Gunnarstranda rămase pe loc şi-i urmări o vreme cu privirea. Într-un târziu se întoarse şi se îndreptă spre maşină.

În timp ce urca în maşină îi sună mobilul.

Era Yttergjerde.

— Jonny Faremo avea o iubită, nu-i aşa? întrebă Gunnarstranda.

— Merethe Sandmo, spuse Yttergjerde.

— Aşa credeam şi eu. Voiam doar să verific, zise Gunnarstranda. Acum e iubita lui Ballo.

— Poftim?

— Regele a murit; trăiască regele, spuse Gunnarstranda. De ce m-ai sunat?

— Avem un martor, răspunse Yttergjerde.

— În ce caz?

— Uciderea paznicului Arnfinn Haga.

16

Stătea într-un fotoliu, uitându-se apatic la dezordinea din apartamentul lui, când cineva sună la uşă. Frølich reuşi să se ridice cu o oarecare dificultate şi se târî în hol. Deschise uşa cu o energie surprinzătoare.

Pe cine aşteptase? Pe Elisabeth?

Persoana din uşă era cât se poate de departe de fantezia lui. Inspectorul de poliţie Gunnarstranda stătea acolo, cu ambele mâini în buzunarele hainei, uitându-se la el cu o expresie pe care i-o văzuse doar când cerceta suspecţii de crimă.

— N-ai mai fost niciodată aici, spuse Frølich şi se simţi ridicol spunând asta.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Şi lucrăm împreună de peste zece ani.

— Putem vorbi înăuntru sau vrei să te invit la o bere în oraş?

— Intră.

Dintr-un motiv necunoscut, Frølich era jenat. Dădu la o parte cu piciorul o pereche de pantofi uzaţi şi se apucă să cureţe masa când intrară.

— Nu te stresa din cauza asta, spuse Gunnarstranda. Nu vreau să faci nimic şi nici nu trebuie să-mi oferi nimic.

— Am doar bere.

— Atunci o să beau o bere.

Frølich se grăbi spre bucătărie. La naiba. Niciun pahar curat. Luă două pahare din maşina de spălat vase şi le clăti în chiuvetă.

— De ce ai venit? strigă prin uşa de la camera de zi.

— Pentru că am terminat treaba pe ziua de azi.

Frølich aduse două sticle şi două pahare.

— Şi pentru că cei cu care trebuie să lucrez nu sunt foarte vorbăreţi.

Gunnarstranda făcu loc pe masă, scoase o hartă şi o întinse. Era o hartă la scară mare. Râul Glomma şerpuia ca un fir de lână albastră.

— Am avut întâlniri cu Kripos, printre altele, şi m-am gândit că aş putea să-ţi împărtăşesc nişte informaţii — neoficial.

Frølich, care umplea paharele, se uită în sus.

— Atunci nu eşti prea departe de adevăr.

— Asta a fost o părere generoasă.

Atât răspunsul, cât şi intonaţia fură ignorate.

— Faremo a fost găsit aici — în Lacul Vamma.

Linia albastră de pe hartă se lărgea într-un cerc: apa din spatele barajului se numea Lacul Vamma. Gunnarstranda îşi trecu vârful degetului peste el, până când indică un mic pătrat lângă râu.

— Asta e ferma Oraug.

Degetul lui arătător se opri la pătratul de lângă ea.

— Iar asta e ferma Skjolden. Kripos are un martor care spune că a fost o maşină parcată chiar lângă ferma asta. O maşină se opreşte pe drumul pietruit. Doi inşi — după toate probabilităţile aceiaşi care erau în maşină — s-au plimbat în jos pe drumul de tractor spre râu.

Degetul lui Gunnarstranda se mişcă spre o linie roşie de pe hartă.

— Acest drum de tractor. Cei doi se plimbaseră. Niciun semn de ceartă. Era după-amiază, soarele coborâse — martorul ieşise să facă fotografii. Ştii, după-amiază de toamnă, timp bun pentru culori. Frunze roşii de arţar, frunze galben-maronii de mesteacăn şi aşa mai departe. Omul pretinde că aerul era aproape portocaliu şi perfect pentru fotografii — deci soarele trebuie să fi fost destul de jos. Cei de la Kripos spun că trebuie să fi fost trei după-amiaza, poate trei şi jumătate. Îmi amintesc şi eu ziua aceea. Era un cer frumos cu nori voalaţi, care adunau lumina apusului de soare.

— Doi inşi — ce gen?

Gunnarstranda dădu din cap.

— Nu e limpede. Dar presupunem că erau bărbaţi.

— Le-a făcut vreo poză?

— Nu. Dar spune că nu păreau să fie plimbăreţi obişnuiţi.

— Ce vrea să spună cu asta?

— Habar n-am. Spune că păreau oarecum prea *urbani*.

— Iar Jonny Faremo era unul dintre cei doi?

— Se poate să fi fost Faremo. Unul dintre ei purta o şapcă neagră. Faremo purta o şapcă neagră la audiere.

— Şi purta şapcă neagră şi când l-am întâlnit în parcare puţin mai târziu.

— Şi astea sunt singurele repere pe care le avem. Urma de tractor duce în jos spre râu între hidrocentralele Kykkelsrud şi Vamma. Iar timpul ar putea să fie cel corect. Asta e, cel mai probabil, ultima dată când cineva, în afară de criminal, l-a văzut pe Jonny Faremo în viaţă.

— Când a fost asta?

— În aceeaşi după-amiază în care a ieşit liber din tribunal.

— Doi oameni plimbându-se, nu certându-se sau bătându-se?

— Da.

— A văzut cineva maşina pornind şi plecând?

— Nimeni, până acum.

— Dar maşina?

— A dispărut.

— De ce s-ar duce doi inşi la plimbare într-un loc atât de uitat de Dumnezeu pe malul râului Glomma într-o zi geroasă de noiembrie?

— De ce se duc norvegienii la plimbare în general?

— Să facă mişcare, să scape de celulită...

— Există un motiv pe care nu l-ai menţionat.

— Care?

— Când trăia soţia mea şi mergeam la plimbare, făceam asta întotdeauna ca să discutăm.

— Risipeşti tensiunea — un dialog, faţă în faţă, care se termină într-o ceartă şi...

— Asta ar putea fi o ipoteză.

— Cu cine trebuia să discute Faremo — dacă nu cu femeia, Merethe Sandmo?

— Cu Vidar Ballo. El e cel care ocupă acum patul lui Merethe Sandmo. Dar e un aspect care sugerează că n-a fost Ballo.

— Şi care ar fi acela?

— Ăştia trei, Faremo, Rognstad şi Ballo, sunt cei mai buni prieteni şi parteneri. Au făcut câteva chestii împreună şi au împărţit prada fără să se despartă. E aproape de neconceput ca Jim Rognstad sau Vidar Ballo să fi avut vreun motiv ca să-l ucidă pe Faremo. Singurul lucru pe care-l avem... e că Merethe Sandmo se *poate* să fi schimbat paturile şi partenerii de pat — de la Jonny Faremo la Vidar Ballo.

— Se poate?

— Aşa pare. Dar nu ştim sigur. Pe de altă parte, băieţii ăştia au mai schimbat femei între ei şi înainte — fără să-şi poarte pică. Deci păsărica lui Merethe Sandmo nu e neapărat mobilul aici.

— Eşti sigur că Merethe Sandmo şi Vidar Ballo sunt împreună?

— Dacă nu sunt, cu siguranţă lasă impresia asta.

Gunnarstranda trase o duşcă din berea lui.

— În orice caz, Merethe Sandmo e cea care ne-a dat pontul despre crima din Loenga, nu-i aşa? Dacă Jonny Faremo a fost ucis, a fost — statistic vorbind — ucis de cineva apropiat lui. Aici avem o femeie care sare dintr-un pat în altul. Apoi sună la poliţie. În cele din urmă, primul partener de pat e găsit mort.

— Sigur că e şi asta o idee, spuse Gunnarstranda, punând jos paharul.

— Cel puţin e mult mai plauzibil decât un accident.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Avem de-a face cu o gaşcă sub tensiune. Sunt multe dovezi care arată că banda a luat-o pe drumuri diferite. Şi totuşi, rămâne un mister: de ce i-a dat în gât Merethe?

Se priviră unul pe altul.

Gunnarstranda îşi scoase tutunul şi aparatul de rulat ţigări.

— Vidar Ballo şi Merethe Sandmo şi-au luat zborul.

— De unde ştii?

Gunnarstranda culese fulgii de tutun care căzuseră din maşină.

— Am pus oameni să-i aducă. Ştii, am dat peste Ballo şi Merethe Sandmo ieri şi le-am dat ordin să vină azi la interogatoriu. N-au apărut.

— Dar se poate să fie atât de evident? Faremo singur împotriva lui Ballo şi a fostei?

— Poate.

— Există exemple de felul ăsta peste tot în istorie. Francezii au termenul lor special pentru asta: *cherchez la femme...*

Gunnarstranda îşi luă o mină sceptică.

— Aş merge pe ipoteza asta dacă aş şti despre alte conflicte existente între Ballo şi Faremo. Cu amândoi în impas, mulţumită pontului ei, nu înţeleg cum femeia intenţiona să îi aţâţe unul împotriva altuia.

— Presupunând că nu e obiectul de atracţie pentru care se luptă amândoi. Ăsta e material mai mult decât suficient pentru conflict.

Gunnarstranda reflectă o clipă şi apoi spuse:

— Apoi mai este şi rolul tău în toată povestea asta. Cineva te va întreba dacă *tu* erai cel care se plimba pe malul râului Glomma cu Faremo.

— Nu am fost eu.

Se uitară unul în ochii celuilalt.

— Cineva te va întreba ce făceai în timpul acela. Ai recunoscut deja că ai încercat să-i iei urma lui Faremo — cu câteva ore înainte de momentul când au fost văzuţi de martor.

— Dar atunci eram în drum spre Blindern. O căutam pe Reidun Vestli când s-a întâmplat asta.

— Lystad le-a spus celor de la Kripos ce ai declarat, dar le-a spus şi că intervalul de timp nu e clar. Se putea să fii în Askim în timpul zilei şi apoi să conduci ca nebunul la Blindern ca să-ţi faci rost de un alibi.

Frank Frølich oftă din greu.

— Fireşte că asta e ridicol.

Gunnarstranda îşi aprinse ţigara.

— Ai o scrumieră?

Frank Frølich îi făcu semn cu capul spre un castron de alune gol de pe masă.

— Foloseşte-l pe acela.

Se îndreptă şi se uită iar la hartă. Tuşi şi, apoi spuse:

— Ce marcă era maşina parcată în Skjoldenveien?

— Nu ştim. Lystad spune că era o limuzină gri-argintie. Ar putea fi orice, de la un Saab la o maşină japoneză. Dar ştim că Faremo avea o maşină gri-argintie.

— Iar eu am o limuzină Toyota Avensis gri-argintie.

— Exact, spuse Gunnarstranda laconic. Şi când am fost sus la hidrocentrala Kykkelsrud ai vorbit întruna de drumul ăsta de aici.

Îi arată cu degetul pe hartă.

— Şi, fireşte, i-ai spus asta lui Lystad?

— Fireşte.

Frølich îi aruncă un zâmbet forţat şi spuse:

— Locul ăsta din Vrangfoss e destul de ieşit din comun. Se află acolo un promontoriu proiectat înspre râu şi apa trebuie să-l ocolească printr-un canal extrem de îngust.

— Se pare că ştii locul foarte bine.

— M-am dus acolo după ce am discutat noi lângă baraj.

— Bine.

— Care-i adevăratul motiv pentru care ai venit aici? întrebă Frølich pe neaşteptate.

Gunnarstranda îşi ridică fruntea, cu un zâmbet strâmb conturat pe buze. Tuşi.

— A apărut un martor în cazul Loenga.

Frank Frølich îşi ridică ochii întrebător.

— N-a venit de bunăvoie. E unul dintre vagabonzii din piaţa de lângă gară şi a fost adus la secţie pentru că doi poliţişti sub acoperire au auzit zvonuri că ştie ceva despre crima din Loenga, continuă Gunnarstranda. Numele omului e Steinar Astrup. În noaptea despre care vorbim dormea în nişte cutii de carton. Ceea ce spune el e foarte interesant. Spune că a fost trezit de zgomotul făcut de cineva care spărgea containerul din apropiere. Erau trei bărbaţi.

— Foarte promiţător. Aveţi vreun rezultat despre galeria de răufăcători?

— Purtau cagule toţi trei. Dincolo de gardul de sârmă era o maşină marca BMW. Cei trei au început să încarce prada în saci de plastic. Dup-aia au fugit şi au aruncat sacii peste gard. Şi acum să vezi: martorul susţine că era un al patrulea la volanul maşinii. Individul ăsta a coborât din scaunul şoferului şi a pus sacii în portbagajul maşinii, de două ori. Dar dintr-odată, cei trei aflaţi în perimetru s-au ascuns după o stivă de paleţi. Pentru că paznicul, Arnfinn Haga, trecea cu micul lui Ford pe acolo. A încetinit când a trecut pe lângă BMW, chiar dacă cele două maşini erau pe părţi opuse ale gardului. Fordul s-a oprit, apoi a dat cu spatele. Paznicul a coborât din maşină cu o lanternă puternică s-a uitat prin gard la persoana care stătea în BMW pe partea cealaltă. Dar apoi s-a întâmplat ceva şi mai straniu.

Gunnarstranda făcu o pauză de efect înainte de a continua.

— Persoana de la volanul BMW-ului s-a dat jos cu mâinile sus.

— Cu mâinile sus? Paznicii ăştia nu sunt înarmaţi, aşa-i? Maşina era pe partea cealaltă a gardului, iar bărbatul putea pleca, pur şi simplu.

— N-am terminat. Deşi ai dreptate. După spusele lui Astrup, paznicul a întrebat persoana ce face acolo. Şi atunci s-a auzit o bufnitură.

— O bufnitură?

— Da, unul dintre bărbaţii cu cagulă ieşise şi l-a pocnit pe paznic în cap cu o bâtă de baseball.

— Şi dup-aia?

— Ceea ce spune despre bâta de baseball e important. Înseamnă că martorul spune adevărul. Nimeni nu ştie despre arma crimei — în afară de membrii de încredere ai secţiei.

— Şi vorbeşte de patru inşi. Asta sugerează că am greşit adresa.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Apoi cei trei au sărit peste gard şi s-au urcat în maşină, care a plecat în trombă, încheie el.

— Patru inşi?

Liniştea se aşternu în cameră. Frølich auzea un ticăit. Era Swatchul lui Gunnarstranda. Tuşi.

— Ce înţelegi din asta?

— Nu sunt sigur, murmură Gunnarstranda. Fie au fost ăştia patru: Faremo, Rognstad şi Ballo plus un al patrulea individ care au comis jaful şi crima — fie toată linia investigaţiei care-i implică pe Faremo, Rognstad şi Ballo e vânătoare de cai morţi.

— Oare ăştia trei nu puteau folosi un şofer anume pentru treaba asta?

— Un container în port? Nu există niciun motiv să recruteze un al patrulea pentru treaba asta. Cei trei sunt bine cunoscuţi pentru faptul că stau împreună şi nu-i lasă pe alţii să-şi bage nasul.

— Când au fost arestaţi?

— Ballo şi Faremo au fost ridicaţi din apartamentul lui Faremo chiar înainte de cinci dimineaţa. Rognstad a fost prins în faţa clubului Hell's Angels în Alnabru. În declaraţie scrie că toţi trei au jucat poker acasă la Jonny şi Elisabeth Faremo, însoţiţi de Elisabeth de la ora două până dimineaţa. Şi argumentul hotărâtor pentru judecător a fost că Elisabeth Faremo era acasă când a ajuns poliţia.

— Şi Rognstad?

— Explicaţia lui a fost că plecase cu zece minute înainte de arestări. S-a dus cu motocicleta la Alnabru şi asta se potriveşte cu mărturiile martorilor de acolo.

— Nu i-a văzut nimeni ajungând în timpul nopţii?

Gunnarstranda clătină din cap.

— Şi maşina, BMW-ul?

— Un BMV furat, care se prea poate să fi fost maşina folosită pentru jaf a fost găsit a doua zi la Sæther. A existat o încercare să i se dea foc.

— Şi atunci, tu ce crezi despre asta?

— Singurul lucru care face legătura între ăştia trei indivizi şi uciderea lui Arnfinn Haga e pontul lui Merethe Sandmo. Dacă Sandmo şi Ballo sunt iubiţi, există şanse ca ea să-şi retragă declaraţia şi, în cazul ăsta, nu mai avem nimic.

— Dar tu ce crezi? Ăştia trei l-au omorât pe paznic?

Gunnarstranda se ridică.

— La ora asta nu cred nimic.

Se îndreptă spre uşă.

— Ceea ce mă sâcâie e un alt mister, mormăi el.

— Ce anume?

— Dacă au fost patru inşi care au spart containerul în seara aceea, de ce a menţionat Merethe Sandmo doar trei nume?

Frank Frølich dădu din umeri.

— Eşti de acord că e puţin straniu.

— Da.

— Există trei posibilităţi. Fie nu ştia de al patrulea, fie tace mâlc despre el, fie pontul a fost o născocire.

— Poate Astrup ne duce de nas? Şi au fost doar trei?

— Mă îndoiesc. Declaraţia lui clarifică înşiruirea de evenimente, oferă un mobil pentru crimă şi explicaţia se potriveşte cu urmele de cauciuc de pe drumul de lângă gard.

— Deci au fost patru inşi.

Gunnarstranda încuviinţă.

— Dacă reuşeşti să o găseşti — pe Elisabeth Faremo — încearcă să smulgi vreo câteva nume relevante de la ea.

— Ale cui?

— Ale celui de-al patrulea hoţ.

17

Inspectorul Gunnarstranda conduse pe Drammensveien şi întoarse la Lysaker. Mergea s-o vadă pe Reidun Vestli şi nu era încântat de treaba asta. *De ce se duce?* se întrebă. Ca să-i facă o favoare lui Frølich? Nu. Cu toate că era conştient de valoarea instinctului lui Frølich. Problema era că iniţiativele legate de Reidun Vestli nu se încadrau în jurisdicţia investigaţiei sale.

De aceea se decise să-şi justifice alegerea spunându-şi că e important să stabilească temeinicia mărturiei lui Elisabeth. Reidun Vestli ar putea să le dea mai multe informaţii, astfel încât să poată evalua martorul principal al apărării. Parcă lângă un gard roşu de lemn şi merse pe jos pe aleea pentru maşini, spre casa ei. Era frig. Soarele, aproape lipsit de culoare şi rece, licărea între două acoperişuri îmbrăcate în promoroacă. Se opri în faţa uşii maro de tec şi reflectă o clipă înainte să sune. Nu se întâmplă nimic. Nu se auzea nici cel mai mic sunet. Apucă mânerul dintre fălcile leului, apăsă şi descoperi că uşa din faţă era descuiată şi întredeschisă. Ascultă. Auzi o uşoară bufnitură, ca şi cum un obiect ar fi căzut la pământ. Se uită în jur. Peste tot, ferestre lipsite de viaţă care-i reflectau pasiv imaginea. Adierea uşoară făcu uşa de la intrare să se trântească de broască. Bătu din nou. Auzi din nou zgomotul înfundat.

Gunnarstranda se hotărî, împinse uşa deschizând-o pe jumătate şi strigă:

— Bună ziua!

Dar apoi ezită. Niște roșii erau împrăștiate pe jos. Făcu ochii mari. Un ciorchine de struguri într-o pungă de plastic transparentă, în fața roșiilor. O banană fusese strivită în ușa care dădea spre cealaltă cameră; în fața ușii, o sticlă spartă într-o baltă mare de vin — o parte încă în plasa în care fusese adus.

Oare să intre?

— Hei, tu! Nenea!

Gunnarstranda se întoarse. Un băiețel într-un costum de schi, cu mucii curgându-i din nas, se uita la el.

— O cauți pe drăguța de doamnă?

— Pe doamna care locuiește aici, da.

— A pecat cu Salvarea.

Frølich se urcase în mașină și cobora pantele de pe Ryenberg spre oraș când îl sună Gunnarstranda.

— N-ar trebui să te contactez în felul ăsta — aș putea transmite un mesaj greșit, spuse Gunnarstranda.

— Nu știam că ești moralist, spuse Frølich, căutând cu ochii un loc unde să poată opri.

— Face parte din slujba mea să fiu moralist. Ce fel de polițist aș mai fi dacă nu aș fi sceptic în legătură cu moralitatea oamenilor? Profesia noastră, Frølich, se bazează pe aceeași autoritate ca și camerele de radar de pe marginea drumului: dacă nu-i vedem pe oameni făcând ceva rău, oricum presupunem că fac ceva rău.

Lui Frølich i se păru că omul e neobișnuit de guraliv. Trase pe dreapta în primul refugiu de autobuz și opri ca să poată vorbi. Nu știa unde bătea cu fraza asta răsuflată despre camerele de radar, așa că răspunse:

— Nu sunt de acord. Nu e etic să presupui că există încălcări ale legii, dacă nu au fost comise încă. Camerele video sunt o problemă cu totul diferită. Până la urmă, previn accidentele în trafic.

— Ești genial, Frølich. Ai înțeles retorica legală a statului. Numesc faptul că instalează camere o măsură preventivă. Atâta timp cât se face sub această etichetă, nu contează că fotografia e folosită ca dovadă într-o urmărire penală rezultată din asta. Tu,

cu mine şi cu restul funcţionarilor de stat suntem plătiţi să punem la îndoială moralitatea naţiunii. Dar nu de asta te-am sunat.

— Mă gândeam eu.

— Sunt curios în legătură cu adevăratul motiv pentru care voiai să o contactez pe Reidun Vestli.

— Ţi-am spus.

— Dar nu prea înghit ce mi-ai zis.

— Mai bine mi-ai povesti ce s-a întâmplat, mormăi Frølich plictisit.

— S-ar putea ca doamna să nu supravieţuiască.

Câteva ore mai târziu, găsi un loc de parcare în Skovveien. Traversă Bygdøy Allé şi se îndreptă spre clădirile de la Norsk Hydro şi spre Parcul Hydro. În copilărie, Frank Frølich venise aici în vizită la un unchi; lucra la departamentul de achiziţii de la Norsk Hydro.

Paznicii de la recepţie păreau plictisiţi. Îşi aruncau pumni în joacă unul altuia până când Frølich bătu în geamul de plastic. Ceru să-l vadă pe Langås. Cel mai în vârstă dintre cei doi ridică telefonul şi sună. Cel tânăr se ascunse în spatele unui tabloid, *Verdens Gang*. Paznicul de la telefon ţinu mâna căuş pe receptor şi întrebă cum îl cheamă, ca să transmită mai departe. Frank Frølich se prezentă. Omul acoperi iar receptorul cu mâna.

— Langås spune că nu cunoaşte numele.

— Spune-i că vreau să ne vedem acum, zise Frank Frølich. Aş prefera să discut direct cu el decât cu tine.

La scurt timp, poarta de la intrare clipi verde. Frølich intră şi traversă spre lift. Uşa liftului se deschise şi Frølich se trezi faţă în faţă cu un bărbat de vreo cincizeci de ani. Avea o cărare pe mijloc, părul lung şi cărunt, prins într-o coadă la spate. Avea barba tunsă scurt şi o coroană dentară pe dinţii de sus, care împrumuta şarm zâmbetului său strâmb. Imaginea de fost hippiot a bărbatului era combinată cu un costum scump. Frølich, care-şi simţea prejudecăţile ieşind la suprafaţă, îl antipatiză din start.

— Voiai să vorbeşti cu mine?

Frank Frølich se prezentă.

— Deci, despre ce e vorba? Am o agendă foarte încărcată şi nu foarte mult timp liber.

— E vorba de fosta ta soţie, Reidun Vestli.

— Şi tu cine eşti?

— Sunt poliţist, în concediu.

Se uitară unul la altul câteva secunde fără să spună nimic.

— Bine, spuse Langås, în cele din urmă. O să caut o încăpere liberă.

Frølich se luă după Langås pe coridor, trecând pe lângă uşi de birou şi pe lângă o cameră cu un fotocopiator pornit. Un bărbat şi o femeie stăteau de vorbă într-o cuşcă de sticlă, amândoi jucându-se cu paharele lor de hârtie.

Langås îl conduse într-o încăpere mică, unde se aşezară de o parte şi de alta a unei plante neîngrijite şi ofilite din mijlocul unei mese.

Frølich trecu direct la subiect.

— E în spital, spuse el.

— Ştiu.

— A fost atacată în propria-i casă.

— Ştiu şi asta.

— Am motive să cred că atacul are legătură cu un caz la care lucrez.

— În timp ce eşti în concediu?

Frølich nu răspunse. Rămaseră nemişcaţi, cântărindu-se reciproc. Langås îşi înclină capul. Nu într-un mod ironic. Mai degrabă, încercând să aprecieze situaţia.

Frølich rupse tăcerea.

— Atacul e investigat de alţii. Am motive să cred că...

— De fapt, nu am nimic de spus, îl întrerupse Langås. Poliţistul care m-a sunat în legătură cu Reidun mi-a spus că a avut loc o spargere. Pot să-ţi spun şi ţie ce i-am spus şi lui: eu şi Reidun suntem divorţaţi de ani de zile. Ştiu la fel de mult despre programul ei zilnic cât ştiu şi despre vecinul preşedintelui nostru de sindicat.

— Cu toate astea, te-a numit drept cea mai apropiată rudă a sa.

— Cuvântul „rudă" e un termen tehnic de data asta. Iar eu nu am cerut rolul ăsta. A fost alegerea lui Reidun, pe care o respect, dar nu reuşesc s-o înţeleg.

— Deci tu şi Reidun mai vorbiţi din când în când?

— Din când în când e mai des decât vorbim noi. Dar ascultă, eu şi Reidun...

— A menţionat vreodată numele de Elisabeth Faremo? îl întrerupse Frølich.

— Din câte îmi amintesc, nu. Dar uite ce e: nu vreau să fiu amestecat în problemele tale personale, mai ales prin fosta mea soţie.

— Ai văzut-o pe femeia asta?

Frølich îi întinse fotografia lui Elisabeth peste masă.

Langås se aplecă să se uite, fără să spună nimic.

— O să interpretez tăcerea ta drept răspuns că ai văzut-o.

Langås încuviinţă din cap.

— Unde şi când?

— De Paşti. A fost la cabana de weekend cu Reidun.

— Unde e cabana?

— În Valdres, Vestre Slidre.

Frølich se lăsă pe spate în speranţa că interlocutorul său va deveni mai explicit. Langås se aplecă înainte şi spuse:

— Asta e femeia ta? Te-a părăsit cumva pentru Reidun? Eşti gelos? De unde să ştiu că nu ai fost tu cel care a intrat cu forţa în casa ei şi ai bătut-o?

— N-am fost eu. Dar, da, au fost dăţi când am fost gelos pe fosta ta soţie. Avea o relaţie cu Elisabeth în acelaşi timp cu mine. Dar nu de aceea am venit. Ideea e că ţin la femeia asta şi am motive să cred că e în pericol. De aceea s-a dat la fund. Şi cred că pericolul are o anumită legătură cu faptul că fosta ta soţie a fost dusă la spitalul Ullevål.

Langås îşi răsuci încheietura mâinii şi se uită la ceas — un gest de macho: James Bond şi ceasul lui de lux.

Frølich arătă spre fotografie.

— Motivul pentru care vorbesc cu tine e că vreau să o găsesc pe femeia asta şi s-o ajut să iasă din încurcătură. Am încercat să vorbesc cu fosta ta soţie. Au mai încercat şi alţi poliţişti. Refuză să răspundă la orice întrebări. Asta înseamnă că s-ar putea ca fosta ta să fie şi ea amestecată în nebunia asta. Te rog doar să...

— Trebuie să plec, spuse Langås. În orice ar fi Reidun amestecată, n-are nicio legătură cu mine. Am o căsnicie fericită, Frølich. Şi o să fiu deschis cu tine. De fapt, unul dintre motivele pentru care am divorţat au fost înclinaţiile lui Reidun. Ne-am căsătorit prea tineri. Ne-am dezvoltat diferit din punct de vedere intelectual şi... ei bine... şi în alte direcţii. Asta a însemnat că eu şi cu Reidun nu aveam mai nimic în comun, nici măcar copii. Şi eram foarte înstrăinaţi unul de altul când ne-am împărţit proprietăţile.

De fapt, unul dintre lucrurile care ne-au făcut să ne purtăm ranchiună a fost chiar cabana de care ţi-am vorbit. Familia mea o avea de două generaţii şi a fost construită de bunicul meu. Dar soţia mea a fost de-a dreptul necinstită şi a pus mâna pe ea când am divorţat. Am fost foarte deprimat la ora aia şi incapabil să-mi susţin punctul de vedere. Din motive sentimentale, am cumpărat o altă cabană nu foarte departe de cea pe care mi-a luat-o ea prin înşelăciune. Aici ne întâlnim cel mai adesea. Dăm unul peste altul din întâmplare când mergem la schi de Paşti.

Puse un deget pe poza lui Elisabeth Faremo.

— Am văzut-o pe femeia asta când am fost la schi. Stăteau pe marginea pistei şi am vorbit cu ele vreo trei minute, poate cinci — ca să fiu politicos. Nu suficient de mult ca s-o întreb cum o cheamă. Am presupus că are probleme pentru că era tânără, probabil jumătate vârsta lui Reidun. Asta e tot ce ştiu, tot ce îţi pot spune. Te rog să mă scuzi acum.

Se ridică, desfăcu clapeta ceasului său şmecher şi o închise la loc, ca un profesor de şcoală generală care-şi scutură cheile.

— Mulţumesc, spuse Frølich, înţelegând de ce se juca Langås cu ceasul: voia să evite să dea mâna cu el.

18

Stătea pe un scaun lângă fereastră. Privind afară. Spatele îi părea îngust şi stingher în cămaşa albă de noapte. Părul şaten îi era pieptănat. Gunnarstranda îşi văzu reflexia în geam — şi profilul feţei ei.

Stătu aşa fără să rostească niciun cuvânt.

— Ştiu cine eşti, spuse ea.

Avea vocea liniştită şi îngroşată.

Îi întâlni privirea în oglinda transparentă.

— Pot să-ţi fac cinste cu o cafea? întrebă el şi adăugă: dacă ai destulă putere ca să mergem jos la cafenea.

În cele din urmă, femeia se întoarse.

— Crezi că faţa asta e potrivită pentru o cafenea?

Inspectorul nu răspunse.

— Ce doreşti?

Era forţată să vorbească prin colţul gurii. Pielea din jurul ochilor era plină de contuzii roşii şi albăstrui.

— Voiam să ştiu cum te simţi. Arăta destul de rău... casa ta, se grăbi să adauge. Îţi aminteşti ceva din ce s-a întâmplat?

— Îmi amintesc doar ambulanţa. O amintire vagă, doar.

— Ai vreo idee cât timp a trecut până când a venit ambulanţa şi...?

— Nu.

Gunnarstranda făcu un gest involuntar, întinzând mâna s-o ajute când se ridică. Vru s-o sprijine, dar ea îi refuză ajutorul şi

se îndreptă cu greutate spre una dintre măsuţele de cafea de lângă perete. El se aşeză în partea cealaltă.

— Arată mai rău decât e, spuse ea.

— L-ai văzut?

Întrebarea o deconcertă preţ de o clipă. Îşi coborî privirea. El aşteptă.

— Pe cine? întrebă ea într-un final.

— N-am să te oblig să răspunzi. În loc de asta, am să-ţi spun cum interpretez eu tăcerea şi atitudinea ta. Fie ţi-ai văzut atacatorul şi ţi-e teamă de urmări dacă mi-l descrii, fie l-ai văzut, dar nu vrei să fie pedepsit.

Ea tăcu în continuare.

În uşă apăru o asistentă în halat alb. Intră în încăpere şi întrebă dacă totul e în regulă.

Gunnarstranda arătă înspre Reidun Vestli.

— Va trebui s-o întrebaţi pe ea.

Reidun Vestli se uită la asistentă cu o privire distantă.

— Da, toate sunt bune. Totuşi, puteţi să-mi daţi ceva de băut?

Stătură în linişte, urmărind-o pe asistentă ducându-se spre modulul din colţ, luând o sticlă de apă minerală, clătind bine cu apă rece un pahar şi apoi venind înapoi cu paşi uşori. Îi întinse un pahar cu un pai lui Reidun Vestli. O urmăriră pe asistentă cum traversează încăperea şi pleacă.

— Cum a intrat?

— Pe uşă, cum altfel?

— A sunat la sonerie?

Femeia nu zise nimic.

— Sau te aştepta când te-ai întors de la cumpărături?

Reidun Vestli tăcea în continuare.

— Vrei să-l denunţi?

Ea clătină încet din cap.

— De ce nu?

Nicio reacţie.

Gunnarstranda se aplecă înainte.

— Cine te-a lovit? întrebă el stăruitor.

Reidun Vestli nu răspunse.

— Poţi descrie persoana?

Îşi puse paharul jos pe masă. Făcea inele cu fundul paharului. Liniştea persista. Un ceas mare de pe perete ţăcăni când minutarul se mişcă mai departe.

— Cred, spuse Gunnarstranda în cele din urmă, că persoana care ţi-a făcut asta e extrem de disperată. Dacă nu doreşti să-mi spui cine e sau s-o descrii, aş vrea să-mi spui ce dorea — în afară de a te răni. E absolut necesar să-l punem sub arest, absolut necesar pentru noi şi mai ales pentru Elisabeth Faremo.

Numele atinse un punct sensibil în conştiinţa lui Reidun Vestli. Îşi ridică uşor capul; cu ochii fixaţi într-un punct îndepărtat.

— Vreau să pleci, spuse ea.

Gunnarstranda scoase o poză cu Vidar Ballo.

— Acesta e bărbatul care te-a bătut?

Reidun Vestli se uită la fotografie fără să spună un cuvânt.

Gunnarstranda scoase altă poză. De data asta era Jim Rognstad, o fotografie din închisoare, din faţă şi din profil.

Reidun Vestli era tăcută.

Gunnarstranda îi arătă o poză de-a lui Frølich.

Nicio mişcare vizibilă pe figura lui Reidun Vestli.

Poliţistul scoase o tăietură din ziar cu o ştire despre fostul ei soţ — investitorul Langås.

Nicio reacţie, nici de data asta.

— Altcineva? o întrebă poliţistul cu blândeţe.

Reidun Vestli îşi ridică ochii.

Gunnarstranda se lăsă înapoi în scaun şi spuse:

— A fost altcineva, care nu era în nicio poză?

Reidun strigă cu o voce răguşită:

— Asistentă, soră, alo! Nu mai suport!

Gunnarstranda se ridică.

— Doar un lucru minor înainte să plec, spuse, în timp ce punea la loc fotografiile în buzunarul interior al hainei.

— Tu şi cu soţul tău aţi fost amândoi interesaţi de cabana din Valdres, dar cine e, de fapt, proprietarul?

Uşa se deschise. Intră o asistentă.

— O să plec acum, spuse Gunnarstranda, s-o liniştească.

— Aşteaptă!

Reidun Vestli se uită la el cu o expresie tulburată pe figură.

Asistenta ieşi, închizând uşa în urma ei.

Reidun Vestli respira cu greutate.

— De ce vrei să ştii?

Gunnarstranda se gândi înainte să răspundă. În cele din urmă spuse:

— Din câteva motive, de fapt, dar haide să începem cu prima de asigurare. Mă întrebam cine ia banii dacă se întâmplă ceva — ceva neprevăzut.

— Ce încerci să spui? şopti ea.

— Astăzi îţi dau drumul din spital, nu-i aşa? întrebă Gunnarstranda. Vrei să te duc eu acasă, să vorbim pe drum?

Încuviinţă încet din cap.

— Atunci putem să chemăm asistenta, spuse Gunnarstranda.

19

Când Gunnarstranda ajunse la birou, abia apucă să-l salute pe Yttergjerde dând din cap şi să îşi dea haina jos, că telefonul începu să sune. Ridică receptorul şi lătră în el, ca de obicei.

— Fii succint, te rog.

— Frølich sunt.

— Bună dimineaţa. Te-ai trezit devreme şi fără lacrimi?

— Am vorbit ieri cu Langås, fostul soţ al lui Reidun Vestli.

— Nu te dai bătut, aşa-i?

— Mi-a spus ceva de o cabană. Elisabeth a stat cu Reidun într-o cabană din Valdres.

— Şi?

— Credeam că trebuie să joc deschis, aşa cum ai cerut. Am de gând să mă duc acolo şi să aflu dacă Elisabeth se ascunde la cabană. Acolo ar putea fi. Mă gândesc...

— Ştiu despre cabană, spuse Gunnarstranda, regretând imediat că-l întrerupsese.

Se făcu linişte la capătul celălalt al firului şi ştiu că el va trebui să vorbească mai departe. Spuse:

— Era în Vestre Slidre.

— *Era?*

— A ars până în temelie acum câteva zile.

— A ars?

— Am ajuns din întâmplare în zonă.

— Şi ce întâmplare a fost aia?

Gunnarstranda se întinse la loc în scaun. Îşi scoase o ţigară din buzunar şi şi-o aşeză între buze. Tăcu.

— Alo! strigă Frølich nerăbdător. Eşti acolo?

— Frank Frølich, ai un scaun la îndemână?

— Dă-i drumul! Spune-mi odată!

— Poate ar fi mai bine să stai jos. Am primit un raport ieri, adresat Institutului de Medicină Criminalistă, şi nu mi-aş fi dat seama dacă nu era documentul de la cadastru. O proprietate arsă până în temelie, o cabană care-i aparţine lui Reidun Vestli. Raportul poliţiei din North-Aural menţionează că s-au găsit oase lungi în scrumul de la cabană.

Linişte din nou.

— Oase lungi, Frølich. Ştii ce înseamnă asta?

— Nu trebuie să fie ea.

— Bineînţeles că nu.

Linişte din nou.

— Dar cabana lui Reidun Vestli a ars acum câteva zile. Ce e demn de menţionat aici e că cineva a fost în cabană când a ars. Dacă Reidun Vestli nu i-a închiriat cabana lui Elisabeth Faremo, se prea poate să fi intrat un hoţ, s-a dus la culcare cu o pipă în gură şi a luat foc. Dar nu la asta ne-am gândit noi, aşa-i? Ne-am gândit amândoi că sunt şanse ca ea s-o fi lăsat pe Elisabeth să stea la cabană, nu-i aşa?

În vocea lui Frølich se simţi limpede încordarea:

— Cum ai de gând să abordezi cazul ăsta?

— Procedura standard. Căutăm ADN-ul ca să stabilim identitatea rămăşiţelor.

— Cum?

— Am fost în apartamentul Faremo.

— Aţi găsit ceva?

— O perie. Pe patul ei. Am cerut un profil ADN şi o să-l compar cu cel al oaselor de la cabană.

De data asta fu o pauză mai lungă înainte ca Frølich să pună următoarea întrebare:

— Când aştepţi răspunsul?

— În orice clipă.

După ce Gunnarstranda puse receptorul jos, rămase uitându-se posac la telefon. Yttergjerde se întoarse spre el.

— Cum a primit vestea?

Gunnarstranda se lăsă pe spate şi spuse:

— Cum crezi că a primit-o?

20

Frank Frølich nu dormi în noaptea aceea. Pilota era îmbibată de sudoare, de parcă ar fi avut febră. Când încercă să se dea jos din pat, aproape că-i cedară picioarele. Îi vâjâia capul. Se gândea: *Trebuie să mă duc acolo, trebuie să găsesc cabana.* Habar nu avea unde e, nici de unde ar trebui să înceapă căutarea. Totuşi, nu putea să stea, pur şi simplu, acolo, fără să facă nimic.

Trebuia să afle unde e cabana. Era o singură persoană care ştia.

Aşa că se îmbrăcă şi plecă de acasă. Afară era un frig cumplit, cu toate că el nu-l simţea. Gheaţa de pe parbrizul maşinii era tare ca piatra. Găsi o racletă, dar nu avu niciun efect. Bătu în gheaţă cu pumnul, ciocăni, dar nu-l ajută nici asta. În scurt timp rămase fără suflare şi obosit, degeaba. Urcă în maşină, porni motorul şi dădu căldura la maximum. Aşteptă apatic în spatele volanului până se topi gheaţa. Apoi plecă. Trecu prin oraşul Vækerø şi o luă la dreapta spre Vækerøveien.

Parcă lângă unul dintre multele garduri de lemn. Oslo West era cufundat în întuneric, în afară de vechile felinare care aruncau conuri de lumină gri-gălbuie între casele cu etaj. După ce coborî din maşină, se îndreptă spre casa lui Reidun Vestli. Era noapte, dar nu-i păsa nici cât negru sub unghie. Îşi privi mâinile câteva secunde. Tremurau. Ar fi bine sau nu să vorbească cu ea acum? Nu avea nici cea mai vagă idee, şi-şi continuă drumul, trecând pe lângă câteva maşini cu geamurile îngheţate. La scurt timp după aceea, bătu la uşă. Nu se întâmplă nimic. Ciuli

urechile, dar nu auzi niciun sunet înăuntru. Coborî scările şi merse încet în jurul casei. Gerul nopţii împrăştiase cristale de gheaţă pe pământul din straturile de flori. Se retrase şi rămase la câţiva metri depărtare, studiind casa. Era ultima din şir. Merse înapoi pe gazonul îngheţat, lăsând urme vizibile pe pământul plin de promoroacă. Se duse pe verandă — era prost întreţinută, un fel de platformă făcută din lemn tratat. Balustrada fusese îmbinată cu şipci băiţuite care se deterioraseră. Vreo câteva plante ofilite în ghivece fuseseră îndesate într-un colţ. În mijlocul verandei se afla un ghiveci mare, verde, plin pe jumătate cu nisip şi mucuri vechi de ţigară. *Oase lungi în cenuşă.* Merse spre geam şi trase cu ochiul înăuntru, printr-o crăpătură. Dădu nas în nas cu două labe de picior albe, ridicate în aer. Unghia de la unul din degetele mari era dată cu lac. Bătu la uşă. Nicio reacţie. Picioarele nu se mişcară. Încercă uşa de la verandă. Era descuiată.

Stătea pe spate, cu gura înţepenită în[illegible] grimasă rigidă, cu privirea aţintită în sus şi spre spate, ca şi cum ar fi încercat să aibă contact vizual cu cineva din perete. Era moartă. Nu avea nevoie de niciun medic sau criminalist să-i confirme această stare de fapt. Se simţi obosit dintr-odată. *Cine o să te plângă?* se gândi şi simţi cum îl apucă greaţa. *Oase lungi în cenuşa incendiului.* În jurul paharului răsturnat de lângă masă erau împrăştiate somnifere. Unele căzuseră pe jos, unele erau în balta de vomă de pe pernă. *Cauza morţii: intoxicaţie cu medicamente sau sufocare în urma vomei produse ca rezultat al reacţiei corpului la intoxicaţie.* Şansele? 1 la 2. Presupunea că e sufocare. Totuşi, greaţa pe care o simţea nu putea fi pusă pe seama ei, a duhorii trupului mort, a vomei uscate sau a aerului închis duhnind a ţigări. Greaţa era reacţia trupului său la acest univers funebru, de mutilare; absenţa durerii cuiva, lipsa normalităţii. *Unde a fost durerea lui Elisabeth când şi-a pierdut fratele?* Se lăsă pe spate, sprijinit de perete. *Pe tine cine o să te jelească?* se gândi din nou, contemplând picioarele demne de milă care ieşeau de sub pătură. *Fostul tău soţ? Care probabil că te va urî şi mai mult acum că acea cabană pentru care v-aţi certat a ars?*

Voia să-i fie rău. *Oase lungi.* Alunecă în jos pe perete până când ajunse să stea pe duşumea. Inspiră adânc. Unde era biletul

de sinucigaş? Niciun plic, niciun scris tremurat pe vreo bucată de hârtie, niciun indiciu al vreunui semn de rămas-bun în imediata vecinătate. Aruncă o privire spre calculator. Era închis. Dar Gunnarstranda va trebui să-l ia. Îl apucă greaţa din nou, dar de data asta era o reacţie faţă de propria persoană. Propria lui condiţie demnă de milă. *Oase lungi.* Uite-l aici, lângă un cadavru şi temându-se pentru viaţa altuia. Şi dacă Elisabeth *fusese* cea care murise în flăcări? Ar putea explica asta de ce Reidun se sinucisese? Îşi înghiţi senzaţia de vomă, se ridică, ieşi pe verandă şi îşi umplu plămânii cu aer curat de câteva ori. Sprijinindu-se de balustrada putrezită, se aşeză pe marginea verandei şi-l sună pe Gunnarstranda.

Partea a treia

CHEIA

21

Frank Frølich se ridică în capul oaselor în patul lui dublu mult prea spaţios, uitându-se la perna şi la pilota de lângă el. Nu mai fusese nimeni aici după Elisabeth — în noaptea în care ea dispăruse şi Arnfinn Haga fusese ucis în Loenga. Aşternuturile nu fuseseră schimbate; cutele de pe cearşaf fuseseră lăsate de corpul ei. În urma ei rămăsese un singur fir de păr negru, o linie şerpuitoare pe perna boţită, ca o potecă de-a lungul unui teren muntos, pe o hartă. Lângă pat, pe noptieră, era o sticlă goală de vin, cu un muc de lumânare în vârf. O veioză improvizată — de ea, într-o noapte când se luase curentul. După aceea, lumina tremurătoare le proiectase umbrele pe perete într-un spectacol de efect.

Această amintire putea proveni la fel de bine dintr-o carte pe care o citise sau dintr-un film p care-l văzuse demult. Sertarul de la noptiera de pe partea ei nu era bine închis. Gol, se ridică şi merse în jurul patului. Nici cercei, nici inele uitate pe noptieră. Era pe cale să împingă sertarul, când zări ceva. Trase sertarul afară. Era o carte. Poezie. Cartea ei. Cea în care îşi vâra adesea nasul. Preţ de o secundă se văzu intrând în dormitor venind de la baie: Elisabeth, goală pe pat, cu bărbia sprijinită pe braţe; ridică privirea la el şi închise cartea.

Cartea ei. Imaginile nu mai erau şterse. Se simţea de parcă ţinea în mâini un fragment din Elisabeth. Se cocoţă pe pat, încântat de descoperire.

Deschise cartea cu mâini tremurânde. Înăuntru era un semn de carte — delicat — mătase albă cu broderii minuscule negre.

Imaginea pe care o alcătuiau semnele îi provocă un şoc. Era acelaşi motiv ca în tatuajul lui Elisabeth. Dădu semnul la o parte şi citi:

nu uit pe nimeni
durerea trece şi ea
peste un ram trosnind
nu uit pe nimeni
dacă te sărut.

Se lăsă înapoi în pat. Cuvintele evocau întâlnirea lor decisivă: seara în care îl urmărise acasă. Înghesuiala din metrou, sunetul paşilor pe asfalt, imaginea siluetei ei în faţa felinarului. Îi simţea respiraţia caldă pe obraz.

Dădu câteva pagini înapoi. Versurile erau din ultima strofă a unui lung poem scris de o scriitoare lesbiană decedată, Gunvor Hofmo.

Citi prima strofă a poemului:

mi-am pierdut faţa
în ritmurile astea sălbatice
doar trupul meu alb mai dansează

Oare aşa se vedea pe sine? Un trup fără faţă. Citi din nou: „Nu uit pe nimeni dacă te sărut". Imaginea lui Elisabeth se risipi în timp ce citea. Lăsase cartea intenţionat? Sau o uitase, pur şi simplu? O replică a tatuajului lui Elisabeth, atât de straniu pentru ea, şi fără să semene cu nimic altceva, o semnătură intimă luată din trupul ei, aşezată peste cuvintele pe care le rostise la începutul relaţiei lor — *Nu uit pe nimeni dacă te sărut.*

Auzea vocea lui Gunnarstranda în cap: *oase lungi.* Cuvintele se topiră imediat în zgomotul flăcărilor trosnind, din mintea lui. O imagine, un foc de lemne uriaş, o casă cuprinsă de flăcări, căldura dogoritoare, ochiuri de geam explodând. Nimic altceva vizibil în afară de contururile unui trup înfăşurat în flăcări. Imaginea e mărită. Contururile se materializează în carne — carne

încinsă, topindu-se, grăsime umană sfârâind, arzând cu o flacără galbenă până la carbonizare. Gândurile îi încremeniră, paralizate de acea viziune, până când începu să simtă iar cartea în mâini.

Dacă în scrumul cabanei arse a lui Reidun Vestli erau rămăşiţele lui Elisabeth, dacă Elisabeth era moartă, cum avea el să-şi mai revină vreodată?

Citi poemul din nou. Alte imagini în conştiinţa lui: el, făcând dragoste, cu mult timp în urmă, imaginea mai ştearsă, fără culori. Elisabeth punând cartea jos şi spunând că nu se poate să citeşti aceeaşi carte de două ori.

Atunci ştiu: era vorba despre o dragoste veche. Propoziţia se referea la o anumită persoană. Se ridică şi se uită în gol pe fereastră: faptul că Elisabeth începuse o relaţie cu el atunci trebuia să însemne că trăda pe altcineva. Dar pe cine trădase? Reidun Vestli? Putea oare să fie atât de simplu? Nu, nu se putea. Aici era vorba de uitare. Era ceva din trecutul îndepărtat. Dar cine era cel pe care nu voia să-l uite?

Şi cine era în stare să-i răspundă? Fratele ei era mort. Reidun Vestli — moartă. Cântări semnul de carte în mâini. Broderie. Un motiv tatuat pe coapsa lui Elisabeth. Existau şanse să mai fi văzut cineva tatuajul.

După un duş lung şi un mic dejun, porni calculatorul, se conectă la net, Pagini Aurii, Ateliere de Tatuaj, Căutare. Lista locaţiilor era lungă. „Durere Purpurie" în Heimdal, „Semnul lui Odin" în Lillestrøm, „Au! Tatuaje şi Piercing" în Bergen, „Totul într-o gaură!" în Bodø. A restrânse căutarea la regiunea Oslo şi scoase lista la imprimantă. Se uită la ea. *Aproape că lucrez iar ca un poliţist. O muncă din poartă-n poartă.*

Poate asta ar trebui să facă. Să se prezinte la birou şi să-şi continue investigaţia ca parte din munca lui? Alungă acest gând, părăsi apartamentul şi coborî la maşină.

Fu o adevărată aventură să intre şi să iasă din saloane de tatuaj, cu pereţi acoperiţi de imagini kitsch — motociclete, cranii, săbii şi flăcări, trandafiri, scorpioni. În majoritatea locurilor se aflau fete tinere, stând pe burtă şi tatuându-şi o decoraţie sus, pe

coapsă. În alte saloane, stăteau pe spate şi-şi tatuau trandafiri sau simboluri caligrafice în zona inghinală şi pe coapse. Un bărbat voia o coroană de spini în jurul braţului; altul voia numele lui Leif Ericson pe picior. Rutina se repeta: mai întâi, Frank Frølich le arăta poza lui Elisabeth, apoi semnul de carte cu motivul neobişnuit brodat pe el. Arăta ca nişte picioare de corb: linii ciudate cu spirale prin ele. Nu găsi nimic asemănător, nici măcar de departe. Mulţi dintre cei care făceau tatuaje îi ofereau poze cu propriile lucrări. Majoritatea specialiştilor erau adepţi ai culturii de motocicletă. Dar nicio frântură de informaţie, nicăieri.

Între vizite, stătea acasă şi continua căutarea pe net. Căută cuvintele din poem, o varietate de combinaţii de cuvinte, dar fără succes. Abia atunci când trecu a treia oară prin lista tipărită privirea îi fu atrasă de o firmă numită „Studio de Tatuaje de Artă Personală". Lucrul interesant legat de firma asta era că avea sediul în Askim.

Era o presupunere aproape ilogică, dar trupul lui Jonny Faremo fusese găsit acolo — în Askim. Putea încerca acolo la fel de bine ca oriunde altundeva.

Se pregăti, îşi luă cheile de la maşină şi coborî cu liftul. Afară, pe stradă, trase în piept aerul umed şi greu. Gerul se înmuiase iar. Nu ploua, dar aerul era plin de vapori, de o consistenţă umedă şi gri, picuri minusculi de apă, plutind în ceaţă şi aterizând pe pământ, încet, foarte încet.

După ce urcă în maşină, greşi drumul şi se trezi mergând spre centrul oraşului Oslo, în loc să meargă spre Ski. Aşa că se îndreptă spre Simensbråten, urcă pe Vårveien, peste deal, şi viră la dreapta, pe Ekebergveien în jos. Frână chiar în faţa blocului unde se afla locuinţa lui Elisabeth. Un impuls de moment aproape că-l făcu să oprească de tot. *Nu eşti moartă. Refuz să cred asta.* Era patetic, dar se simţea cuprins de o emoţie puternică. Era sigur că e acolo, în apartamentul ei. Dădu cu spatele până în parcare, coborî şi o luă la fugă pe scări. Uşa nu fusese sigilată. Se opri, trăgându-şi răsuflarea. Şi sună. Niciun sunet. Sună din nou, ascultă şi bătu la uşă. Apartamentul era mort.

Dar se auzeau zgomote din apartamentul vecin. Se întoarse spre uşa alăturată. Sunetele din spatele ei se opriră. Sună. Zgomot de paşi. O umbră trecu repede prin dreptul vizorului. Se mai scurseră câteva secunde până când lanţul zăngăni şi uşa fu deschisă.

— Mă bucur să vă văd din nou, spuse Frølich.

Bătrânelul se uită la el. Îi tremurau buzele, iar faţa îi era distorsionată într-o grimasă cu privirea fixă şi ochii mijiţi la un soare care dispăruse de mult.

— Ne-am întâlnit acum câteva zile. Desfăşuram o anchetă în legătură cu Elisabeth Faremo. Mi-aţi spus că şi-a făcut bagajele şi a plecat. Aţi vorbit şi cu poliţia despre conversaţia noastră. Vă amintiţi de mine?

Omul încuviinţă.

— Eram curios în legătură cu ceva, spuse Frank Frølich. Locuiţi aici înainte să se mute fraţii Faremo, nu-i aşa?

Omul încuviinţă din nou.

— Ştiţi cumva cât timp au locuit împreună aici? S-au mutat în acelaşi timp?

— De ce?

Omul horcăi şi-şi recăpătă vocea.

— De ce aţi venit aici să puneţi întrebări?

Frølich se gândi puţin. În cele din urmă spuse:

— Din motive personale.

Omul îi aruncă o privire, o privire aspră. Într-un târziu, răspunsul îi păru satisfăcător. Cel puţin, Frank Frølich nu detectă niciun fel de scepticism în ochii bărbatului, când acesta spuse:

— Ea s-a mutat prima. Fratele ei a venit câţiva ani mai târziu.

— Vă amintiţi cumva în ce an s-a mutat?

Omul clătină din cap.

— Încercaţi.

— Trebuie să fie vreo zece ani buni. Sigur.

— Şi la început a locuit singură?

Omul clătină din cap.

— Au fost vreo câţiva flăcăi, fireşte, în special unul, înainte să se mute şi fratele ei aici.

— Flăcăi?

— Da, păi, e o fată frumoasă şi au existat bărbaţi, ştiţi, dar a fost unul care a stat destul de multă vreme. Nu cred că locuia aici; doar stătea aici pentru perioade scurte. Îmi amintesc pentru că am fost puţin sceptic. Era din generaţia nouă de concetăţeni, ştiţi? A dispărut, slavă Domnului! La început am crezut că Jonny l-a trimis la plimbare, dar Jonny era fratele ei, nu-i aşa?

— Generaţia nouă de concetăţeni?

— Da, nu negru, mai degrabă turc sau slav. Cu un cap uşor rotund şi nasul lung. Nu mai ştiu cum îl chema, totuşi. Ceva cu I... sau oare cu A... Ika? Aka? Nu. Clătină din cap. Timpul trece; îmbătrânim.

Informaţia nu era de mare ajutor. Frank Frølich era acum doar poliţist. Avea o treabă de făcut. *Elisabeth Faremo, fostă iubită, oase lungi.* Nicio rezonanţă în mintea lui, fără febră, fără imagini tulburătoare, fără flăcări trosnind.

Era încă dimineaţă devreme în timp ce străbătea şoseaua Mosseveien spre Fiskvollbukta şi Mastemyr. Drumul până la Askim dură trei sferturi de oră. Conducea în sens invers faţă de maşinile care veneau spre oraş la ora de vârf, de răsărit târziu de iarnă. Trecu peste Podul Fossum şi pe lângă autostrada în construcţie. Când întoarse la giratoriul de pe Europaveien, în jos, spre gară şi în centrul oraşului Askin, dădu de salonul de tatuaje chiar în faţa lui. Se afla lângă birourile de la Lilleng Frisør, într-o clădire galbenă, solitară lângă bariera peste calea ferată, care împărţea oraşul în două. Pe partea cealaltă a căii ferate, în faţa zonei unde începea pietonala, era o cafenea care arăta ca o cazarmă roşie.

Studioul de tatuaje nu era deschis încă. Frank Frølich se decise să dea o raită prin oraş. Se plimbă prin zona pietonală şi o luă la dreapta pe un drum şerpuitor care se sfârşea la o intersecţie cu semafor. Peisajul era dominat de clădiri mari şi pătrate. Oraşul ăsta putea fi găsit oriunde — zonă de câmpie împânzită de arhitectură militară şi oferte speciale de legume şi fructe. Dar se întrezăreau ambiţii mai mari în spatele lui — Aqua-parcuri, o fabrică — vechile fabrici vikinge, care fuseseră, fireşte, transformate în centre comerciale.

În timp ce Frank Frølich trecea înapoi peste liniile de cale ferată, zece minute mai târziu, auzi zgomotul familiar al unei Harley în curba de lângă gară.

Bărbatul era genul rotofei, jovial, cu părul lung şi creţ. Frølich îi arătă fotografia lui Elisabeth Faremo, dar acesta n-o recunoscu. Apoi îi dădu semnul de carte cu modelul tatuajului lui Elisabeth. Pe care îl recunoscu.

22

Frølich îţi luase o poziţie orizontală pe canapea şi studia din nou tavanul — un semn negru lângă bec. Putea fi o muscă. Dar nu se mişca. Era altceva. Se holbase la tavan din poziţia asta de cel puţin un milion de ori, văzuse semnul şi se gândise: poate e o muscă. Dar nici de data asta nu se deranjă să se ridice şi să afle ce era de fapt.

Stătea pe spate şi medita. Ştii că şi-a făcut un tatuaj la Askim, acum patru sau cinci ani. Ce altceva? Nu ştii ce reprezintă şi de ce şi l-a făcut. Cel care îi injectase cerneala în piele primise un desen şi nu ştia ce simbolizează. Deci nu înaintase deloc: omul îşi amintise modelul, dar nu şi faţa ei.

Frølich îţi dădu seama că bâjbâia la marginile unui puzzle, incapabil să mai pună piesele cap la cap. Trebuie să se apuce din alt capăt. Dar de la care?

Ce a declanşat toată povestea asta? Noaptea aceea, crima din Loenga, arestările bazate pe un pont.

Întrebare: Cine le-a dat pontul?

Răspuns: Merethe Sandmo.

Întrebare: De ce?

Răspuns: Nici cea mai vagă bănuială. Un mister. Se poate să fi fost pentru că Merethe Sandmo avusese mai întâi o relaţie cu fratele lui Elisabeth, apoi i se aprinseseră călcâiele după Vidar Ballo. Deci se poate să fi fost vreun factor necunoscut în grup, o forţă din interior care a produs aceste două evenimente: Merethe Sandmo care trece de la un bărbat la celălalt şi contactează

poliţia când cei trei devin răspunzători de o crimă. Cu toate astea, când îi toarnă, de ce le dă numai trei nume în loc de toate patru?

O singură persoană îi poate răspunde la această întrebare: Merethe Sandmo.

Şi Merethe Sandmo lucrează ca ospătăriţă.

Frank Frølich, întins pe canapea şi contemplând semnul negru de lângă bec, ştiu că trebuie s-o ia înspre centrul oraşului.

Îşi căută o cămaşă şi o cravată. După ce-şi scutură costumul de praf, îşi dădu seama că ar fi trebuit dus de mult la curăţat. Îl lăsă în şifonier şi alese în schimb o pereche de pantaloni negri de pânză şi o haină asortată. Uitându-se în oglindă, cugetă: puţin gel de păr şi s-ar putea să fie la înălţime.

Luă singurul taxi parcat în staţia de taxiuri de la Ryen. Şoferul citea *Verdens Gang* şi fu vizibil speriat când Frank Frølich deschise uşa.

— În centru, vă rog, spuse el, şi coborî în faţă la Bliss, a cărui existenţă era anunţată de o lumină de neon roz, care clipea pe perete.

Pentru o zi din timpul săptămânii era prea devreme să ieşi în oraş. Portarul încă nu era la locul lui şi, în afară de el, mai era un singur client în încăpere. Clientul încerca să lege o conversaţie cu femeia care-l servea. Pielea ei avea o culoare maronie exagerată de solar şi părul era împletit în codiţe afro. În afară de o fustă mini verde şi ciorapi roşii de plasă, nu purta nimic. Trebuie să fi avut mai mult de douăzeci şi cinci de ani — un abdomen frumos lucrat sub sâni.

Frølich se aşează la o masă în colţ. Un poster anunţa că spectacolul începea în jur de nouă. Textul era ilustrat de imaginea clasică a unei stripteuze în culmea extazului, înfăşurată pe o bară de incendiu.

Femeia în ciorapi de plasă veni la masa lui şi-l întrebă ce doreşte. Avea sfârcurile de culoarea spumei de ciocolată. Frank Frølich nu ştia unde să se uite.

Bărbatul cherchelit de la bar se uită mânios la el; era evident deranjat de orice concurenţă pentru atenţiile domnişoarei.

Frølich se hotărî să-şi îndrepte atenţia spre ochii ei, care străluceau ca nişte faruri de tramvai, pe fondul tenului ei cu

bronz de solar. Comandă o bere mare şi întrebă dacă poate vorbi cu Merethe.

— Merethe şi mai cum?

— Sandmo.

— A plecat.

Frølich era hotărât să profite cât putea de mult de ocazie.

— A plecat?

— Da. O mişcare stupidă, pe bune. Făcea bani frumoşi aici.

— Şi acum unde lucrează?

— În Grecia. Un club din Atena, ceva de genul ăsta. Are o slujbă bună. Am fost puţin invidioasă pe ea, că lucrează în Grecia. E mai cald acolo acum, decât e aici vara.

— La naiba! Frølich simţea că-şi intră în rol. Aş fi ştiut cum stau cu ea, dacă-mi spunea că pleacă în Grecia, numai ca să lucreze... A plecat de mult, ce ştii?

— Acum vreo săptămână. Aşteaptă puţin — să-ţi aduc berea.

Traversă localul ca o balerină, iar sânii îi săltară uşor când se învârti să ia un pahar pentru berea lui Frølich. Bărbatul de la bar întâmpina dificultăţi în a-şi ţine echilibrul pe scaun.

Îmi aminteşte de mine, se gândi Frølich posac.

— O cunoşti bine pe Merethe? întrebă el când femeia se întoarse cu berea.

— Nu, sunt prietenă cu Vidar, Vidar Ballo.

— Săraca Merethe. Îmi pare *atât de rău* pentru fata asta.

— Şi o ştiu şi pe sora lui Jonny, spuse Frølich. Elisabeth Faremo.

Bărbatul de la bar strigă ceva de neînţeles.

Femeia înălţă capul şi-i răspunse. Îi şopti lui Frølich:

— E atât de sâcâitor.

— Da. Am fost cu Elisabeth o vreme. Asta a fost imediat după ce a avut o relaţie cu ăla — cum mă-sa îl chema?... Un individ iranian sau marocan sau de unde mă-sa venea...

— Ilijaz?

— Da, Ilijaz, asta era.

— Sunt destul de sigură că e croat.

— Aşa e.

Bărbatul de la bar răcni din nou.

— Vin imediat!

Femeia se duse la bar şi-i turnă o bere mare pe care acesta o duse la gură cu mâna tremurândă.

Apoi se întoarse la Frølich.

— E bine să mai vezi clienţi noi din când în când, spuse ea. Ai venit aici pentru zăpadă?

— Nu chiar. De fapt am venit să vorbesc cu Merethe.

— Programul meu începe la unsprezece. Sunt mai mulţi oameni la ora aia. Petreceri ale burlacilor şi chestii din astea. Naşpa. Dar poţi veni să vezi cum ţi se pare.

Frølich se trezi studiindu-i cutele adânci din jurul bărbiei, primele semne ale unei feţe brăzdate şi sclipirea de oţel din spatele ochilor ei ca farurile de tramvai.

— Ştii ce s-a întâmplat cu Ilijaz? întrebă el şi ştiu imediat că făcuse o gafă.

Ea îi aruncă o privire diferită, stranie. Toate cicatricele şi brazdele pe care le examinase pe faţa ei aveau aceeaşi formă pe care o ia pământul toamna când se ridică aburii dimineţii. Acum el era cel pe care îl evita. Tăcerea dintre ei crescu, grea şi stânjenitoare. Femeia se întoarse la bar şi rămase acolo.

Pe ce teren minat am călcat? se întrebă şi-şi termină berea.

Femeia nu se mai întoarse la masa lui.

Când merse să plătească, Frølich puse pe tejghea o hârtie de o sută de coroane şi-i spuse să păstreze restul. Se uită în altă parte.

În metrou, îl sună pe Yttergjerde şi-l întrebă dacă ştie vreun infractor pe numele de Ilijaz. Îi sugeră câteva feluri în care se poate scrie. Yttergjerde îi spuse că avea să se intereseze.

Yttergjerde nu mai sună înapoi.

Află singur.

Era trei dimineaţa. Se trezi speriat — îl visase pe Ilijaz.

23

A doua zi merse cât putu de repede la poliţie. Se întâlni pe coridor cu Lena Stigersand, clătină condescendent din cap, dar îl strânse şi de braţ.

— Îl cunosc pe omul ăsta... Mă bucur să te văd din nou.

— Gata, gata, se bâlbâi Frølich, simţind cum îl trec toate apele. Vreau doar să-mi iau nişte lucruri din birou înainte să mă duc iar în concediu.

Descuie biroul şi închise uşa. Avea noroc. Gunnarstranda nu ajunsese încă. Nu era nimeni acolo. Nu avea chef să dea ochii cu nimeni. Îi ajunsese efortul fizic pe care îl depusese ca să schimbe câteva cuvinte cu Stigersand. Scutură din cap ca un boxer ameţit de pumn şi merse spre biroul cu calculatorul deschis. Se conectă şi căută raportul despre spargerea de la Inge Narvesen în Ulvøya, din 4 noiembrie 1998. După aceea căută un raport al poliţiei din Bærum despre un incident cu împuşcături în Snarøyveien câteva zile mai târziu.

Tocmai când rapoartele fuseseră tipărite şi capsate la un loc, intră Gunnarstranda pe uşă. Fără să clipească, poliţistul mai bătrân îşi scoase haina şi o puse în cuier.

— Gata concediul? întrebă scurt.

Frølich clătină din cap.

— Nu ar fi fost mai practic să-i găseşti cadavrul lui Reidun Vestli în postura de poliţist decât în cea de turist? Cu mintea în altă parte, Gunnarstranda continuă: M-am tot gândit. Am vorbit

cu ea despre cabana aia arsă a ei şi imediat după ce am plecat a luat un pumn de pastile şi a murit. Nebună de legat.

— Probabil că nu pierderea cabanei a determinat-o să facă asta.

— Te gândeşti la oase?

Frank Frølich încuviinţă din cap. Simţea cum i se prelinge transpiraţia pe sprânceană. Era neplăcut să vorbească despre Elisabeth ca despre nişte *oase*.

— Fata asta trebuie să fi fost deosebită, spuse Gunnarstranda.

Frølich mai dădu o dată din cap.

— Ce-ai acolo? întrebă Gunnarstranda, arătând spre hârtiile pe care Frølich şi le îndesase sub braţ.

— Un caz de acum şase ani. Crima de la Snarøya.

Gunnarstranda se gândi câteva clipe.

— Folkenborg, murmură el. Nu lucra cumva la o benzinărie?

— Era a lui şi tot el o administra.

— Luat ostatic, nu-i aşa?

— Nu. Ar fi trebuit să fie o arestare directă. Folkenborg a fost împuşcat şi ucis de bărbatul arestat. M-am dus cu tipul din Sandvika să-l arestăm. Lucra la service-ul din Blommenholm. Aveam hârtiile necesare — un jaf în Ulvøya. Când am ajuns acolo, individul era în spatele tejghelei, dar a scos un pistol din buzunar.

Frølich răsfoi prin raport.

— Un Colt Python, ţeavă scurtă. L-a fluturat pe acolo, a fugit prin spălătorie în atelierul de reparaţii, unde Folkenborg schimba uleiul. Niciunul dintre noi nu crezuse că asta o să fie o treabă periculoasă, aşa că nu solicitaserăm arme. A trebuit să stăm pe loc şi să privim omul fugind cu arma în mână. Apoi am bătut în retragere. Din nefericire pentru toată lumea, Folkenborg a intrat în acţiune. Probabil s-a gândit că-l cunoaşte pe individ şi că are situaţia sub control. S-a auzit o împuşcătură. Folkenborg a fost împuşcat în piept. Atunci omul s-a panicat, a aruncat revolverul şi a luat-o la fugă — drept în braţele noastre.

Gunnarstranda se adânci în gânduri.

— Omul care a tras cu arma se numea Ilijaz Zupac, spuse Frølich.

— Imigrant?

— A doua generaţie. Mama şi tatăl din Balcani. Morţi amândoi. Zupac e cetăţean norvegian.

— Din ce motiv cercetezi chestiile astea acum?

Frølich puse hârtiile într-o geantă şi spuse:

— Zupac a fost arestat pentru că a luat parte la un jaf în Ulvøya. I s-a furat seiful unui bogătan numit Inge Narvesen. Era într-un dulap din dormitorul lui şi avea jumătate de milion de coroane în el. Ilijaz Zupac a fost văzut de un vecin. Au fost vreo câţiva implicaţi, dar pe Zupac l-a trădat înfăţişarea.

— Bine, spuse Gunnarstranda nerăbdător. Dar de ce să faci săpături în direcţia asta?

— A fost găsit vinovat de jaf cu premeditare şi ucidere din culpă. Chiar dacă nu a fost singurul implicat în jaf, nimeni în afară de el nu a fost acuzat. Zupac şi-a ţinut gura. Mă interesează martorii şi investigaţia în sine.

— De ce? mormăi Gunnarstranda.

Frølich ezită.

Iritarea lui Gunnarstranda crescu şi cuta de pe frunte i se adânci.

— Ilijaz Zupac locuia cu Elisabeth Faremo când a fost acuzat şi condamnat, spuse Frølich repede.

Tăcură privindu-se în ochi. Mâinile lui Gunnarstranda bâjbâiră după o ţigară.

Frølich rânji.

— Te-am făcut curios, nu-i aşa? mormăi el.

— Mă gândesc la ceva care mă frământă de câtva timp încoace, spuse rar Gunnarstranda.

— Ce anume?

— Relaţia dintre tine şi fată a fost o înscenare.

Tăcere. Pe care o întrerupse Frølich:

— Dacă ai dreptate, nu înţeleg logica din spatele ideii.

— Dar chiar dacă nu înţelegi logica, urmăreşti legătura cu Ilijaz Zupac?

— Bineînţeles.

— De ce?

— Uciderea paznicului. După părerea mea, asta clarifică o mică problemă.

— Ce problemă?

— Al patrulea hoţ. Ilijaz nu a fost singur când a furat seiful lui Narvesen. Ilijaz era iubitul lui Elisabeth, iar ea era sora lui Jonny Faremo. Dacă nu mă înşel, Faremo a lucrat şi cu alţi oameni în afară de Ballo şi Rognstad o dată sau de mai multe ori. Deci e limpede că erau patru în noaptea când paznicul a fost omorât pe chei. Avem un al patrulea implicat în crima de la Haga, dar nu avem nici cea mai vagă idee cine e.

— Dacă te întorci la muncă, acum s-ar putea să ai un caz, spuse Gunnarstranda gânditor.

— Nu sunt aşa de sigur. Aş fi în continuare descalificat atâta vreme cât pista trece prin Elisabeth Faremo.

— Nu mai lucra de mântuială la cazul ăsta cât timp eşti în concediu.

— Numai asta fac de când mi-am luat liber.

Linişte din nou. Îşi puteau citi gândurile unul altuia foarte bine şi niciunul dintre ei nu avea de gând să irosească vorbe pentru ceea ce era evident. Frank Frølich încălca toate regulile, dar avea să continue să facă asta indiferent ce măsuri urma să ia Gunnarstranda ca să-l oprească.

— A apărut maşina, spuse Gunnarstranda.

— Ce maşină?

— Saab-ul lui Jonny Faremo, cel despre care am crezut c-a fost văzut lângă râul Glomma în ziua în care a fost eliberat.

— Ce-i cu maşina?

— Era abandonată pe un drum forestier lângă Sollihøgda — la o sută de kilometri de Askin. Un ţăran care trecea pe lângă ea cu tractorul în fiecare zi, în cele din urmă s-a enervat suficient încât să ne sune.

— A fost examinată?

— Cei de la Kripos se ocupă de asta. Acum nu face vreo prostie, spuse Gunnarstranda. Şi ţine-mă la curent.

Gunnarstranda aşteptă până când uşa se închise în urma lui Frølich, apoi se răsuci în scaun şi luă telefonul.

Îl sună pe ofiţerul de poliţie pe care-l cunoştea cel mai bine de la Eco-Crime — Departamentul de Infracţiuni Economice şi

de Mediu: Sørlie, „Minte-de-Găină". Dar înainte ca Sørlie să răspundă la telefon, Gunnarstranda avu unul din accesele lui sporadice de tuse.

— Tu eşti? întrebă Sørlie. Auzindu-l cum tuşeşte. Eşti bine, Gunnarstranda?

Gunnarstranda dădu din cap şi se opri să tragă aer.

— Sunt doar plămânii ăştia stricaţi ai mei.

— Poate că ar fi bine să te laşi de fumat?

— Da, şi poate că şi cocoşii ar trebui să se oprească din cântat, sugeră Gunnarstranda cu respiraţia tăiată şi-şi îndreptă spatele. Voiam să te întreb ceva.

— Dă-i drumul.

— Inge Narvesen. Numele îţi spune ceva?

— Om de afaceri.

— Nimic altceva?

— Ştiu că e un iubitor de artă.

— Ce fel de artă?

— Pictură. A cheltuit mulţi bani pe artă. Colecţia lui ar trebui să fie cam cât muzeul Stenersen în perioada de vârf, doar că Narvesen nu se dă în vânt după arta modernă.

— Dar din ce trăieşte?

— Tranzacţionează la Bursă. Vinde şi cumpără.

— Vinde şi cumpără?

— Şi are bani CU LOPATA, spuse Sørlie. Investeşte mult în proprietăţi. Ultima dată am auzit că a cumpărat suprafeţe mari din pădurea pe care o scosese la vânzare Norske Skog. Plănuieşte să construiască minihidrocentrale pe câteva râuri, am impresia. E destul de la modă acum, pentru că energia e scumpă şi autorităţilor nu le pasă de problemele de mediu nici cât negru sub unghie.

— Nimic ilegal, totuşi?

— Mă îndoiesc. E genul de om cinstit. N-am auzit niciodată să fi fost implicat în ceva care să-l discrediteze. Are o reputaţie bună şi la Bursă.

— Nicio slăbiciune: nu s-a atins niciodată de băieţi, nu dezbrăcat în faţa cercetaşelor...?

— Inge Narvesen e curat. Crede-mă.

— Păi, în cazul ăsta e o persoană foarte neobişnuită.
— Dacă există neregularităţi, sunt de natură financiară.
— Da, da, spuse Gunnarstranda plictisit. Vorbim mai târziu.

Când intră în holul blocului de apartamente, Frank Frølich se duse aţă la cutia poştală. Cutia era atât de plină, că abia puteai răsuci cheia. Când deschise uşa, căzu un morman de facturi. O scrisoare alunecă pe pardoseala de piatră. Numele şi adresa erau scrise cu o caligrafie frumoasă, cu înfloriturí. Nicio adresă a expeditorului.

Reuşi să-şi înfrângă curiozitatea în lift, dar cântări scrisoarea nerăbdător, în mâini. Ar putea fi de la Elisabeth? Închise ochii şi făcu un efort să gândească limpede. *Oase lungi. Flăcări.*

Transpira în timp ce deschise uşa de la lift. Ca să-şi elibereze o mână să poată descuia uşa de la intrare puse scrisoarea în gură. Odată ajuns înăuntru, rupse plicul şi citi:

Cel mai greu lucru atunci când scrii o scrisoare e începutul, aşa cum spunea Elisabeth. Întotdeauna se gândea mult şi intens înainte să se hotărască ce să scrie: Bună sau Dragă, sau poate nimic. Primele cuvinte dintr-o scrisoare, de fapt, spun la fel de mult ca scrisoarea însăşi, credea ea, pentru că descriu relaţia emoţională pe care o comunică expeditorul destinatarului. În cazul meu, mă liniştesc de fiecare dată când îi citeam scrisorile. Le începea pe toate cu Dragă Reidun. În felul acesta, mă calma suficient încât să fiu în stare să înţeleg mesajul — chiar dacă ceea ce avea de spus avea un gust amar uneori. Mi-a spus prima dată despre tine într-o scrisoare. Dar n-aş vrea să devin sentimentală acum şi te asigur că toate scrisorile lui Elisabeth către mine au fost arse. După cum vezi, am lăsat formula de salut la o parte, de data asta. Aşa simt că e corect. Încă nu am început să iau pastilele. În primul rând vreau să scap de scrisoarea asta. Nu ştiu cine mă va găsi, nici nu-mi pasă prea tare. Dar îţi scriu ţie pentru că mi-am dat seama că eşti mânat de aceeaşi pasiune cu care m-am luptat eu însămi. De aceea, am o mică speranţă că vei înţelege suficient de bine ca să-mi îndeplineşti o ultimă dorinţă. Nu ştiu dacă Elisabeth va fi în stare să facă faţă acestor indivizi îngrozitori. Sper că va putea, dar nu-mi fac nicio iluzie. Nu mi-am

făcut iluzii nici când au venit aici. Elisabeth m-a avertizat în privinţa lor şi, aşa cum sunt eu, arogantă de obicei, n-am luat-o în seamă, crezând că voi putea să-i înfrunt. Cu toate acestea, mi-a fost mereu teamă de durere şi n-am putut rezista. Deşi am ştiut că, dacă le voi dezvălui ascunzătoarea ei, finalul va fi ceea ce fac acum, tot n-am fost în stare să rămân pe poziţie. Aşa că le-am spus unde se ascunde. Ca atare, sunt responsabilă pentru orice i s-ar putea întâmpla. Soarta mea e pecetluită. Sper că va supravieţui, dar nu-mi fac iluzii şi nici nu am curajul să aştept un răspuns. Dacă acest coşmar se va termina cu bine pentru Elisabeth, spune-i din partea mea: Draga mea, iartă-mă. M-am străduit. Chiar m-am străduit.

Reidun

Frank Frølich se prăbuşi într-un scaun. Era greu să-şi lămurească ce simţea. Înainte să înceapă să citească presupusese că scrisoarea e de la Elisabeth. Aşa că a fost un şoc pentru el să audă vocea lui Reidun Vestli în cap. *Iartă-mă*, se gândi. *Aceşti indivizi îngrozitori*, se gândi. *O ultimă dorinţă*, se gândi şi se ridică. Mai citi scrisoarea o dată.

Sări cât colo când sună telefonul şi apucă receptorul.

— Am avut o discuţie cu Sørlie de la Eco-Crime, despre bogătaşul care a fost jefuit de Ilijaz Zupac, individul ăsta — Narvesen, spuse Gunnarstranda.

Începe să mă sune tot mai des acum.

— A, da? A venit cu vreo informaţie?

— Nimic, ca de obicei, cu excepţia faptului că Narvesen e plin de bani. Tranzacţionează la Bursă, deţine multe obiecte de artă şi pogoane întregi de pădure în Hedmark.

— Asta ştiam.

Gunnarstranda tuşi.

— Dar Sørlie tocmai m-a sunat înapoi. Probabil i-a rămas numele lui Narvesen în minte după ce a închis telefonul. Eco-Crime primeşte o listă emisă de bănci când se fac retrageri uriaşe de bani. Iar numele lui Inge Narvesen e acolo. De la Nordea Bank, mai precis.

— Retragere uriaşă?

— Cinci milioane.

— De ce ajunge la Eco-Crime genul ăsta de informaţie?

— E o chestiune de rutină. Băncile sunt obligate să raporteze tranzacţiile mari, retrageri de numerar şi altele asemenea ca să intercepteze posibilele spălări de bani.

— Şi a spus Narvesen pentru ce erau cele cinci milioane?

— Nimeni nu s-a apucat încă să facă nimic. Dubios e faptul că retragerea a avut loc într-o anumită zi.

— Ce zi?

— Aceeaşi în care Jonny Faremo a fost eliberat şi sora lui a dispărut pe coclauri.

Frølich se uita afară pe geam, când vreo câteva maşini în giratoriul de dedesubt evitară o ciocnire la milimetru.

— Ce părere ai? întrebă el. N-ai vorbi cu mine dacă nu ai avea o teorie.

— Nu trebuie să existe vreo legătură, dar tu ştii ce părere am eu despre aşa-numitele coincidenţe.

— Teorema Coincidenţei a lui Gunnarstranda, spuse Frølich, schiţând un zâmbet. Nu există coincidenţe. Cuvântul coincidenţă e o construcţie pentru a înlocui şi ascunde explicaţia logică a felului în care se întâmplă lucrurile.

— Îţi revii, Frølich. Când o să mor, poţi să-mi scrii tu necrologul. Dar dacă teoria mea e corectă, Narvesen a scos banii cu un motiv şi bănuiesc că e vorba de şantaj.

— De ce?

— Narvesen a mai fost şantajat şi înainte.

— Poftim?

— Într-o croazieră. Am căutat Narvesen în arhivă. A mai fost o poveste asemănătoare în 1991. Narvesen era unul dintre acţionarii principali ai unei companii de transport maritim care plimbă turişti americani în jurul Caraibilor. S-a întâmplat imediat după incendiul de pe *Scandinavian Star*. Toată lumea vorbea despre securitate şi descriai navele de pasageri drept nişte capcane ale morţii, nu-i aşa? Cineva a încercat să-l şantajeze pe Narvesen pentru zece milioane. Dacă nu plătea, s-ar fi scurs informaţii despre măsurile inadecvate de siguranţă de pe vasele de croazieră. Şantajistul era un fost căpitan norvegian de pe unul dintre

vasele de croazieră. Individul fusese concediat pentru că bea şi se pare că voia să-şi ia revanşa.

— Ce s-a întâmplat?

— A fost prins. A primit trei ani.

Cele două maşini din giratoriu sugrumaseră traficul. Cineva claxonă. Apoi traficul începu să curgă din nou. Un pumn încleştat arătat de la geamul uneia dintre maşini şi cele două maşini se pierdură curând în trafic.

Frølich spuse:

— Dacă omul a fost arestat, probabil că atunci Narvesen s-a dus la poliţie ca să ceară ajutor. De data asta n-a făcut aşa.

— Asta e clar. Dar din ce alt motiv ar putea lua cineva cinci milioane din bancă?

— Habar n-am. Însă dacă Narvesen e aşa de şmecher la Bursă, după cum spui, ar fi fost mult mai sofisticat în legătură cu spălarea de bani. Ar fi putut folosi contul personal al vreunui avocat de încredere sau ceva de genul ăsta. Faptul că a scos pur şi simplu banii sugerează intenţii onorabile sau o grabă mare.

— Grabă e un cuvânt care-mi place, spuse Gunnarstranda. Mai ales legat de ziua în care au fost scoşi banii.

— Sørlie ce spune?

— Sørlie spune că Narvesen e curat şi fără pată ca un bebeluş proaspăt îmbăiat. Şi o şi crede. Dar n-am cunoscut pe nimeni care să fie aşa. Cred că orice e posibil. Poate Narvesen a pozat în chiloţi tanga cu un măr în gură.

— Nimeni nu mai e şocat de nimic în ziua de azi.

— Poate îi plac băieţeii şi a fost prins cu mâţa-n sac de către detectivul particular al nevestei?

— La vremea aia era singur, spuse Frølich. Şi mă îndoiesc că-l interesează altceva în afară de femei. Chiar dacă e sau nu însurat, nu se duce lipsă de doritori singuri în *Dagens Næringsliv*, care-şi petrec timpul trăgându-şi-o unii altora şi bând şampanie în pauze. Nu, sexul e prea demodat. Pun pariu că e vorba de vreo scamatorie financiară.

— Problema e, spuse Gunnarstranda, că Narvesen trece drept un om onorabil — un om de afaceri model pentru mulţi, aşa am auzit. Pe deasupra, şi la Bursă.

— Nu există nici urmă de onoare la Bursa de Valori Oslo, iar Sørlie ar trebui să fie primul care să ştie asta.

— Da, dar vorbim de spectrul de onoare acoperit de lege. Inge Narvesen e întotdeauna pe partea dreaptă a liniei — cu o marjă solidă la mijloc. Cu toate că nu sunt prea multe opţiuni ca să justifici retragerea unei asemenea sume de bani.

— Ce zici de răpire? sugeră Frølich.

— Nu are copii şi nici cai de curse valoroşi sau câini de vânătoare premiaţi. Dar presupun că Sørlie va face o anchetă oficială. Atunci o să vedem ce are de zis Narvesen.

După ce puse telefonul jos, Frank Frølich rămase uitându-se în gol. Se gândea la Narvesen, la proceduri. Sørlie şi abordarea oficială. *Tic-tac*, se gândi cu enervare. *Tempus fugit. Timpul se târăşte, totul merge încet. Nu se întâmplă nimic.* Se uită la ceasul de pe perete. Imediat se face ora unu. Ora de masă pentru muncitori. Un lucru pe care şi-l amintea din toată agitaţia iscată de spargerea locuinţei lui Narvesen din 1998 era o conversaţie aproape suprarealistă în timpul pauzei de masă a individului la masa lui permanentă de la Theatre Café.

Prânz. Theatre Café. Timpul.

Era cu bătaie lungă. Dar ce altceva avea de făcut?

Frølich luă metroul până la staţia de la Teatrul Naţional. De acolo traversă repede Stortingsgata şi merse cu privirea coborâtă pe lângă ferestrele unde clienţii de la Theatre Café îşi luau prânzul — absorbiţi de ei înşişi şi unii de alţii. Când dădu colţul pe Kingenberggata, trase cu ochiul şi îl zări pe Narvesen stând la masa lui obişnuită — singur, după cum îi fusese obiceiul dintotdeauna. Îşi bea cafeaua — asta însemna să termine în curând.

Frølich se uită iar la ceas. Era aproape două fără un sfert. Ocoli clădirea şi se alătură rândului de oameni care aşteptau tramvaiul în faţa Teatrului Naţional, vizavi de ferestrele de la Theatre Café. Fulguia. Fulgi mici, uscaţi purtaţi de vânt şi aşezându-se pe umerii şi mânecile oamenilor. Putea întrezări părul şaten al lui Narvesen prin ferestrele de pe partea opusă a străzii. La două fix, omul se ridică şi glumi cu chelneriţa care-i curăţa masa.

Prieteni buni, bacşişuri bune. Frank Frølich aşteptă până ce Narvesen intră pe coridorul dinspre garderobă. Porni ca din puşcă şi traversă Stortingsgata repede. Când Narvesen îşi luase haina de iarnă şi era în drum spre ieşire, Frølich era deja cu un picior pe trotuar. Spuse:

— Vai, ce întâmplare! Bună ziua şi mă bucur să vă întâlnesc din nou! Nu v-am mai văzut de mult!

Prinse mâna pe care Narvesen o întinsese automat.

— Ne cunoaştem?

Întreaga fiinţă a omului radia de uimire. În haina lui de iarnă, aplecat uşor înainte şi cu mănuşile rulate în mâna stângă semăna cu o fotografie veche a lui John F. Kennedy. Fulgi mici de zăpadă îi aterizau în păr.

— Sunt poliţist. Ne-am întâlnit după spargerea din casa dumneavoastră de acum câţiva ani. Cineva furase un seif.

Expresia confuză de pe figura lui Narvesen se transformă într-una de enervare.

— Banii care nu au mai apărut niciodată?

— O jumătate de milion e nimic, spuse Frølich cu un zâmbet. În comparaţie cu cinci milioane în numerar.

Ochii lui Narvesen se îngustară. Nu spuse nimic.

— Nordea a înregistrat o retragere de cinci milioane de coroane în bancnote mici pe numele dumneavoastră, acum mai puţin de o săptămână.

— Şi ce legătură are asta cu dumneata?

— Poate nu cu mine, ci cu Eco-Crime.

Narvesen rămase locului, privindu-l gânditor. Mănuşile pe care le ţinuse rulate într-o mână se mutară în cealaltă mână. Apoi începu să lovească cu ele câte un fulg ce i se aşeza pe braţ.

— Sunteţi poliţist, spuse el. Care era numele?

— Frølich.

— Da, acum îmi amintesc. Pe vremea aceea arătaţi puţin diferit.

— Aveam barbă.

— Exact. Acum îmi amintesc. Păi, în cazul ăsta, ştiţi că sunt un om bogat?

Frølich încuviinţă. Era perplex. *Omul vede poliţistul care a investigat furtul de jumătate de milion din banii lui şi spune: „Da, acum îmi amintesc".*

Inge Narvesen o luă din loc. Merseră unul lângă altul pe trotuar. Narvesen spuse:

— Dacă v-aş da un număr — să spunem, un milion opt sute de mii — ce ar însemna pentru dumneavoastră?

— Un apartament foarte drăguţ într-unul din cartierele-satelit — unde locuiesc acum, de exemplu.

— Dacă aş spune opt milioane de coroane, *asta* ce ar însemna pentru dumneavoastră?

— Cu asta ar fi mai greu să ai orice fel de relaţie onestă.

Narvesen se uită la Frølich şi zâmbi mânzeşte. Cotiră în jos spre poarta Roald Amundsens gate spre Kingenberggata şi spre Haakon VII gate.

— Pentru mine e totuna, spuse Narvesen. Exact acum paisprezece luni valoarea unei mici părţi din portofoliul meu a crescut cu o sută cincizeci de milioane de coroane. Mâine, pe vremea asta, acelaşi portofoliu va valora cu trei sute de milioane mai mult. Asta nu are nicio legătură cu mine, ci cu o serie de factori: rate mici ale dobânzii în prezent, propriile mele investiţii pe termen lung, volumul portofoliului meu şi, nu în cele din urmă, cu felul în care economia generală se evaluează pe piaţă. Şi nu e prima dată când se întâmplă asta. Pe caruselul care este bursa de valori, am experimentat din plin ceea ce păreau să fie perioade nesfârşite de succes. Dar am trecut de fiecare dată peste crizele care au rezultat cu ambele picioare bine înfipte în pământ şi cu o bază bună pentru afaceri viitoare. Şi o să vă spun un mic secret în legătură cu asta.

Narvesen se opri. Ajunseseră la intersecţia dintre Klingenberggata şi Haakon VII gate.

— Ei bine, spuneţi-mi, spuse Frølich nerăbdător.

— Un antidot foarte bun împotriva optimismului etern legat de acţiuni şi titluri bancare e câte-o vizită ocazională la bancă. Atunci scot un teanc de bani. Îndes toate bancnotele într-o pungă de supermarket şi pun banii într-un dulap din birou. Ultima dată când am făcut asta a fost acum mai puţin de o săptămână.

Da. Am retras cinci milioane de coroane în numerar. Sunt în biroul meu, într-o pungă de plastic. De câte ori fac câte o tranzacţie de proporţii atât de ireale, mă duc la dulap, mă uit în pungă şi îmi spun: „Inge Narvesen, zic, la asta se rezumă totul, ăştia sunt bani adevăraţi. Cu conţinutul acestei pungi poţi să-ţi cumperi o locuinţă rezonabilă, o maşină peste medie şi o casă de vacanţă suficient de mare. Poţi să pui restul banilor la bancă şi să trăieşti din dobândă".

— Aveţi cinci milioane într-un dulap?

Narvesen încuviinţă din cap.

— Şi acum trebuie să mă întorc la birou şi să câştig şi mai mulţi bani. Mă bucur că te-am întâlnit Frølich. O zi bună.

Frølich îl privi cum se îndepărtează. Două minute de pălăvrăgeală despre bani şi „Ce legătură are asta cu dumneata?" transformate în „O zi bună".

Cinci milioane într-un dulap de la birou? Mă faci să râd!

Făcu nişte calcule în minte: cinci milioane de coroane, asta înseamnă cincizeci de mii de bancnote de o sută. Încap într-o pungă de plastic — sau dacă a folosit bancnote de o mie de coroane — cinci mii de bancnote? Câte pungi i-ar trebui? Bine, Inge Narvesen voia o relaţie onestă cu banii şi atunci, de ce să nu restrângi suma la o sută de mii? Sau două sute de mii? Asta ar fi mult mai în concordanţă cu logica din spatele actului. Mai întâi, scoate un profit uimitor şi după aceea verifică să vezi câte bancnote intră într-o sută de mii. Dar — cinci milioane?

Îşi aminti de evenimentul întâmplat în urmă cu şase ani. Atmosfera de la reşedinţa Narvesen. Foarte gravă. Îngrijorarea din ochii mamei lui — era acolo ca să-l reprezinte. Da — asta se întâmplase: Narvesen era plecat în vacanţă, într-o ţară caldă — Bahamas sau Insula Pitcairn sau ceva de genul ăsta — iar mama lui apăruse după spargere. Infracţiunea fusese comisă în casa fiului ei. Probabil în timpul nopţii sau dimineaţa devreme. Mama lui Narvesen stătuse ca o păsărică speriată într-un colţ pe canapea, imaginându-şi tot felul de grozăvii în timp ce Narvesen dădea instrucţiunile prin telefon de undeva de pe ţărmul unei mări sudice.

Frank Frølich se gândi la Ilijaz Zupac. Până acum ispăşise mai mult de cinci ani de închisoare din condamnarea pentru o a doua infracţiune, mai gravă. Poate că venise timpul să stea de vorbă cu Ilijaz Zupac.

24

Era o dimineaţă îngrozitor de rece. Muchia îngustă a unui nor ce părea făcut din lavă roşie prevestea revărsatul zorilor peste vârfurile munţilor. Frank Frølich se îndrepta spre nord pe E6, spre traficul de la ora de vârf şi spre soarele care se înălţa pe cer. Îşi scoase ochelarii de soare din torpedou. În timp ce maşina îl ducea cu viteză peste coama muntelui, apărură în faţa lui Karihaugen şi Nedre Romerike aidoma unei cuverturi mari din petice de pământ arabil aflat în hibernare. Trei benzi, 120 kilometri pe oră şi numai trafic din sens invers. Scena părea aproape americană. Împinse un CD cu Dylan în player — *„Slow Train Coming"*[1] — şi derulă înainte până la melodia care dădea titlul CD-ului. Era o melodie lungă, iar chitara întâi completa peisajul. Pe deasupra, mai era şi ceva plin de încredere şi înviorător în refrenul repetat despre trenul care se apropia. Simţea că acel tren poate fi el. Se mişca încet, dar făcea progrese. Când Dylan termină de cântat, puse melodia din nou, până când ajunse în faţa zidurilor înalte ale închisorii Ullersmo.

După ce trecu de poartă, fu întâmpinat de un tânăr cu păr mare, blond şi creţ, care-i spuse:

— Dumneavoastră sunteţi persoana care vrea să-l vadă pe Ilijaz?

Frølich încuviinţă.

— Sunt Freddy Ramnes, doctorul închisorii.

[1] „Tren venind încet" (cântec de Bob Dylan).

Bărbatul îl strânse puternic de mână şi se uită în ochii lui Frølich cu hotărâre. Spuse:

— Îl cunoaşteţi pe Ilijaz Zupac de mai demult?

Frølich ridică din sprâncene şi se gândi puţin înainte să se decidă să răspundă sincer:

— Eu l-am arestat pe Zupac în toamna lui 1998. L-am interogat în câteva rânduri în aceeaşi zi şi apoi am depus mărturie la proces. Astea sunt singurele dăţi când l-am văzut.

Ramnes ezită.

— Sunteţi aici în interesul poliţiei?

— În acest moment sunt în concediu.

— Pot să vă întreb de ce aţi venit?

— Din motive personale.

Se cântăriră reciproc.

Frølich aştepta neplăcuta întrebare: *Din ce motive personale mai precis?* Dar întrebarea nu veni.

În cele din urmă, Frank spuse:

— Este vreo problemă? Nu vrea să vorbească cu mine?

Doctorul nu se grăbi să răspundă.

— Asta nu are nicio legătură cu mine, spuse el în sfârşit, vârându-şi mâinile în buzunar, de parcă vorbele pe care le căuta se aflau acolo. E vorba de situaţie, mai degrabă. Ilijaz e bolnav. Are nevoie, *realmente* are nevoie de tratament psihiatric, o facilitate pe care nu putem să i-o oferim.

Tăcu, aparent căutându-şi în continuare cuvintele.

— Da? spuse Frølich, aşteptând mai mult.

— Avem de-a face cu o persoană cu nevoi *foarte* speciale. M-am gândit că ar trebui să vă pregătesc pentru asta.

Pauză. Ramnes adăugă în final:

— Hmm. Mergem?

Ecoul paşilor lor se lovea de pereţii din beton. E ciudat. *Doctorul mă însoţeşte la vizită. Dar, pe de altă parte, e tânăr, probabil un idealist.*

Ajunseră la una dintre încăperile de vizită mai confortabile unde deţinuţii se pot întâlni cu partenerii lor şi unde se găsesc prezervative în dulap. Cu toate astea, camera nu era foarte primitoare. Avea o canapea ieftină, o masă şi un fotoliu. Pereţi goi.

În faţa caloriferului, între perete şi fotoliu, un bărbat stătea ghemuit pe jos. Frank Frølich nu-l recunoscu. Tenul care fusese arămiu înainte acum era cenuşiu. Avea părul gras, ciufulit, amintind de un cuib de ciori; spatele încovoiat jalnic într-un tricou plin de găuri. Individul stătea ghemuit ca un hindus în meditaţie pe malul Gangelui, ascunzându-şi capul în mâini.

Frank Frølich şi Freddy Ramnes schimbară priviri.

— Ilijaz, spuse Freddy Ramnes.

Nicio reacţie.

— Ilijaz!

Omul se mişcă: o mână murdară, cu degete subţiri şi unghii lungi, începu să răsucească şuviţe de păr.

— Ilijaz, vrei o coca-cola?

Situaţia era ridicolă. Frølich se uită la doctor, a cărui expresie era serioasă şi plină de milă.

— Ilijaz, ai un vizitator.

O privire hăituită, ca de pisică speriată, înainte să-şi ascundă iar capul.

— Ilijaz, vrei să vii să-l saluţi pe Frank?

Capul nu se clinti.

Frølich îşi drese vocea

— Ilijaz, îţi mai aminteşti de mine?

Nicio reacţie.

— Te-am arestat acum şase ani, atunci la benzinărie. Sunt poliţistul cu care ai vorbit după aceea.

Nicio reacţie.

— Ai avut o iubită norvegiană, numită Elisabeth. Voiam să vorbesc cu tine despre...

Se opri când silueta de pe jos se mişcă. Trupul ghemuit se întoarse de tot cu spatele, în colţ.

Frølich şi doctorul schimbară priviri din nou. Frølich spuse:

— Elisabeth Faremo. Jonny Faremo, Vidar Ballo, Jim Rognstad...

Se opri. Nicio reacţie vizibilă. Îşi drese glasul iar şi continuă:

— Am o fotografie cu Elisabeth Faremo. Ai vrea s-o vezi?

Nicio reacţie.

Frølich şi doctorul se priviră unul pe altul. Doctorul stătea cu mâinile în buzunar, aşteptând.

— Poate nu e o idee prea bună, spuse Frølich.

Freddy Ramnes clătină din cap. Scoase o sticlă de cola de jumătate de litru din buzunarul încăpător al hainei şi o aşeză pe masă.

— La revedere, Ilijaz, spuse el, luând-o spre uşă.

Merseră înapoi pe acelaşi coridor fără să vorbească.

— Dac-o fi să mor cât lucrez aici, spuse Freddy Ramnes cu o voce tremurând de furie, aş vrea ca pe piatra mea funerară să scrie că am fost ucis de politica penală norvegiană. Cei cu responsabilitate politică mi-au dat *mie* fericita dilemă de a alege între a-l ţine în cămaşă de forţă sau de a-l droga în fiecare seară, ca să nu-şi facă rău singur.

— Acum era drogat?

— Fireşte.

— Asta înseamnă că ar putea avea probleme să-şi amintească nume?

— Nu. Înseamnă că e calm, dar absolut indiferent faţă de ce ar putea spune unul dintre noi. O lobotomie e cam acelaşi lucru, conform acelora care sunt la curent cu asemenea lucruri.

— De ce boală suferă?

Freddy Ramnes mai merse vreo câţiva metri. Acum, că îşi vărsase nervii, se aduna şi încerca să-şi recapete demnitatea pe care i-o spulberaseră emoţiile din urmă cu câteva clipe.

— Dacă aş fi specialist în psihiatrie, ţi-aş putea spune. Singurul lucru pe care-l pot face pentru el e să depun cerere pentru un loc într-o instituţie şi să primesc respingerile. Până la urmă, *este* într-o instituţie, nu-i aşa?

Ramnes îşi luă o mină amară.

Frølich nu ştia ce să spună.

— Ei bine, habar n-am, continuă Ramnes într-o dispoziţie mai blândă. Oricum sunt doar denumiri. Tulburare psihotică de personalitate, tulburare bipolară de personalitate, schizofrenie, spune-i cum vrei, ar putea să aibă aşa ceva. Cinicii ar putea-o numi psihoză de închisoare.

— Cum am spus, l-am cunoscut pe Ilijaz acum şase ani şi era un om total diferit.

Ramnes trase aer în piept.

— Singurul lucru pe care-l ştiu e că boala şi simptomele s-au dezvoltat în timp ce îşi ispăşea condamnarea. Se declanşase deja când am venit eu aici. Frică intensă, sevraj, paranoia. Şi se înrăutăţeşte pe zi ce trece.

— L-a vizitat cineva?

Ramnes se opri şi îi aruncă o privire sceptică.

— Pari o persoană de treabă, Frølich. Cu toate astea, intrăm într-o zonă în care sunt obligat de confidenţialitatea profesională şi va trebui să-ţi îndrepţi întrebările către alţii.

25

Era prima dată în optsprezece ani când inspectorul Gunnarstranda îşi luase liber de la serviciu. Cu o seară înainte descoperise că peştişorul Kalfatrus nu mai înota cum trebuie. După aceea, se aşezase cu un pahar de whisky în faţa acvariului peştişorului auriu şi urmărise aripioara dorsală apropiindu-se şi depărtându-se de lupa pe care o făcea curbura sticlei. Peştele era aplecat pe o parte. Adormise în scaun şi când se trezise, nu se dusese în pat. Stătuse acolo uitându-se la peştişor, iluminat de felinarele de pe stradă de dincolo de geam. Simţea că ceva nu e în regulă. Preţ de o clipă nebunească, se văzuse mergând cu peştele într-o pungă de plastic; se văzuse stând în cabinetul veterinarului:

— *Şi ce s-a întâmplat cu amicul nostru?*

— *Păi, ştiţi, nu mai înoată drept.*

Situaţia nu era una dintre cele mai satisfăcătoare. Dar în acelaşi timp nu putea scăpa de o senzaţie de nelinişte. Fusese sigur că micuţul peştişor îi va supravieţui. Era îngrijorător faptul că lucrurile păreau să stea exact pe dos. Încercă să-şi dea seama pe ce se baza această nelinişte. Era grijă pentru peşte sau grijă pentru el însuşi? Neliniştea pe care o simţea era o expresie a fricii lui de singurătate — o viaţă fără Kalfatrus — sau această nelinişte era cumva mai altruistă, în sensul că îşi făcea într-adevăr griji pentru starea generală a peştelui? Se întrebă dacă peştii simt durere.

Cu o seară înainte încercase tot ce se putea: îi schimbase apa, îi spălase bolul, nisipul de pe fund, îi adăugase tratamentul

pentru aclimatizare şi mâncarea prescrisă. Cu toate astea, peştişorul înota chiar şi mai aplecat şi gura deschisă caracteristic era mai puţin evidentă.

Dacă moare acum, se gândi, poate că e de bătrâneţe. Era posibil? Încercă să dea timpul înapoi. Când cumpărase peştele? Nu-şi amintea. Şi habar n-avea câţi ani trăieşte un peşte ca ăsta. Singurul lucru pe care şi-l amintea era că dăduse şaptesprezece coroane pe el. În clipa următoare se imaginä stând lângă telefon, formând un număr şi punând următoarea întrebare: *Ăăă, mă întrebam dacă-mi puteţi spune cât ar putea trăi un peştişor auriu care a costat şaptesprezece coroane.*

Îşi aprinse o ţigară şi reflectă, în tip ce sufla rotocoale de fum în direcţia bolului cu peştişorul auriu. Pentru prima dată în mulţi ani simţi mai puţin devotament faţă de slujba sa. Şi ceea ce declanşase asta fusese imaginea unui peştişor auriu înotând pieziş. *Lua-te-ar naiba, lua-te-ar naiba, dacă mori acum, înaintea mea!*

26

Frank Frølich se privi în oglinda din faţa patului. Reconstrui în minte înşiruirea de evenimente:

Am descoperit că e cineva în apartament. Elisabeth intrase singură înainte să ajung eu. Făcuse un duş. A stat picior peste picior în camera de zi. Stătea în faţa combinei hi-fi ascultând muzică, îmbrăcată numai în lenjerie.

Se ridică şi merse în camera de zi. Se uită la combină. În ecranul televizorului, se vedea reflexia lui şi a mobilei pe care o cumpărase pentru camera aceea.

Se duse la uşă şi se uită iar la combină. *Stătea cu spatele la mine când am intrat şi a spus că descuiase cu cheia din bolul cu chei.* Îi văzu spatele în faţa lui în timp ce se îndrepta spre hainele de pe scaun. Îşi aminti buzele ei atingându-le pe ale lui. Îi văzu şoldurile legănându-se în timp ce păşea pe parchet. Clinchetul cheii când căzu în bolul din bucătărie. Merse la uşa din bucătărie. Stătu uitându-se la bolul în care se aflau chei, monede, diverse şuruburi de oţel, piuneze, moneda ciudată de o coroană şi alte mărunţişuri. *Nicio cheie de la casă.*

Deci nu a pus cheia la loc.

De ce nu? Dar *auzise* clinchetul unei chei în bol. Dacă nu a pus la loc cheia de la casă, ce pusese în schimb? Apucă bolul cu mâini tremurânde. Era o coajă scobită de mesteacăn, un aşa-numit sfârc de lemn cu sculpturi delicate, pe care-l cumpărase de la un târg meşteşugăresc când fusese la pescuit pe Lacul Osen, în Trysil. Răsturnă conţinutul bolului pe masa din bucătărie:

monede, nişte şuruburi, un ac de siguranţă, nişte cartuşe de 5, o insignă împotriva armelor nucleare, o alta împotriva aderării la UE. O monedă se rostogoli pe jos — un euro. O bilă verde se rostogoli după ea. O prinse. *Da, era o cheie!* Luă cheia. *Nu e a mea!* Nu era o cheie de la casă. Şi nu o mai văzuse niciodată. Era o cheie lungă şi îngustă, cu o tăietură stranie, o cheie de la o încuietoare specială. *Ce se întâmplă aici?* De ce pusese la loc o cu totul altă cheie? Şi de ce *nu* pusese la loc cheia de la casa lui ? De ce-l minţise în faţă? Unde se potriveşte cheia asta?

O cheie. Dar ce ascundea? Unde e încuietoarea?

Frank Frølich se întoarse cu paşi ţepeni în camera de zi şi se lăsă într-un scaun. *N-a pus cheia la loc.* Într-o strălucire văzu oase făcute scrum. *Cheia a ars. Nu te abate de la subiect! Cheia de la casă e irelevantă. Relevantă e cheia pe care a lăsat-o în bol.*

Văzu din nou contururile trupului ei îndepărtându-se de el — de-a curmezişul camerei. Clinchetul din bol. Totul fusese o înşelătorie, o diversiune. Fie pentru că voise să păstreze cheia de la casă, fie pentru că voise să pună la loc în bol cheia aceea ciudată. A treia opţiune: voia ambele lucruri — să depoziteze această cheie şi să păstreze cheia lui ca să poată veni după ea mai târziu.

Ăsta era răspunsul. Cu siguranţă. Ascunsese înadins cheia aceasta în apartamentul lui ca să o poată lua mai târziu.

Dar nu reuşise să-şi ducă planul la îndeplinire. Fusese ucisă, arsă în cabana unde se ascundea.

Fraza din scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli nu-i dădea pace. *Frică de durere. N-am putut rezista.*

Asta era oare cheia pe care o căutau indivizii aceia *îngrozitori*? Dacă da, *cine căuta cheia şi de ce?*

Tresări când sună telefonul. Era Gunnarstranda. Fără nicio introducere, acesta îi spuse:

— ADN pozitiv.

— Unde?

— Incendiu — cabana lui Reidun Vestli. Elisabeth Faremo *este* cea care a ars. Condoleanţele mele, Frølich. O te mai viziteze o dată cei de la Kripos, în curând.

— Stai puţin, spuse Frølich.

— Liniştește-te, spuse Gunnarstranda. Mai ia-ţi concediu sau depune cerere pentru o săptămână de vacanţă ca să depăşeşti situaţia.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Despre o cheie pe care am găsit-o.

— E foarte important?

— Da.

— Haide pe la mine diseară — după unsprezece.

Poate că voia doar să-şi omoare timpul. Sau altceva din el îl determinase să facă asta. Dar se duse înapoi la fostul loc de muncă al lui Merethe Sandmo. Era aproape de ora unsprezece. Localul se umplea. Adunarea era un grup pestriţ de indivizi, câţiva dintre ei luând parte la o petrecere a burlacilor. Un bărbat — probabil că viitorul mire — era îmbrăcat într-un costum de iepuraş. Era atât de beat, că avea nevoie de trei scaune pe care să stea. Doi tineri fiţoşi, în costume de ocazie, chicoteau şi încercau să-i înmoaie mâna într-un bol plin cu apă. Un oaspete mai în vârstă, cu mustaţă răsucită şi cu falcă de cimpanzeu arunca priviri furişe în timp ce rotea un pahar de şnaps în mâini.

Pe scenă, o femeie plinuţă cu pielea ciocolatie îşi rotea sânii pe melodia lui Tom Jones — „She's a Lady"[2] care urla din boxe. Frølich merse la bar şi comandă o bere mare de la un adolescent plin de coşuri, în costum de ocazie. Frølich îşi luă berea reflectând că mereu i se păruseră ridicole costumele de ocazie, cu papion şi tot tacâmul. *O bilă albă: N-am purtat niciodată un costum de seară. O bilă neagră: N-am văzut niciodată un spectacol de striptease.* Femeia care-şi rotea sânii terminase. Ochii lui o urmăriră în timp ce fugi de pe scenă şi luminile fură micşorate. Frølich îşi făcu loc până la o masă aflată chiar în faţa scenei.

Studie audienţa. Cu sau fără petrecerea burlacilor, bărbaţii ăştia erau serioşi. Bun venit în ţara bărbaţilor, se gândi şi se uită spre tavan unde descoperi un glob de discotecă cum nu mai văzuse decât în filmele lui Travolta din anii şaptezeci. Privi feţele

[2] „E o doamnă".

oamenilor din încăpere. Da, era în arena umbrelor, ora şobolanilor, procesiunea de nuntă a gândacilor: în lumina asta, toate feţele aveau aceeaşi tentă albastrui-gălbuie. Acesta era locul în care nu conta dacă eşti bolnav, sănătos, arian, indian, chinez sau, pur şi simplu, stingher. Acesta nu era locul unde să reflectezi şi să evaluezi, unde sufletele singuratice erau chinuite de remuşcare, amărăciune sau dispreţ faţă de propria persoană a doua zi — sau altă dată, mai târziu, oricum — pentru că toţi cei de aici se pot minţi preţ de câteva secunde că bunăstarea e un fruct care creşte din propriul portofel. Parola pentru golul pe care-l simţeai aici era: „Încă un pahar, vă rog".

Şi iată-mă, stând în primul rând! gândi el, ridicându-şi berea şi bând, în timp ce se anunţa numărul următor. Cu paharul la buze, întâlni privirea femeii care îşi făcea intrarea pe scenă. Îşi acoperise chipul cu o mască modelată în formă de faţă. Cu toate acestea, recunoscu silueta de clepsidră şi şuviţele rasta. Dansa pe melodia lui Percy Sledge — „When a man loves a woman[3]". Doamna îşi cunoştea audienţa. Chiar şi zgomotoşii de la petrecerea burlacilor se potoliră. Purta mănuşi lungi şi strânse pe braţe, dar efectul cel mai puternic îl dădea contrastul dintre porţelanul rece şi lipsit de viaţă al măştii şi trupul viu, pe care îl dezgolea treptat, din ce în ce mai mult. După un timp lăsă bara şi pluti jos de pe scenă. Fixându-l cu ochii din spatele măştii, îşi scoase topul. Vreo câţiva băieţi din încăpere nu putură suporta tensiunea şi scoaseră nişte ţipete răguşite. Un tânăr purtând un costum gri şi un formidabil breton aruncă o bancnotă de o sută de coroane împăturită în formă de aeroplan. Bancnota o lovi în abdomen. Ea nu băgă de seamă; dar cu o mişcare uşoară ajunse din nou pe scenă. Ochii din spatele măştii erau încă fixaţi asupra lui. Menţinu contactul vizual chiar şi în timp ce îşi scotea mănuşile. Abia când se învârti şi fugi de pe scenă îşi desprinse privirea de la el. Muzica fu acoperită de fluierături şi aplauze. Numai viitorul mire în costum de iepuraş pierduse finalul. Era în patru labe sub masă şi vomita.

Frølich era fascinat de faptul că femeia nu-şi scosese masca.

[3] „Când un bărbat iubeşte o femeie".

Merse la bar.

Aproape că-şi terminase a doua bere când se trezi cu ea lângă el, îmbrăcată, fără mască şi transformată în cu totul altă femeie faţă de cea care părăsise scena goală-puşcă. O întrebă ce vrea de băut.

— Doar apă, strigă ea prin larma asurzitoare.

— Ei bine, trebuie să spun, începu el, conştient de faptul că nu are nici cea mai vagă idee cum să facă un compliment într-o situaţie ca asta, că te pricepi.

— M-am tot uitat după tine de vreo câteva seri încoace, răspunse ea.

— Nu credeam că invitaţia mai e valabilă.

— Iar *eu* nu ştiam cine eşti.

— Dar acum ştii?

Femeia dădu din cap că da.

— O ştii pe Elisabeth?

Dădu iar din cap.

— Trebuie să plec, spuse ea. Dă-mi mâna.

El îi întinse mâna.

— Acesta e numărul meu de telefon, spuse ea şi-i dădu drumul. Nu trebuie să fiu văzută cu tine.

Îşi strecură fiţuica în buzunar şi întrebă:

— De cine ţi-e teamă?

Femeia bău apa şi nu putu răspunde. După ce puse paharul de apă jos, se lăsă să alunece de pe scaunul de bar.

— Când o să te întrebe ce am zis, strigă Frølich, spune-le că am un mesaj. Am cheia.

Ea dădu să plece.

Frølich o ţinu.

Ea îi aruncă o privire rănită.

— Trebuie să plec, vorbesc serios.

— Am cheia, repetă Frølich.

Îl strânse uşor de încheietura mâinii şi gagica machiată strident şi bronzată la solar, din clasa muncitoare, care se dezbrăca pentru bani în localul ăsta mizer dispăru. *Ce fac?* Era disperat să audă ecoul gândurilor sale de mai devreme şi puse paharul jos cu mâini tremurânde. Plecă de lângă bar, urcă scările şi ieşi.

Afară, rămase pe loc, trăgând în piept aerul rece şi înviorător. Sări în primul taxi. Era trecut de unsprezece, numai bine.

Avea o senzaţie stranie să-şi târască picioarele pe scările astea, să simtă mirosul, să treacă pe lângă uşi cu vizor înşiruite una după alta, pe o casă a scării de care se simţea legat, dar pe care nu urcase niciodată. Se opri şi studie uşa dărăpănată, plăcuţa de alamă cu numele, suportul de ziare din aluminiu. Îşi ridică degetul în dreptul soneriei albe şi apăsă. Soneria sună ca un telefon din anii şaizeci. Ecoul stărui pe palierul tăcut până îşi auzi şeful tuşind dincolo de uşă, cu puţin înainte să îi deschidă.

Gunnarstranda se uită calm la el, fără nicio expresie pe figură.

— Acum e rândul meu, spuse Frølich jenat.

Gunnarstranda îi ţinu uşa să intre.

— Bei un whisky?

— Da, te rog.

— Ce marcă preferi?

— Ce ai?

— Din toate.

Frank Frølich ridică din sprâncene.

— În orice caz, cele pe care le ştii.

— Un Islay, spuse Frank Frølich, urmărindu-l pe Gunnarstranda cum se îndreptă spre un cufăr vechi şi scorojit pe care se vedea marca *MS Stavangerfjord*[4]. Deschise capacul; sticlele maronii erau înghesuite una lângă alta.

— Bowmore?

— Bine.

Frølich se uită în jur. Aproape fiecare centimetru de perete din cameră era acoperit cu cărţi. Literatură de specialitate, enciclopedii, balistică, botanică. Citi titlurile: *Florile Alpine din Nord, Florile din Alpi, Florile din Islanda, Florile din Insula Feroe.* Şirul de cărţi era întrerupt doar de un bol de sticlă în care înota un peştişor auriu. Se ridică şi se uită la peşte prin sticlă.

— Poftim, spuse Gunnarstranda, întinzându-i paharul.

Frølich îl luă.

---

[4] Nume de vas (MS — *Mother Ship* – vas-mamă).

— Costă treizeci şi cinci de coroane, spuse Gunnarstranda.
— Hm?
— Peşti ca acesta. Ieftin, nu-i aşa?
— Arată puţin cam apatic.
Gunnarstranda nu răspunse.
— Nu ai prea multe cărţi de ficţiune, observă Frølich.
— Ficţiune?
— Da. Romane, poezii...
— Arte?
Gunnarstranda clătină din cap şi zâmbi.
— Nu-mi plac artele.
Îşi ridică paharul.
— *Skål**.
Sorbiră din whisky.
Frølich îl savură pe al său cu poftă.
— Asta nu se potriveşte cu capacitatea ta de a cita din literatură.
Gunnarstranda ridică din umeri, îşi puse paharul jos şi spuse:
— Ai cheia?
Frølich îşi vârî mâna în buzunar şi i-o dădu.
Stăteau pe două scaune adâncite care sigur erau cel puţin de pe vremea primului referendum UE, din 1972.
Gunnarstranda studie cheia.
— O casetă de valori, spuse el.
— De ce crezi asta?
— Pentru că exact aşa e şi cheia de la caseta mea de valori.
Gunnarstranda i-o dădu înapoi. Frølich rămase aşa, cântărind-o în mână.
— Fără nume de bancă, fără număr de casetă.
— Aşa sunt de obicei.
— Deci sunt vreo mie de bănci dintre care să alegi şi câteva sute de mii de casete de valori, izbucni Frølich, profund descurajat.
Gunnarstranda încuviinţă.
— Asta e ideea. Să nu fie uşor.
— Dar de ce nu-şi marchează băncile cheile?
Gunnarstranda ridică din umeri.

* Noroc (în norvegiană).

— Presupun că a deţine casete de valori e o chestiune destul de serioasă. Când am achiziţionat una acum mulţi ani, mi s-au dat două chei şi am fost informat că banca nu avea dubluri. Dacă vrei să autorizezi pe cineva să deschidă caseta, trebuie să fie înregistrat în registrul de autorizări al băncii.

— Dar ce naiba trebuie să fac cu cheia dacă nu am cum să aflu cărei bănci şi casete de valori îi aparţine?

Gunnarstranda zâmbi cu superioritate şi spuse:

— De unde a apărut cheia?

— A lăsat-o la mine acasă.

— Cine?

— Elisabeth.

— Eşti sigur?

— Sută la sută.

— Sunt şanse ca această cheie să fi fost emisă fie pentru Elisabeth Faremo, fie pentru cineva din cercul ei — Jonny Faremo, de exemplu. Poate pentru amândoi. Singurul obstacol pe care l-ai putea întâmpina e acela că nu există niciun registru centralizat cu deţinătorii de chei pentru casete de valori — şi în alte situaţii lucrul acesta e chiar o binecuvântare.

Frølich sorbi din whisky, timp în care celălalt poliţist stătea pe gânduri.

— Ai spus că ai găsit un salon de tatuaj în Askim, unde cineva i-a desenat coapsa lui Elisabeth?

Frølich încuviinţă.

— Ai aflat asta pe cont propriu?

— Bineînţeles.

— Ce te-a făcut să cauţi acolo, în Askim?

— Pentru că Jonny Faremo a fost găsit mort în Askim.

— Te-ar interesa să ştii că Ilijaz Zupac a locuit acolo pe vremuri?

— Unde?

— În Askim. Când Gunnarstranda văzu uluiala din ochii celuilalt, adăugă: M-am apucat să fac ceva săpături în jurul lui Ilijaz Zupac. A mers la Colegiul Postliceal în Askim şi a urmat cursul de mecanică de bază. În anii şaptezeci, tatăl lui lucra la fabrica de mase plastice din Askim. Trebuie să fi fost o întreagă colonie de imigranţi iugoslavi acolo.

— Iugoslavi?

— Asta a fost înainte de moartea lui Tito şi de războaiele din Balcani. Aceşti iugoslavi sunt acum croaţi, bosniaci, sârbi şi muntenegreni. Numai Zupac ştie de unde au venit părinţii lui. Au murit amândoi. Cu toate astea, are cetăţenie norvegiană şi a urmat cursul de bază şi cel de avansaţi la acest colegiu din 1989 până în 1991. Are calificare de mecanic reparaţii auto şi lucra în această calitate când l-ai arestat.

Gunnarstranda arătă spre cheie.

— Eu am o casetă de valori la Den norske Bank NOR în Grefsen. După cum spuneam, cheile sunt foarte asemănătoare.

— Adică ar trebui să mergem în Grefsen şi să încercăm toate casetele de valori de acolo?

Gunnarstranda clătină din cap. Spuse:

— Faremo a fost ucis în Askim, sora lui şi-a făcut un tatuaj în Askim, fostul ei iubit a locuit în Askim. Şi întâmplător, ştiu că acolo e o filială a DnB.

Se cufundară amândoi în tăcere. Frølich încă mai ţinea cheia în palma întisă.

— Merită încercat, spuse el.

— Dar trebuie făcut în mod oficial.

— De ce?

— Trebuie să mă folosesc de cazul pe care-l anchetez. O să-i chem pe Jim Rognstad şi pe Vidar Ballo la interogatoriu în legătură cu crima din Arnfinn Haga — şi cu moartea lui Elisabeth Faremo. Am o bănuială că niciunul dintre ei nu va apărea. Şi dacă n-o fac, nimic nu mă poate opri — Gunnarstranda se bătu uşor în piept cu arătătorul — să îi confrunt pe angajaţii de la filiala DnB din Askim — se aplecă şi înhăţă cheia din palma lui Frølich — cu cheia asta.

O puse în buzunar.

— De acum înainte, noi doi jucăm în aceeaşi echipă la cazul ăsta, concluzionă el. Presupun că ajungi mâine la muncă.

Frølich deliberă. Nu-i plăcea direcţia în care ducea înşiruirea de evenimente a lui Gunnarstranda. Spuse:

— Şi dacă nu se potriveşte cheia?

— Atunci ai la ce lucra în zilele următoare.

Frølich se ridică. Întinse palma.

Gunnarstranda se uită la el.

— Acum ce mai e?

— Cheia. Dacă trebuie să fie oficial, atunci să fie oficial. O să ţi-o predau mâine.

După ce plecă de la Gunnarstranda, se hotărî să meargă în centru pe jos. Se plimbă pe trotuar pe lângă casele din bârne de pe Maridalsveien şi o luă la stânga spre vechea moară de pe Akerselva. Podul peste cascadă era acum iluminat în întuneric. Hoinări pe pod pe lângă casa Hønse-Lovisa şi mai departe, spre Grünerløkka. Trebuia să se gândească. Îl enervase faptul că Gunnarstranda îi înhăţase cheia din mână. Dar ce însemna senzaţia asta? Era vorba de o alergie înnăscută la a primi ordine? La faptul de a preda cheia şi de a fi obligat să se întoarcă la serviciu a doua zi, spălat, bărbierit şi mâncat, gata să se conformeze cu pioşenie tuturor regulilor şi normelor? Poate că asta era cauza enervării sale: faptul că era descalificat datorită implicării personale, iar lucrul ăsta avea să îngreuneze restul muncii la caz. Deci poate că încă nu era pregătit să se întoarcă la serviciu. Cheia atârna greu în buzunarul pantalonilor. Îi fusese lăsată în apartament de către ea. Cheia asta era *a lui*. Şi presiunea aceasta din partea lui Gunnarstranda să se întoarcă la serviciu, să-şi joace rolul în orchestră şi să se lase condus — nu era pregătit pentru asta. Nu acum. Nu *încă*.

Toamna alesese această noapte să-şi dezvăluie versiunea ei umedă. Felinarele de pe Birkelunden aveau o aură portocalie în ceaţă. Un bărbat îmbrăcat în hanorac şi pantaloni de pijama îşi ducea câinele la plimbare. O maşină închisă la culoare trecu încet pe lângă el. Frank Frølich grăbi pasul, îndreptându-se spre staţia de metrou Grønland.

Prinse ultimul tren. Era în jur de ora unu noaptea. Încă nu era sigur dacă să meargă la muncă sau nu. Una la mână, ar trebui să se trezească peste câteva ore. Doi la mână, ar trebui să suporte privirile, tăcerea şi cuvintele nespuse — nu doar pentru o zi, ci în fiecare zi de acum înainte. Va mai fi *vreodată* în stare să reintre în ritmul activităţii poliţieneşti?

Se dădu jos în staţia Ryen şi coborî încet Havreveien. Vremea se îmblânzise şi mai mult. Burniţa. Se opri — întinse palma ca să simtă picurii căzând. Dar nu simţi nimic.

Auzi motocicleta, dar n-o văzu. Simţi doar că zboară prin aer. Apoi asfaltul rece, umed şi tare, când mâinile îi atenuară căderea. Nu simţi nici lovitura la cap. Dar o auzi, şi-l ameţi. În timp ce aerul îi ieşi din plămâni împins de forţa loviturii, văzu luminile din spate ale motocicletei. Silueta puternică îmbrăcată în piele şi cu cască pe cap aşeză motocicleta pe suportul lateral. Fusese călcat. Aerul îi trecuse repede pe lângă faţă în timp ce zburase. *Individul dăduse peste el intenţionat.* Încercă să se ridice, dar o făcu prea încet. Un şut cu piciorul şi fu din nou pe jos. Individul cu casca de motocicletă ţinea ceva în mână. O voce în capul lui urla: *Ridică-te în picioare! Fugi!* Dar picioarele îi cedară. Îşi ţinu mâinile peste cap când bărbatul îl lovi. Totul se făcu negru şi simţi doar nişte mâini percheziţionându-l. Stătu întins pe jos, cu ochii închişi şi totul era nemişcat. Clipi, dar nu văzu nimic. Îşi pipăi faţa cu mâna. Umed. *Sânge. Trebuie să ceri ajutor!* Se ridică cu chiu, cu vai în patru labe, dar leşină şi căzu grămadă. Îşi mai trecu o dată mâna peste faţă, întrezări o clipă strada şi maşinile parcate. Motocicleta porni. Luminile roşii din spate şi fumul de eşapament. Silueta unui motociclist care nu privi înapoi. Reuşi să se târască. Încet, se căţără pe trotuar, în timp ce sunetul motorului se auzea tot mai încet. Avea hainele ude. Se sprijini de o maşină parcată. Îşi pipăi scalpul cu degetele, găsi rana şi îşi îndepărtă degetele. Se bătu peste buzunare. Portofelul era acolo. *Ce-i furase?* Ştia răspunsul şi nu se mai obosi să-şi verifice buzunarul. În loc de asta, îşi căută mobilul. Nu avea cum să fi văzut nimeni nimic aici, între blocuri. Va trebui să sune singur la Salvare.

Încă nu era cinci dimineaţa. Gunnarstranda nu mâncase, nu-şi băuse ceaşca de cafea. Era nervos şi irascibil. Nici măcar vederea colegului care stătea alături de el în maşină într-o stare jalnică nu-l putea îmblânzi. Frølich fusese bandajat cu toată priceperea la Departamentul de Accidente şi Urgenţe Oslo, dar era încă în stare de şoc după atac şi puţea a bere şi vomă.

— N-ai reuşit să vezi numărul de înmatriculare? întrebă el.

— Nu.

— Nicio idee cine putea fi?

— Nu.

— Ai spus că a fost un singur bărbat. Eşti sigur că n-au fost mai mulţi?

— Nu sunt sigur, dar cred că a fost un singur individ.

— Şi a luat cheia. A fost al naibii de inteligent s-o iei cu tine.

Frølich nu răspunse.

— Ceea ce mă pune cel mai tare pe gânduri e că au ştiut exact când să lovească.

— Ce vrei să spui?

Gunnarstranda deschise portiera şi spuse:

— Haide.

Îl ajută pe Frølich, care era greu, să iasă pe uşa de la Skoda şi să intre în bloc. Era dimineaţă. Un băiat cu ziarele trecu pe lângă ei pe bicicletă. Un om care ieşi pe uşă în viteză se holbă la starea nenorocită în care se afla Frølich.

Se împleticiră în lift. Uşa se trânti cu zgomot şi liftul se puse în mişcare.

Frølich repetă:

— Ce vrei să spui?

Gunnarstranda îşi îngustă ochii, exasperat.

— Crezi că sunt tâmpit, Frølich? Indivizii ăştia au lovit aseară, ţi-au luat cheia, dar nu s-au atins de bani, de telefon sau de ceas. De unde puteau şti că ai cheia la tine? N-au făcut nicio mişcare până azi-noapte. Eu n-am vorbit cu nimeni despre cheie. Dacă vrei să-ţi arăt înţelegere în cazul ăsta, atunci spune-mi de unde au ştiu că noaptea asta, din toate nopţile, era momentul să atace.

— A fost un singur individ. Îţi sugerez să-l întrebi pe el.

— Eşti patetic, la naiba!

Frølich tăcu. Liftul se opri. Gunnarstranda împinse uşa. Coborâră. Frølich se căută în buzunare după legătura de chei, o găsi şi deschise uşa.

— Deci te-au lăsat să păstrezi cheile *astea*, nu?

Frølich se uită la el.

— Mi-e teamă că nu am ce să-ţi ofer.

Se prăbuşi pe canapea.

Gunnarstranda rămase în uşă. Îi scânteiau ochii.

— Ai venit cu cheia la mine pentru ajutor. Îmi serveşti un motiv idiot pentru care vrei s-o iei cu tine. Apoi aproape că eşti omorât, numai ca să mă suni şi să mă trezeşti în loc să suni la serviciile de urgenţă. Ei bine, ai avut parte de ceva ajutor. Dar dacă eşti cu adevărat omul care cred că eşti şi încă mai vrei ajutorul meu, trebuie să ştiu ce naiba ai făcut zilele astea!

— Nu pot să-ţi spun.

— Şi de ce nu poţi să-mi spui?

Frølich tăcu din nou. Îşi puse o pernă după gât.

— Răspunde-mi! De ce nu poţi?

Frølich închise ochii şi scoase un oftat adânc.

— Înainte să vin la tine aseară m-am dus la clubul unde a lucrat Merethe Sandmo. Am vorbit cu cineva care lucrează acolo. O femeie.

— O femeie.

Gunnarstranda făcu o faţă de parcă ar fi mâncat lămâi.

— O femeie! repetă revoltat. Ce tot ai de împărţit cu femeile?

— Aşteaptă puţin — ea mi-a spus de Ilijaz Zupac. M-am dus acolo acum câteva zile cu o simplă bănuială şi mi-au dat numele lui pe o tavă de argint. Şi da, m-am dus înapoi aseară. Dar i se spusese să nu vorbească cu mine. Am riscat. Am crezut că pot să-i scot afară din bârlog, rugând-o să le spună indivizilor — habar n-am cine sunt — că am cheia. Probabil a făcut asta sau, cel puţin, n-a durat prea mult până când motocicleta a intrat în mine.

— Cum o cheamă pe fată?

— Habar n-am.

— Frølich!

— Ăsta e adevărul! Nu ştiu. Are părul roşcat sau şaten vopsit roşcat, o freză cam aiurită — ştii tu, codiţe afro şi aşa mai departe. Are în jur de douăzeci şi opt de ani. Dar ceea ce e mai important e că băncile se deschid în curând.

— Ştiam eu, spuse Gunnarstranda exasperat. Crezi că-s tâmpit.

Frølich scoase un oftat.

Gunnarstranda se întoarse în uşă şi spuse:

— M-am gândit mult la munca noastră în echipă, Frølich, şi am ajuns la concluzia că a mers bine. Mă gândeam că într-un fel sau altul ne completăm. Dar acum — nu e bine ca tu să ţii lucruri pentru tine şi să te învârteşti de colo-acolo, purtându-te ca un idiot. Sunt prea mulţi morţi în cazul ăsta: Arnfinn Haga, Jonny Faremo şi Elisabeth Faremo. Adaug-o şi pe profesoara de la Blindern care s-a omorât şi sunt patru. Eşti poliţist. N-aş fi crezut niciodată că am să te văd stând cu un picior în groapă sau că ai să-mi vinzi gogoşi în timpul unei investigaţii.

— N-aş fi crezut nici eu niciodată, spuse Frølich. Dar ştiu cine a fost, mormăi.

Gunnarstranda clătină din cap.

— Chiar dacă am mai arestat un individ pe motocicletă şi înainte, nu e sigur că el a fost cel care a dat peste tine.

— Pe cât pui pariu? mormăi Frølich. Pun pariu pe o sută de coroane că a fost Jim Rognstad.

— Poate că a împrumutat cuiva motocicleta lui. Dacă a făcut-o, ai pierdut o sută de coroane.

Gunnarstranda închise uşa şi plecă.

27

Inspectorul Gunnarstranda optase să meargă cu trenul. O privire aruncată pe mersul trenurilor îi arătă că drumul avea să dureze o oră bună. Va ajunge acolo cam pe la ora la care se deschide banca. Yttergjerde şi Stigersand îşi ocupaseră deja poziţiile în apropiere.

Călătoria cu trenul era o treabă lungă şi obositoare. Îşi aminti că mai făcuse o dată drumul — probabil prin anii şaizeci — să vadă un meci de cupă între Vålerenga şi o echipă din Sarpsborg. Cu exuberanţa tinereţii şi încrederea în tehnologie, el şi un prieten prinseseră trenul şi ajunseseră la Sarpsborg mult după ce începuse meciul. După patruzeci de ani, uitase că se construise o reţea de cale ferată între majoritatea centrelor de colectare a laptelui în Østfold. Dar acum, înainte să răsară soarele de octombrie — nu era nici ocazia potrivită, nici timpul să se bucure de priveliştea miriştilor, a fermelor şi a câmpurilor negre proaspăt arate. Gunnarstranda coordona echipajele prin telefon şi se uita în registru.

După ce călătorise mai bine de o jumătate de oră, telefonul sună din nou. Era Lena Stigersand care spuse simplu:

— Bingo.

— Mai mult, îi ceru Gunnarstranda.

— Sunt aici cu directorul băncii. Au o casetă de valori emisă pe numele lui Jonny Faremo şi Vidar Ballo în 1998.

— Cine are autorizare?

— Jim Rognstad şi cineva numit Ilijaz Zupac.

— Şi seiful care conţine casetele?
— La subsol.
— Există camere acolo?
— Nu.
— Bine. Să sperăm că apar. Dacă nu, o să obţin un ordin judecătoresc ca să fie deschisă caseta. Orice s-ar întâmpla, o să stau ascuns. Ballo şi Rognstad mă ştiu.

Lena Stigersand îşi drese vocea ezitând.
— Da?
— Dacă vin, să fie arestaţi?
— Bineînţeles.
— Sub ce acuzaţie?
— Motive serioase de suspiciune de violenţă faţă de un funcţionar public.

Gara era vizavi de clădirea băncii. Era o construcţie destul de modernă din cărămidă, care mai găzduia o farmacie şi un centru medical. Gunnarstranda se aşează la coada de la ATM şi-l observă pe Yttergjerde stând în maşină în faţa chioşcului din staţie. Era rândul lui la automatul de bani şi scoase cinci sute de coroane. Apoi se duse să găsească un loc unde să ia micul dejun. Trecu pe sub nişte copaci înalţi de lângă calea ferată. Frunzele moarte stăteau în cercuri îngheţate pe asfaltul umed. Pe partea cealaltă a căii ferate găsi o cafenea lângă o firmă de înrămat tablouri combinată cu o galerie. Mâncă un sandvici cu ciabatta şi bău o ceaşcă de cafea neagră în timp ce ţinea sub observaţie zona pietonală, unde oameni îmbrăcaţi călduros se plimbau încolo şi încoace. Un individ bărbos trecu pe bicicletă cu ambele mâini în mănuşi roşii înfipte ostentativ în buzunar şi privind fix înainte.

Îşi terminase cafeaua şi turba de nervi din pricina interdicţiei impuse de politicieni legată de fumatul în restaurante şi cafenele, când uşa de sticlă se deschise şi Yttergjerde intră cu viteză şi comandă o cafea la modă din meniul atârnat pe perete în spatele fetei de la casierie.

— Tocmai am văzut pe cineva cu freză mai ridicată decât a ta, Gunnarstranda, spuse Yttergjerde.

— Felicitări, răspunse Gunnarstranda, netezindu-şi firele răzleţe de păr de pe capul pleşuv, în timp ce-şi studia înfăţişarea în vitrină.

— Peder Christian Asbjørnsen, spuse Yttergjerde.

— E mort de mai bine de o sută de ani.

Yttergjerde flutură o hârtie de cincizeci de coroane.

— Trăieşte pe asta.

Gunnarstranda se uită la portretul bărbatului de pe bancnotă şi se răsti:

— N-ar trebui să supraveghezi banca?

În clipa aceea se auzi un pârâit în staţia de recepţie a lui Gunnarstranda. Era Stigersand din maşina de comandă.

— Am o veste bună şi o veste proastă, spuse ea. Pe care o vrei întâi?

— Pe aia proastă.

— A venit o singură persoană.

— Unde e acum?

— Se face comod pe locul din spate, aici cu mine — aşa că ai primit şi vestea bună în acelaşi timp.

Yttergjerde rânji.

Fata din spatele tejghelei îi turnă cafeaua lui Yttergjerde într-un pahar de carton. Ieşiră. Gunnarstranda îşi aprinse o ţigară în aerul rece şi trase cu lăcomie în piept. Yttergjerde se întoarse şi apoi se opri.

— La ce te gândeşti când stai aşa? întrebă el.

— Acum mă gândeam la un roman pe care l-am citit mai demult, răspunse Gunnarstranda. Romanul lui Nordahl Grieg — *Fie ca lumea să rămână tânără*, scris în 1928.

— Şi de ce la romanul ăsta în special?

— Scria undeva cât e de periculos să fumezi în frigul iernii.

— Şi?

— Scriitorul susţinea că lucrul periculos e să inhalezi aerul rece, nu fumul.

— Deci lumea nu mai e tânără, spuse Yttergjerde, rânjind la propriile cuvinte de duh.

— Se poate spune şi aşa.

Merseră încet spre linia de cale ferată. Girofarurile poliţiei se reflectau pe peretele unei clădiri din cărămidă de pe partea cealaltă.

— Pe tine nu te surprinde nimic, Gunnarstranda? Faptul că unul dintre indivizii ăştia chiar a apărut e ca şi cum ai câştiga la loterie, de fapt.

— Sunt mult prea multe lucruri care mă surprind.

Venea un tren. Clopoţeii de la barieră sunară şi barierele fură coborâte cu un zgomot scârţâit. Gunnarstranda aşteptă. Yttergjerde, care era deja pe punctul de a traversa, se opri şi se întoarse să aştepte şi el să treacă trenul.

— Ce, de exemplu?

— De exemplu, cât de mult ştiu oamenii despre programele de televiziune. Vorbesc despre serialul ăsta sau celălalt. Nu numai oamenii de la birou; oamenii intervievaţi în ziare vorbesc despre televiziune. Oamenii de la televizor vorbesc despre televiziune.

— Aici nu-i nimic surprinzător, nu-i aşa?

— Eu am fost mereu de părere că nu trebuie niciodată să te expui la chestii de genul ăsta.

Yttergjerde zâmbi subţire.

— Dacă ai fi vreodată obligat să renunţi la ceva, bănuiesc că asta ar trebui să fie consumul de whisky şi de ţigări, nu-i aşa?

— Nu ştiu. Aş avea ceva probleme să trăiesc fără tutun, dar o viaţă cu un exces de programe TV de proastă calitate ar fi mai rea. Emisiunile proaste mutilează simţul estetic al oamenilor pe termen scurt, iar pe termen lung, dă naştere degradării.

Trenul se apropie uimitor de tăcut. Ticăi pe lângă ei, se opri în faţa clădirii galbene a gării şi uşile fură deschise în acompaniamentul unor zgomote scârţâitoare.

În faţa băncii erau două maşini de poliţie. Fuseseră trimise de secţia din Follo. A treia maşină era civilă şi era cea cu girofarul albastru — o lampă discretă pe capota maşinii şi una în spatele măştii pentru radiator. Pe bancheta din spate erau două umbre mătăhăloase. Uşa şoferului se deschise şi Lena Stigersand coborî.

— Cine e? întrebă Gunnarstranda.

— Jim Rognstad.

Gunnarstranda se aplecă să se uite înăuntru. Rognstad stătea, masiv şi nemişcat, pe bancheta din spate.

— Conducea o motocicletă?

— Da.

— Remorcaţi-o. Dovezi materiale.

— Tu eşti şeful.

— Când l-aţi prins?

— L-am lăsat să intre în seif nestingherit, a luat ce căuta şi apoi l-am arestat în drum spre ieşire.

— Ce-aţi confiscat?

— O servietă plină de bani.

Lena Stigersand ridică o geantă diplomat.

— Mulţi, mulţi bani.

Gunnarstranda se uită din nou prin geamul maşinii.

— Şi caseta de valori?

— Acum e goală.

— A spus ceva?

— Nu l-a întrebat nimeni nimic.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe. Lena Stigersand interveni.

— Ei bine, ce facem?

— Îl umflăm. Procurorul general o să decidă ce face cu banii.

Yttergjerde deschise portiera.

— Vii acasă cu noi?

Gunnarstranda clătină din cap.

— Nu, spuse el. O să iau trenul. Am nevoie să mă gândesc.

Privi procesiunea de maşini plecând. În cele din urmă, se întoarse şi se plimbă pe lângă gară, îşi continuă drumul pe lângă staţia de autobuz, până la o parcare mare. Se opri, ridică o mână şi făcu semn.

Un motor porni şi o maşină argintie ieşi dintr-un rând de maşini şi se îndreptă spre el. Se opri.

Gunnarstranda deschise uşa şi se aşeză înăuntru fără un cuvânt.

— Cum de ai ştiut că sunt aici? întrebă Frølich.

— Cred că nu-ţi dai seama cât de ridicolă e treaba asta, răspunse Gunnarstranda. Dar, din moment ce eşti aici, poţi să mă duci înapoi în Oslo.

— Ce era în caseta de valori?

— Bani.

— Deci Inge Narvesen o să fie fericit?

— Aşa bănuiesc. Caseta a fost emisă imediat după ce i-a fost furat seiful. Iar Zupac e deţinătorul autorizat al cheii.

— Aşa că Narvesen va putea probabil să-şi revendice banii. Ar putea fi complicat totuşi să dezgropi un caz vechi, din 1998, şi să mai acuzi un om.

— Doi.

— Doi?

— A stat Ballo deoparte de data asta, dar nu e nevinovat.

Frølich porni la drum. O luă pe EI 8.

Gunnarstranda adăugă:

— Dar Rognstad o să scape acum.

Tăcură, până când Frølich nu mai putu rezista.

— De ce să plece liber? spuse el.

— Pentru ce ai putea să-l acuzi? Nu ţi-ai văzut atacatorul, nu-i aşa?

— Dar avea cheia de la caseta de valori. Evident că a furat-o de la mine.

— Dacă raportezi că ai fost atacat.

— Asta am de gând.

— Din punctul meu de vedere, n-ai decât. Dar, dacă faci asta, ţi se ia cazul. Orice dovadă care a trecut prin mâinile tale va fi complet lipsită de valoare într-un caz împotriva lui Jim Rognstad.

Frølich conducea în tăcere.

— În afară de asta, Rognstad poate spune oricând că a împrumutat cheia de la Vidar Ballo şi că habar n-are de unde o avea acesta. Şi nu putem verifica povestea lui pentru că Ballo nu e de găsit nicăieri.

— Eşti un optimist şi jumătate, pe bune.

— Greşit, Frølich. Sunt un realist. Faptul că Rognstad s-a dus la caseta de valori să ia banii nu schimbă nimic. Jonny Faremo şi Vidar Ballo au avut acces liber la casetă de şase ani. Singurul lucru pe care trebuie să-l spună Rognstad e că a avut surpriza vieţii lui când a văzut banii în casetă şi că nu ştie de unde vin.

Puteau fi puşi acolo de Jonny Faremo, care e mort, fireşte, deci nu poate răspunde la întrebări. Vezi? Tot ce s-a întâmplat azi e că probabil banii lui Narvesen au apărut din nou. Nu avem destule dovezi împotriva lui Rognstad ca să facem vreo acuzaţie să stea în picioare.

După un alt interval de tăcere, Frølich spuse:

— Nu te poţi folosi de cabana arsă, de asasinarea lui Elisabeth?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— Va trebui să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Poliţia locală din Fagernes are fotografii cu Ballo, Faremo, Rognstad şi chiar şi cu Merethe Sandmo. Aşa că o să vedem ce o să scoată la iveală.

Gunnarstranda se uită spre colegul lui şi spuse:

— E un singur lucru pe care nu l-am discutat, Frølich.

— La ce te gândeşti?

— Prietena ta n-ar fi putut să dea foc cabanei?

— Nu.

— De ce nu?

— Elisabeth să-şi dea foc singură? E o idee absurdă.

— Hai s-o luăm altfel. Nu se poate să se fi sinucis?

— De ce să se sinucidă?

— Se întâmplă lucruri din astea.

— Dar nimeni nu alege să-şi dea foc de bunăvoie.

— Cele cu tendinţe sinucigaşe s-ar putea, Frølich. Nu sunt la fel de norocoase ca Ofelia. Nu toate au la îndemână un iaz romantic în lumina lunii când le loveşte nenorocirea.

— Ascultă-mă. Elisabeth nu şi-a luat singură viaţa. Nu ai cum să mă convingi că şi-a dat foc.

— Dar se poate să fi luat somnifere şi să fi adormit cu o lumânare aprinsă.

— Ce te face să spui asta?

— Incendiul de la cabană a fost, după toate probabilităţile, provocat de o lumânare, o lumânare într-o sticlă.

Frølich nu spuse nimic.

— Poliţia locală şi investigatorii incendiului au căzut de acord asupra acestei ipoteze, adăugă Gunnarstranda. Şi nu e imposibil să fi fost deprimată după moartea fratelui ei, nu-i aşa? Nu mai

avea pe nimeni altcineva. Imaginează-ţi numai: se ascunde de nişte duri, apoi îi moare fratele, protectorul, ancora din viaţa ei. Mulţi ar fi bulversaţi pentru mult mai puţin de-atât.

Frølich se gândi înainte să vorbească.

— Tind să cred că lumânarea a fost ajutată puţin de cineva care, în primul rând, avea de-a face cu Elisabeth — de Rognstad, de exemplu. A fost un incendiu pentru că cineva a vrut să ascundă o crimă.

— Fireşte că asta e o posibilitate, dar nu e mai mult decât o ipoteză.

— O ipoteză?

— Kripos găseşte rămăşiţe omeneşti după ce arde o cabană. Cauza incendiului pare a fi o lumânare care s-a răsturnat. Deci înşiruirea faptelor e următoarea: cineva care citeşte în pat adoarme, lumânarea e aprinsă, şi moare de intoxicaţie cu monoxid de carbon înainte ca flăcările să înghită totul.

— Tu crezi varianta asta?

— Eu nu cred nimic. Îţi spun doar teoria cu care au venit cei de la Kripos.

Frølich trase adânc aer în piept. Ajunseseră în Spydeberg. Semnaliză la dreapta şi se opri la benzinărie.

— O să-ţi arăt ceva, spuse în cele din urmă, şi scoase scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli din buzunarul interior al hainei.

Gunnarstranda termină de citit scrisoarea, apoi îşi scoase ochelarii şi se apucă să le roadă braţele.

— De ce nu mi-ai arătat asta înainte? întrebă cu calm.

— A venit acum câteva zile. Esenţa e...

— A venit? În cutia ta poştală?

— N-o deschisesem de zile întregi. Esenţa e ce se poate citi printre rânduri. *Aceşti indivizi îngrozitori* etc. etc. Reidun Vestli n-a găsit un iaz romantic. A recurs la un flacon de somnifere pentru că...

— Ştiu şi eu să citesc, îl întrerupse Gunnarstranda. Dar toată chestia asta mie îmi sună a teatru radiofonic.

Îşi puse ochelarii la loc pe nas şi citi cu voce tare.

— *„Nu ştiu dacă Elisabeth va fi în stare să facă faţă acestor indivizi îngrozitori. Sper că va putea, dar nu-mi fac nicio iluzie. Nu*

mi-am făcut iluzii nici când au venit aici. Elisabeth m-a avertizat în privința lor — aceşti indivizi îngrozitori...“

Îşi lăsă ochelarii în jos.

— N-am citit niciodată o chestie mai de rahat.

Frølich nu ştiu ce să răspundă.

Gunnarstranda spuse:

— Dacă doamna asta a fost bătută atât de tare, că le-a spus atacatorilor ei unde e Elisabeth şi apoi, pe deasupra, trimite o scrisoare prin poştă unui poliţist, de ce naiba să nu fi spus cine sunt răspunzători de asta, ca să fie pedepsiţi?

— Nu ştiu, răspunse Frølich fără vlagă. Dar aş crede că din loialitate faţă de Elisabeth.

— Loialitate? Elisabeth Faremo era moartă când Vestli a scris asta.

— Nu am niciun motiv să pun la îndoială autenticitatea scrisorii. Propoziţiile de început despre formula de adresare. E ca şi cum aş asculta-o vorbind. Reidun Vestli s-a sinucis şi nimeni, nici măcar tu, nu mă poate convinge că lucrurile nu stau aşa. E adevărat că nu sunt cine ştie ce informaţii valoroase în scrisoare, dar, după părerea mea, e autentică. Acum îl aveţi pe Rognstad. Sunt sigur că e parţial responsabil pentru moartea lui Reidun Vestli.

— Reidun Vestli nu mai poate depune mărturie împotriva lui Rognstad. Dar — dacă ai dreptate în legătură cu autenticitatea scrisorii — de ce să ţi-o trimită ţie?

— M-am gândit că ar fi putut fi ceva simplu legat de nevoia de a mărturisi cuiva motivul...

— Ce motiv?

— Motivul pentru care şi-a luat viaţa.

— Deci versiunea ta despre evenimentele întâmplate e că *cineva* — posibil Vidar Ballo şi/sau Jim Rognstad, căutând-o pe Elisabeth Faremo — a bătut-o pe Reidun Vestli până a aflat informaţia, a omorât-o pe Elisabeth Faremo şi a dat foc cabanei? Iar asta a avut un efect atât de îngrozitor asupra lui Reidun Vestli, încât a luat un pumn de pastile şi a murit?

— Da. Cred că Vidar Ballo şi Jim Rognstad au bătut-o pe Reidun Vestli ca să afle unde e Elisabeth. Cred că au aflat. Bănuiala mea este că incendiul trebuia să acopere uciderea lui Elisabeth.

— Dar de ce au ucis-o pe Elisabeth Faremo?

— Voiau cheia de la caseta de valori, dar ea o lăsase în apartamentul meu.

— Deci i-au dat brânci lui Jonny Faremo, i-au tras o mamă de bătaie lui Reidun Vestli şi i-au tăiat craca de sub picioare lui Elisabeth Faremo ca să pună labele pe servieta cu bani?

— Da.

— Ei doi? Rognstad şi Ballo?

— Da.

— Sunt două lucruri care mă frământă, Frølich, vorbi Gunnarstranda tărăgănat.

Deschise uşa de la maşină şi puse un picior jos. Apoi ieşi afară, îşi încheie haina şi-şi aprinse o ţigară, înainte de a se apleca spre maşină, spunând:

— În primul rând, dacă ăştia doi sunt prieteni atât de intimi, după cum spui, de ce a furat numai unul dintre ei cheia de la tine şi de ce a apărut numai unul dintre ei să ia banii ăia blestemaţi?

Frølich clătină din cap.

— Am vorbit înainte despre un al patrulea individ neidentificat, nu-i aşa?

— Neidentificat sau nu, Frølich, trebuie să te trezeşti. Dacă te simţi destul de bine să stai la pândă în Askim, atunci poţi foarte bine să stai la birou.

Trase din ţigară, privind gânditor cerul.

Frølich fu primul care rupse tăcerea.

— Ce să facem cu scrisoarea? întrebă el.

— Să facem?

Gunnarstranda clătină din cap a disperare.

— Eu o să fac ce trebuia să faci tu de mult. O să le dau celor de la Kripos o copie după scrisoarea asta de adio, ca să vedem dacă e suficient încât să revizuim presupunerile despre cum a luat foc cabana. Dacă ei fac asta, cineva l-ar putea întreba pe Jim Rognstad unde era când a ars cabana. Dar nu aş fi extrem de surprins dacă vine cu un alibi.

— Care era al doilea lucru? întrebă Frølich.

— Al doilea?

— Ai spus că sunt două chestii care te frământă.

— Da. E vorba de versiunea ta asupra evenimentelor. Dacă Rognstad şi Ballo au bătut-o pe Reidun Vestli ca să afle unde se ascundea Elisabeth, de ce au făcut-o *după* ce a ars cabana?

Niciunul nu spuse nimic o bună bucată de vreme.

Frølich rupse tăcerea.

— Eşti sigur? întrebă el.

— Cel puţin, a fost găsită după ce a ars cabana.

— Deci nu eşti sigur.

— Sunt doar... eu însumi, Frølich. Teoretic vorbind, poate că e posibil ca Rognstad s-o bată pe Reidun, să meargă cu maşina până la Valdres, s-o omoare pe Elisabeth Faremo şi să dea foc la cabană înainte să fie găsită Vestli, dar ca să fi reuşit toate astea, trebuie să fi rămas, la naiba, *fără suflare*. Şi apoi există formularea: *indivizi îngrozitori*. Anonimatul îmi aminteşte de Hamlet: era în stare să miroasă când era ceva putred în Danemarca.

28

Inspectorul Gunnarstranda stătea nemişcat în scaunul lui rotativ, fixând peretele din biroul lui, pierdut în gânduri. Încă era chinuit de moartea peştişorului său. Zăcea pe fundul acvariului, pe pietre şi nisip, mort. Această imagine îi distrusese percepţia asupra felului în care mor peştii. Îşi imaginase mereu că peştii stau deasupra apei când mor, că nu se scufundă. Dar Kalfatrus era mort, asta era clar. Nicio mişcare a gurii şi nicio reacţie când îl scosese afară din bol cu paleta. Era cumva şi macabru: peştişorul lui auriu, întins pe o paletă, aproape ca o bucată de peşte gătit perfect şi gata de servit. Dar ce-l chinuia cel mai tare fusese felul în care scăpase de el. Aruncase peştele în coşul de gunoi, ceva ce — dată fiind perioada de reflecţie, îndoială şi remuşcare — considera că e o metodă nedemnă de a-ţi lua adio de la un tovarăş ce te-a însoţit atâţia ani. Gândul acesta îl măcina. Totuşi, pe de altă parte, ar fi fost de-a dreptul ridicol să îngroape peştele. O alternativă ar fi fost să-l arunce la toaletă. Prins între aceste două planuri de acţiune simţise că soluţia e evidentă şi aruncase peştele în coşul de gunoi, în drum spre serviciu. Dimensiunea etică îndoielnică a acţiunii lui îi stăruia totuşi în minte; nu se putea concentra la muncă, cădea în reverie, şi astfel, când sună telefonul, fu ca şi cum îl trezise un ceas deşteptător furios. Sări şi înhăţă receptorul.

— Te rog, fii succint.

Nimic la celălalt capăt al firului.

— Alo! strigă Gunnarstranda nerăbdător.

— Sunt Inge Narvesen.

— Da?

— Aş dori să-mi exprim recunoştinţa faţă de tine pentru...

Gunnarstranda îl întrerupse.

— Sună la *Verdens Gang* şi spune-le lor. Eu mi-am făcut doar meseria.

— Pe de altă parte...

— Nu există nicio altă parte. La revedere.

— Aşteaptă o clipă, bine?

— Narvesen, sunt foarte ocupat.

— Şi eu sunt un om ocupat, pentru numele lui Dumnezeu. Crezi că sun ca să-mi treacă timpul?

— Hai, treci la subiect.

— Sunt recunoscător că mi-am recuperat banii — chiar dacă am pierdut valoarea dobânzii pe şase ani, cinci sute de mii de coroane.

Asta fu spus cu un chicotit.

— Am crezut că am terminat discuţia despre bani, se răsti Gunnarstranda.

— Voiam doar să mă asigur că problema a fost încheiată.

Sesam, deschide-te! Pentru prima dată, Gunnarstranda începu să fie interesat de conversaţie. Căută ţigările cu degetele. Ştia că n-o să fumeze ţigara pe care o găsea, dar asta era o chestie specială. Degetele lui nervoase se jucară cu ţigara în timp ce cântărea şi aştepta următoarele cuvinte ale lui Narvesen: jigodia luase înapoi o jumătate de milion de coroane şi-şi pierdea din timpul preţios bătătorind pământul peste o groapă care fusese deja umplută. Ceea ce tocmai făcuse Inge Narvesen fusese să aprindă un beculeţ albastru în capul lui Gunnarstranda, un beculeţ care trimitea un mesaj clar: *Găseşte o lopată şi apucă-te de săpat!*

Totuşi, probabil că Narvesen a simţit asta imediat. Vocea lui spuse:

— Îţi irosesc timpul. Mi-am primit banii înapoi, iar vinovaţii au fost arestaţi.

— Atunci de ce suni?

— După cum am spus, ca să...

— Te-am auzit. Să te asiguri că problema a fost încheiată. De ce?

Tăcerea lui Narvesen dură exact cu două secunde mai mult decât trebuia. Spuse:

— M-ai înţeles greşit. După cum am arătat la început, voiam să-mi exprim sincera recunoştinţă...

— Am auzit şi asta. Deci nu are importanţă pentru tine că acest caz *nu* a fost închis?

Două secunde în plus de tăcere, din nou.

— Nu?

— Cazul nu a fost redeschis niciodată. Banii au apărut în urma unei investigaţii într-o problemă complet diferită. O crimă. Iar investigaţia e în plină desfăşurare.

— Da.

Gunnarstranda tăcu.

Inge Narvesen tăcu.

Gunnarstranda începea să se distreze.

— Mă bucur că am vorbit, spuse domol şi puse receptorul în furcă.

Uşa se deschise şi intră Lena Stigersand.

— Aş vrea să-mi faci o favoare, spuse Gunnarstranda. Caută prin toate listele de pasageri pentru zborurile aeriene să vezi dacă găseşti numele lui Merethe Sandmo. Conform unui coleg, trebuie să fi luat un avion spre Atena acum câteva zile. Mergi cu două săptămâni în urmă. Nu limita căutarea la Atena.

Lena Stigersand scoase un oftat adânc.

— Şi tu? întrebă ea.

— O să am o discuţie cu Sørlie Minte-de-Găină să-i spun că Inge Narvesen încearcă din răsputeri să-şi protejeze castelul din cărţi de joc de vânturile şi de trepidaţiile agasante ale pământului, spuse Gunnarstranda cu un rânjet.

Auzi o bătaie uşoară în uşă. Yttergjerde îşi strecură capul.

— Te deranjez?

— Nu mai mult decât de obicei, spuse Gunnarstranda vesel.

— Ştii cumva un avocat pe nume Birgitte Bergum?

— Dacă aş fi cunoscut-o, m-aş fi simţit obligat să-i spun Bibbi, iar eu nu i-aş zice numănui Bibbi, cu atât mai puţin unei blonde

de treizeci şi cincizeci de ani care dă interviuri în săptămânale şi vorbeşte despre experienţele ei legate de liposucţie.

Lena Stigersand îşi înalţă capul:

— Nu ştiam că citeşti reviste săptămânale, Gunnarstranda.

— Aşa cum e imposibil să găseşti perfecţiunea pe pământ, e imposibil să înţelegi ce găsesc potrivit jurnaliştii culturali ai Norvegiei să comunice către majoritatea tăcută.

— Detectez cumva prejudecăţi împotriva jurnaliştilor sau a blondelor cu operaţii de liposucţie?

— Doar împotriva prostiei generale. Ce crezi despre cineva care proclamă imperios că viaţa e prea scurtă ca să nu te înconjori de obiecte frumoase?

Yttergjerde şi Lena Stigersand schimbară priviri:

— Câtă pasiune!

— Haideţi să trecem la treabă!

— Birgitte Bergum îl apără pe Rognstad, spuse Yttergjerde.

— Vorbeşte tu cu ea. Eu nu mă simt în stare.

— Am vorbit. Spune că Rognstad vrea să facă un târg. Vrea să facă o mărturisire. Gagica asta, Bibbi, acţionează doar ca mediator.

Gunnarstranda începu să-şi îmbrace haina.

Lena Stigersand prinse curaj şi-l întrebă direct:

— Ce e rău în a vrea să te înconjori de obiecte frumoase?

— Chiar te interesează ce cred ceilalţi?

— Da.

— Ce crede Birgitte Bergum?

— Nu.

— Cine te interesează, de exemplu?

— Tu, de exemplu.

— Eu?

— Da.

Gunnarstranda îi aruncă o privire lungă, iscoditoare.

— Personal, spuse el înţepat, îmi petrec tot timpul păstrându-mă în formă şi sănătos, şi fac asta evitând sălile de sport, moderaţia, cursurile despre cum să te laşi de fumat, regimurile alimentare noi şi un somn bun noaptea.

Yttergjerde spuse:

— M-am gândit la ceva.

Ceilalţi doi se întoarseră spre el.

— Dacă Rognstad ştie ceva... nu, lăsaţi-o baltă.

— La ce te gândeai? insistă Gunnarstranda.

— Las-o baltă. Se prea poate să nu fie nimic. Adică, Rognstad e în arest şi acum vrea să scape. Ar putea spune orice.

— Dar te gândeai la ceva anume.

— Mă gândeam că singurul lucru care s-a întâmplat de când a dat peste Frank e că a fost arestat — şi că e singur. Adică, Ballo nu a apărut la bancă. Poate că Ballo...

— Da?

Yttergjerde ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Oricum, nu ştim care va fi mişcarea lui Rognstad, nu-i aşa?

Gunnarstranda căzu pe gânduri.

— E o chestie aici, spuse el. Ballo a dispărut. Merethe Sandmo a dispărut.

Se uită la Lena Stigersand.

— Verifică şi numele lui Ballo pe lista pasagerilor.

Apoi Gunnarstranda se întoarse la biroul lui cu paşi rari şi înceţi. Se aşeză, luă telefonul şi formă un număr.

Ceilalţi doi se uitară unul la altul. Lena Stigersand îşi aplecă umerii înainte când Gunnarstranda ceru să vorbească cu directorul băncii.

Mai schimbară priviri şi când auziră întrebarea:

— Aţi putea afla de la angajaţii dumneavoastră dacă a mai existat vreo vizită înregistrată la caseta aceasta de valori în ultimele trei luni? Da, vă rog să mă sunaţi înapoi.

29

Frank Frølich stătea în maşină şi citea raportul despre jaful din locuinţa lui Narvesen din 1998. *Marele mister*, gândi el, punând hârtiile jos şi pornind motorul ca să menţină căldura. O spargere. Cinci sute de mii de coroane într-un seif mic. Hoţii nu reuşiseră să deschidă seiful în casă, aşa că l-au luat cu ei. Au furat seiful din casa de la Ulvøya. Ce-l uimise la vremea aceea fusese cât de *curat* lucraseră: nimic altceva furat, nu tu argintărie, nu tu bijuterii, nicio zgârietură pe combina hi-fi Bang & Olufsen, niciun ornament de lux atins, nu vandalism, niciun bileţel extravagant, niciun pipi în borcanul de gem — sau alte cărţi de vizită originale pe care le lasă în urmă hoţii. Numai seiful se făcuse nevăzut, conţinând o jumătate de milion de coroane norvegiene. Destul de greu sau destul de neobişnuit pentru echipa de investigaţie — inclusiv pentru el însuşi — să construiască ipoteze alternative — cum ar fi faptul că Narvesen ar fi putut inventa totul pentru o potenţială asigurare. Dar, din moment ce în seif nu fuseseră elemente specifice, conţinutul nu fusese asigurat. Erau numai bani înăuntru, iar Ilijaz Zupac fusese identificat ieşind din casă în noaptea aceea — ca făcând parte dintr-un grup cu mai mulţi inşi. Şi unde fusese Narvesen în noaptea aceea? Departe. Era în vacanţă — conform raportului — în insulele Mauritius.

Îşi aduse aminte de gândurile pe care le avusese în 1998. În primul rând, spargerea trebuia să fie autentică. Din fericire, o vecină vigilentă se alarmă din cauza activităţii neobişnuite din grădina şi casa lui Narvesen, despre care ştia că e goală. Sună la

poliţie, care ajunsese prea târziu. Apoi, din dosarul de poze, îl indică pe Zupac ca fiind unul dintre bărbaţii pe care îi văzuse urcându-se în maşina care plecase. Frank Frølich se gândise la vremea aceea că jaful trebuie să fi fost o treabă din interior. *Cineva* trebuie să fi ştiut de bani, *cineva* trebuie să fi ştiut unde era seiful şi aceeaşi persoană trebuie să fi ştiut că Narvesen era plecat, şi că, astfel, drumul era liber. Cu toate acestea, individul care fusese arestat, Zupac, nu scosese un cuvânt nici despre jaf, nici despre complicii lui.

Frank Frølich luă o hotărâre: băgă maşina în viteză şi porni. Era o după-amiază întunecată de decembrie. Pătura de nori care se adunase peste Ekeberg Ridge semăna cu un morman de zdrenţe soioase. O luă pe Mosseveien spre Ulvøya, fără să ştie dacă Narvesen e acasă sau ce i-ar putea spune omului.

Traversând podul Ulvøya, trecu pe lângă un domn mai în vârstă, cu beretă şi o haină de lână, care pescuia. Asta, se gândi Frølich, ar putea fi o abordare — să arunci un fir în apă şi să stai pur şi simplu în frig, cu mintea comutată pe regimul de funcţionare: observator.

Frølich vră pe Måkeveien, frână şi parcă în spatele unui Porsche Carrera. Studie forma aerodinamică a maşinii, gândindu-se: *Dacă maşina asta e a lui Narvesen, e un măscărici mai mare decât îl credeam.* Casa din spatele gardului era mare şi decomandată, postbelică, şi fusese investit masiv în ea la un moment dat. Deschise poarta de fier forjat, merse până la uşa de la intrare şi sună la sonerie. Lătrat puternic dinăuntru. Vocea unei femei strigă ceva. Apoi se auzi un sunet de gheare pe duşumeaua de parchet. Uşa se deschise. O femeie la vreo treizeci de ani, cu părul lung, negru ca pana corbului, o înfăţişare orientală şi un zâmbet demn de figurantă într-un film de la Hollywood. Avea o cicatrice vizibilă, lungă de trei centimetri, de la bărbie spre obraz. Nu-i afecta înfăţişarea în niciun fel; era genul de semn care te invita să te uiţi de două ori, care-i împrumuta feţei o tentă de mister, chiar de misticism. Câinele pe care-l ţinea era un setter englezesc slab, cu o înfăţişare fragilă. Dădea din coadă şi voia să fie băgat în seamă.

— Da? spuse femeia, şi spre câine: Gata, gata! Ai salutat, acum poţi să te potoleşti. Haide, fugi înăuntru!

Apucă zgarda câinelui şi mai mult îl ridică decât îl împinse în spatele uşii largi, pe care apoi o închise.

— Da? repetă cu o voce prietenoasă. Cu ce vă pot ajuta?

Frank Frølich se gândi că i se potrivea Porsche-ul. Spuse, şi acesta era adevărul:

— Sunt poliţist. Am investigat odată un jaf aici, acum vreo şase ani.

— Inge nu este acasă momentan.

— Păcat.

Câinele mârâia în spatele uşii. Zgâria uşa cu labele.

Ea zâmbi din nou. Cicatricea mică din colţul gurii se retrase într-o gropiţă.

— Vrea doar să se joace. Dar ce-aţi păţit?

Frølich îşi pipăi contuziile de pe faţă şi spuse:

— Accident de muncă. Când se întoarce?

— În jur de opt.

Se uitară unul la altul. Ea făcu un gest prin care sugera că voia să încheie conversaţia şi să intre în casă.

— Sunteţi partenera lui sau...?

— Partenera, încuviinţă ea. Întinse o mâna subţire: Emilie.

— Frank Frølich.

Nu spuse care era motivul vizitei. Ea era îmbrăcată doar în haine uşoare, cu picioarele goale, sandale. Sigur îngheţa de frig, stând aşa acolo.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, femeia tremură uşor.

— Păcat că nu e aici, dacă tot aţi făcut efortul.

Îşi coborî privirea.

— Aveţi un mesaj, un număr de telefon...?

— Nu, nu, spuse Frank Frølich şi trecu direct la subiect. Banii care au fost furaţi atunci au apărut, dar el ştie despre asta. Aveam doar câteva întrebări. Ştiţi ceva despre întâmplare?

Clătină din cap.

— Inge şi cu mine ne ştim doar de doi ani. Ar fi mai bine să vorbiţi cu el.

— Era în Mauritius când s-a întâmplat, spuse Frølich. În vacanţă. Nu ştiţi dacă era singur sau însoţit, nu-i aşa?

Acum expresia de pe figura ei era mai degrabă încordată decât prietenoasă.

— Nu ştiu nimic despre lucrurile astea. Îmi pare rău.

— Păi, pot să revin mai târziu, spuse Frølich şi plecă.

Când ajunse la poartă, se uită înapoi. Femeia nu se mişcase din loc; se uitase la el în tot răstimpul acesta. Câinele din spatele uşii fusese dat uitării. Probabil că uitase şi că îngheaţă de frig, se gândi el.

30

Gunnarstranda ajunse târziu la întâlnirea lor de seară, ca de obicei. Se înţeleseseră să se întâlnească la Restaurantul Sushi în Torggata. Lui Tove îi plăcea la nebunie sushi; nu voia nimic altceva în afară de sushi — câteodată. Restaurantul era avea o locaţie bună, la parter, pe cea mai exotică stradă din Oslo. De aceea îi plăcea să mănânce aici. Mâncarea era exact ca în Japonia. Cu toate acestea, spre deosebire de restaurantele unde se servea sushi din Aker Brygge sau Frogner, oaspeţii de aici erau oameni adevăraţi — de fapt, era foarte greu să dai de brokeri care suferă de complexul Dow Jones[5] sau de tineri ferchezuiţi, visând la un rol de figurant într-o reclamă.

Se uită la ceas. Ăsta era un mic concurs între ei. Zece minute întârziere. Urcă pe scările de lemn, trecu de uşa de la etajul întâi şi se uită în jur. Ea nu era acolo. Făcu un semn către ospătarul-şef, un individ care arăta a japonez, în negru.

— O masă la geam rezervată pentru ora şapte, spuse el, punându-şi haina în cuier.

Acesta era jocul ei. Habar nu avea dacă rezervase vreo masă sau pe numele cui. Ştia un singur lucru: când serveau mâncare exotică, ea nu rezerva niciodată o masă pe numele lui.

Ospătarul-şef consultă registrul.

— Rarsen? Masă pentru patru?

Gunnarstranda clătină din cap.

---

[5] Dow Jones – indicele Bursei din New York.

— Masă pentru doi? Kar Rinaeus?

Gunnarstranda încuviinţă.

— Carl Linnaeus*. Doamna a ajuns?

— Încă nu.

Bărbatul luă două meniuri şi îl conduse în încăpere.

Abia apucase să se aşeze şi să comande când Tove intră pe uşă. O secundă mai târziu, era lângă masa lui, aducând cu ea o adiere de aer rece, de iarnă.

— Iartă-mă, dar nu am găsit niciun loc de parcare.

— Deci ai câştigat şi de data asta.

Zâmbi şmechereşte şi luă loc.

— Am comandat, spuse el.

Se uitară unul la celălalt. Îl studia cu ochii râzând — când era aşa, reuşea mereu să scoată de la el o remarcă aspră despre viaţă.

— Referirea la un botanist... asta înseamnă că o să fii Helen Keller data viitoare? o întrebă.

— Semăn cumva cu Helen Keller?

— Semăn cumva cu Carl Linnaeus?

— Vorbeşti în stilul lui câteodată. În afară de asta, m-am gândit că o să fii flatat.

Ospătarul veni cu tăvile de sushi.

— Ar exista o asemănare mai mare dacă ţi-ai face ceva la păr. Ai putea să-ţi iei o perucă lungă în loc să-ţi piepteni părul aşa, spuse ea. Perucile cu coadă de purcel sunt sexy.

— Aş semăna mai mult cu Linnaeus, zise el. Dar n-aş fi mai sexy.

Tove zâmbi din nou.

— Atunci poţi să spui cine vrei să fii data viitoare.

— Nu, tu alegi.

Zâmbi jucăuş, pentru că ştia că nu-i plac jocurile de felul acesta.

— Meryl Streep, spuse el.

— Mulţumesc, dar nu cred că ospătarul-şef o să te creadă, replică ea. Oricum, de ce nu mănânci? Nu ţi-e foame?

---

* Carl Linnaeus (1707–1778) — botanist, medic şi zoolog suedez.

Gunnarstranda se uită la somonul roşu care acoperea cilindrul de orez pe care îl ţinea în mână. Asemănarea era intimidantă.

— A murit Kalfatrus, ieri, spuse el, ridicându-şi ochii. *Mare greşeală*, reflectă.

Tove nu se mai putea stăpâni. Râdea atât de tare, că-şi pierduse răsuflarea.

31

Frank Frølich găsi numărul personal de telefon al lui Inge Narvesen pe internet. După ce se făcu ora opt, mai aşteptă o jumătate de oră şi apoi sună.

— Emilie la telefon.

— Tot eu sunt, Frølich, poliţistul.

O palmă fu aşezată pe receptor. Voci nedesluşite în fundal. Emilie reveni.

— Inge e puţin ocupat. Poate să vă sune înapoi?

— Durează doar două secunde.

Palma peste receptor, din nou. Iar voci în fundal. Apoi o voce iritată de bărbat:

— Ce vrei?

— Sunt vreo două lucruri despre care voiam să te întreb în legătură cu jaful de acum şase ani.

— De ce?

— Voiam să clarific câteva aspecte.

— Eşti în concediu. Orice ţi s-ar părea neclar nu mă interesează absolut deloc.

— E vorba doar să limpezim nişte aspecte care ar putea arunca lumină asupra...

— Nu e vorba de asta. E vorba că te furişezi în cartierul în care locuiesc şi hărţuieşti o persoană la care ţin.

— Hărţuiesc?

— Întrebând-o pe Emilie despre lucruri de care nu are cum să ştie. Şi, pe deasupra, faci insinuări.

— Ceea ce încerc să fac e să privesc jaful în lumina faptului că au apărut banii.

— Greşit, spuse Narvesen tăios. Şi acum cred că e timpul să punem capăt acestei conversaţii.

— Dacă mă laşi să termin. Banii furaţi au apărut în posesia cuiva care nu a fost investigat când s-a anchetat jaful. Asta înseamnă că lucrurile pot fi lămurite acum...

— Lucrezi în nume propriu fără puterea de a ancheta şi acest caz *a fost închis*.

— De unde ştii asta?

— De la şeful tău. Şi, Frølich, hai să vorbim deschis. Singurul scop al acestei conversaţii e să iei cunoştinţă de următorul lucru: STAI DEPARTE DE CASA MEA.

— Spargerea a fost o treabă prea curată, insistă Frølich. Nu a fost furat nimic. Nimic din casa ta nu a fost atins.

Se făcu linişte la celălalt capăt al firului.

— Cineva a ştiut de bani, a ştiut unde sunt şi a ştiut că nu era nimeni acasă. Asta înseamnă că cineva le-a transmis lui Ilijaz şi găştii lui informaţia şi au dat spargerea când ai fost plecat.

— Unde locuieşti, ofiţer Frølich?

— Unde locuiesc *eu*?

Nu spuse nimic. Narvesen închisese telefonul

Frank Frølich rămase uitându-se în gol la perete. Nu se despărţiseră în termenii cei mai amiabili. Dar nu avea niciun sens să sune din nou.

Când se duse la culcare în seara aceea, se întinse şi se uită la perna de lângă perna lui. Părul lung, negru al lui Elisabeth contrasta cu albul pernei. *Un volum de poezie*, se gândi, *un semn de carte, un fir de păr*. Deschise cartea în acelaşi loc: *Nu uit pe nimeni*. Luă firul de păr, îl ridică şi-l aşeză cu grijă pe pagină, ca pe un semn de carte fin. Se gândi: *oase lungi într-o cabană arsă până în temelie*. Încercă să-şi imagineze faţa ei. Dar imaginea pălise. *Sunt un idiot sentimental*, se gândi, şi merse la baie.

În timp ce se spăla pe dinţi, sună soneria.

Îşi întâlni propriii ochi în oglindă, închise robinetul şi puse periuţa jos. Se uită la ceas: era trecut de miezul nopţii.

Soneria se auzi din nou.

Se duse pe hol şi se uită pe vizor. Nu era nimeni acolo. Deschise uşa. Nimeni. Merse la uşa care dădea în casa scărilor. O deschise şi pe asta. Nici acolo nu era nimeni. Ascultă, dar nu auzi nimic.

Se întoarse în apartament. *Probabil nişte puştani care au sunat şi apoi au fugit. Cu excepţia unui lucru. E trecut de miezul nopţii.* Se uită la butonul care deschidea uşa de la intrarea în bloc, dar ezită. În loc de asta, luă receptorul de la interfon şi spuse:

— Alo?

Nimic. Doar nişte pârâituri.

Închise interfonul, merse în camera de zi şi se uită pe geam. Dacă era cineva jos, ar fi fost imposibil să-l vadă de aici, de sus. Afară, totul părea normal: maşini parcate, trafic sporadic pe şoseaua de centură 3, în depărtare. Dar în şirul de maşini parcate văzu o pereche de lumini roşii strălucind. Un motor era pornit.

Asta nu însemna neapărat ceva, dar merse oricum în dormitor şi luă binoclul din dulap. Maşina era un Jeep Cherokee, dar plăcuţa de înmatriculare nu era vizibilă. Iar geamurile erau mate, impenetrabile.

Îşi luă gândul de la asta, termină de spălat pe dinţi şi merse să se întindă în pat. Stătu cu ochii aţintiţi la tavan, până simţi cum îl cuprinde treptat oboseala. Stinse lumina şi se aşeză pe o parte.

Atunci sună telefonul.

Deschise ochii, contemplă întunericul şi apoi ascultă cum sună telefonul, la nesfârşit. În cele din urmă, se întinse şi ridică receptorul.

— Alo.

Tăcere.

— Alo, mai spuse o dată.

Se auzi un pârâit, până când, oricine ar fi fost la capătul celălalt al firului întrerupse legătura.

32

Dormi prost şi era obosit când porni ceasul deşteptător. Se trezi cu o singură idee în minte: să-şi scoată cabana arsă din schema mentală. Să meargă şi să vadă cu ochii lui. Porni devreme, înainte de ora şapte dimineaţa, şi ajunse în Steinshøgda pe la opt. Pe porţiunea de drum până la Hønefoss, păstră limita de viteză. Începu s-o calce abia când ajunse de-a lungul râului Leira, în valea Begna. Chris Rea cânta „The Road to Hell"[6]. Ce ironie, se gândi, şi dădu mai tare. Văile Norvegiei erau cufundate în semiobscuritatea iernii. Soarele strălucea pe vârfurile munţilor. În valea Begna, brazii se înălţau ca nişte stindarde de fiecare parte a drumului. Încercă să-şi imagineze faţa şi corpul lui Elisabeth, dar nu se putea gândi decât la *oase lungi*. Cineva dăduse foc cabanei şi ei. Cineva fusese acolo noaptea şi văzuse bârnele înghiţite de flăcări, cineva ridicase un braţ ca să se protejeze de valul de fierbinţeală, auzise ferestrele explodând într-un crescendo de flăcări şuierătoare şi pârâiturile a mii de fibre din bârnele de lemn, pe măsură ce focul le învăluia. Cineva stătuse acolo respirând pe gură ca să nu simtă duhoarea de carne pârjolită, în fumul negru-gălbui pe care-l scotea focul ce cuprinsese cartonul gudronat, cărţile, ţesăturile din lână şi lămpile cu parafină explodând în şuvoaie de scântei, apoi flăcări şi mai mari devorând pilotele, mobila de bucătărie, o stivă de lemne într-un şopron; vâlvătăile topind scaunul unei toalete ecologice înainte să

[6] „Drumul spre Iad".

ia foc odată cu tot mobilierul cabanei şi o singură lumânare răsturnată. Piele carbonizată, carne topindu-se şi luând foc, păr care sare în aer într-un nor tăcut.

Asuda. Articulaţiile degetelor de pe volan se albiră şi simţi că trebuie să oprească, să coboare din maşină. Opri pe dreapta într-un refugiu pentru autobuze, se dădu jos şi trase aer în piept, cu respiraţia tăiată, de parcă ar fi fost într-un marş lung, cu o greutate mare în spate. *Ce se întâmplă, ce naiba mi se întâmplă?*

Trebuia să meargă acolo, la ruinele carbonizate. Voia să vadă rămăşiţele cu ochii lui. Stătea sprijinit de capota maşinii, arătând ca un prizonier dintr-un film american. Vru să verse, dar avea stomacul gol. Trecu o maşină pe drum, doi ochi se uitară compătimitor la el, ceea ce-l făcu să se îndrepte şi să inspire adânc.

Când, în cele din urmă, fu în stare să respire normal, se urcă înapoi în maşină şi plecă mai departe. De data asta îşi înecă melancolia în rock latin: *Mana — unplugged*. Un număr bine-venit de secvenţe de chitară, suficientă emoţie şi, din moment ce nu vorbea spaniolă, îi era absolut imposibil să înţeleagă despre ce cântau. Intră cu maşina în piaţa Fagernes înainte să bată ceasul ora douăsprezece. Flămând, dar fără stare, luă nişte fructe de la un chioşc şi plecă. Întunericul de decembrie începea deja să dea târcoale. Avea să mai fie lumină cel târziu până la trei şi jumătate. Se îndrepta spre nord — acompaniat acum de Jonny Cash — „The Man Comes Around" şi refrenele lui scârţâite la chitară. Era de parcă ar fi mâncat vitamine: fiecare vers din cântec îl făcea să se simtă mai puternic. Viră spre Vestre Slidre şi o luă pe Panoramaveien, spre Vaset. Zăpada de pe culmi începea să capete culoarea albăstruie de iarnă. Mestecenii erau goi şi butucănoşi, de ambele părţi ale drumului. Ajunse în Vaset. Mai era ceva de mers până la liziera de copaci a muntelui. Continuă să conducă până găsi grupul de cabane, apoi lăsă maşina să alunece încet printre casele mici, spre ruine.

Un horn înalt de vreo cinci metri se ridica asemenea unui obelisc înfipt în mijlocul unei grămezi negre de cenuşă.

Deci ăsta e locul unde te-ai ascuns. Unde ai fost găsită. Unde ai strigat după ajutor.

Ruinele erau înconjurate cu bandă alb cu roşu. În aer plutea un miros greu de ars. Se uită în jur. Nicio privelişte. Cabana era aşezată într-un fel de scobitură. Se afla la doar douăzeci sau treizeci de metri de celelalte cabane. Un hăţiş impenetrabil de mesteceni îi împiedica pe ceilalţi să vadă înăuntru, ca o pernă de ace înălţându-se spre cer. Lovi cu piciorul o cutie de vopsea mânjită de funingine. Se rostogoli şi se opri. În jurul cutiei erau arcuri înnegrite. *Aici, chiar aici, trebuie să fi fost un pat.*

Simţea cum îl ia greaţa în valuri.

Stând acolo, cu privirea îndreptată spre mormanul de funingine, îşi dădu dintr-odată seama cât de sătul era de toate astea. De Violenţă. De Foc. De Moarte.

Se răsuci, se întoarse la maşină şi porni motorul. Avea şi el cabana lui. O să meargă acolo.

Cel care conduse câţiva kilometri înapoi spre Fagernes era un om mai calm. Se opri să facă plinul. În timp ce stătea cu pompa de benzină lângă maşină, se auzi strigat pe nume. Frølich se întoarse, dar nu recunoscu omul din prima. Apoi îşi aminti: o faţă roşie ca focul, păr roşcat şi un aer autoritar, era „Coacăză" sau Per-Ole Ramstad, după numele de botez.

— Per-Ole! strigă Frølich drept răspuns.

Omul era în uşa benzinăriei şi-i făcu semn cu mâna să-l urmeze. Frølich îi arătă că trebuie să termine de făcut plinul întâi.

Urmaseră Colegiul de Poliţie împreună, el şi Per-Ole, alias Coacăză, din cauza părului şi a obrajilor roşii. Per-Ole lucra la secţia de poliţie din Nord-Aurdal. Un suflet robust într-un trup robust. Era varianta poliţienească pentru Poştaşul Pat* — un om care ştia pe toată lumea din aria lui de lucru şi era amabil cu toţi. Frølich stoarse ultimele picături din pompă, înşurubă capacul rezervorului, se înarmă pentru întrebări abile şi se duse să plătească.

— Am auzit că ai încasat-o, spuse Per-Ole după ce schimbară câteva vorbe.

— Adică? replică Frank Frølich, punând restul în buzunar.

* Personajul principal al unui serial de desene animate cu acelaşi nume. (N.r.)

— Am auzit că ai avut o poveste cu doamna care a murit în incendiul de la cabana din Vaset.

— Şi ce-ai mai auzit?

Per-Ole rânji.

— Am auzit despre concediul tău, asasinarea unui paznic, o achitare nelalocul ei şi toate prostiile. Dar, în afară de asta, eşti bine?

Expresia lui Per-Ole reflecta grijă şi simpatie reale. Frank Frølich îţi umflă obrajii cu aer.

— Se vede?

— Arăţi de parcă ai avea nevoie de o vacanţă de la vacanţă, Frankie.

— Ai dreptate de data asta. Şi tot încerc să mă relaxez de vreo două săptămâni deja.

— Şi acum? Ai fost acolo sus? Per-Ole arătă din cap. La ruine?

Frølich încuviinţă.

Schimbară o privire.

— Vrei să afli un secret? întrebă Per-Ole. Tocmai am primit un raport care cu siguranţă ar trebui să-l intereseze pe şeful tău. Ai auzit de cineva care se numeşte Merethe Sandmo?

Frølich încuviinţă din nou.

— Mă gândeam eu. Vezi tu, cei din Oslo ne-au cerut să anchetăm ceva. Femeia asta, Sandmo, a fost văzută în Fagernes în aceeaşi zi în care a ars cabana.

— Sigur?

— Sigur, spuse Per-Ole încet. Era într-un restaurant. Nu pot să-ţi spun mai mult de atât, de fapt.

— Era singură?

Per-Ole clătină din cap.

— Femeia a luat cina la hotel cu un bărbat.

— Ea stătea la hotel?

— Nu.

— Identitatea bărbatului?

— Necunoscută. Totuşi, şeful tău — nu-mi amintesc cum îl cheamă — dar e cel cu temperament irascibil şi cu părul dat peste cap — ne-a trimis un teanc de poze prin fax.

Se uitară iar unul la altul.

— Ai putea sta vreo câteva zile pe aici, nu-i aşa? îi sugeră Per-Ole. Ne-am putea duce pe munte şi la pescuit în Vællers? Am prinde nişte peşte oceanic gras, l-am afuma şi l-am mânca împreună cu o duşcă-două. Nu există pe lumea asta metodă mai bună să-ţi încarci bateriile.

— Sună foarte tentant, Per-Ole, dar...

— Dar?

— Am propria mea cabană de supravegheat. Într-acolo mă duc acum. La Hemsedal.

Frølich putea să vadă în ochii lui Per-Ole că acesta îi citise gândurile. Dar Per-Ole era un băiat de treabă. Nu spuse nimic.

— Cu altă ocazie, continuă Frølich. Nu prea avea chef să fie sociabil. A fost greu — să văd ruinele, vreau să zic.

Era întuneric când urcă pe drumul de munte cu maşina, spre cabana familiei. Farurile prindeau în raza lor paravanul de pini de pe ambele părţi, reducând universul la o cărare îngustă învăluită de ziduri de pin. Aici era o zonă cu case şi ferme izolate, vânat şi păsări. Ştia asta, pentru că fusese aici de nenumărate ori. *Poate că asta e problema mea. Văd cazul ăsta aşa cum vede un şofer realitatea, ca pe nişte obiecte pe care farurile le scot în evidenţă şi le iluminează. Poate ar trebui să schimb perspectiva, să găsesc un alt unghi?*

Era, ca de obicei, mai frig înăuntru, în cabană, decât afară. Deschise toate uşile şi ferestrele să se creeze un curent puternic şi să împrospăteze aerul din casă, până când se duse după apă la fântână. Fântână era probabil prea mult spus. De fapt, era un firicel de apă care fusese transformat în izvor. Săpase împreună cu tatăl lui ca să facă o groapă destul de mare pentru a aduna apa de suprafaţă, după ce era filtrată printr-un strat de nisip pentru curăţare. Apoi îngropaseră un cilindru de beton pe care-l cumpăraseră de la un fermier din sat. Aşa că aveau o fântână adâncă de un metru şi jumătate, care nu seca niciodată. Şi, în plus, nu îngheţa în pământul care o înconjura. Tăiase un capac de ardezie care să se potrivească peste cilindrul de beton, montase balamale şi un mâner mic. Tot ce aveai de făcut era să tragi capacul la o parte şi să dai drumul găleţii

în apa întunecată. Apă curată cum e cleştarul, plină de minerale şi bună la gust.

Ca întotdeauna, îşi potoli setea înainte s-o ia încet cu găleata înapoi spre casă.

Apoi închise uşile şi ferestrele şi aprinse vechiul şemineu pe lemne. Dura ceva până se încălzea spaţiul mare de sub tavan. Aşa că ieşi pe verandă şi descuie sauna. Soba pe lemne de acolo avea să dogorească în mai puţin de o oră. Aduse nişte surcele de mesteacăn, curăţă coaja şi o folosi ca să aprindă focul. Pe măsură ce flăcările prindeau putere, puse buşteanul în sobă şi privi cum se aprinde, înainte să închidă uşa de la sobă cu tirajul la maxim. Acum nu trebuia decât să aştepte. De pe verandă vedea apa, care încă nu îngheţase. Se duse în şopron şi îşi luă undiţa, câteva cârlige şi un cuţit vânătoresc. Apoi merse agale până la iaz ca să-i treacă timpul. Lumina lunii strălucea pe cer ca o lampă chinezească albă. Toţi mestecenii îşi pierduseră frunzele. Luna se reflecta pe suprafaţa întunecată a apei şi în aburii de ger care se înălţau. Probabil că apa era prea rece să prinzi vreun peşte. Chiar şi frunzele nuferilor începuseră să se pregătească de iarnă. Aruncă firul de câteva ori, mulineta scârţâi şi cârligul sparse oglinda apei, ca săritura unui păstrăv. Dar nicio muşcătură. Nu conta. Continuă să arunce undiţa. Apa era rece, iar peştii, la adâncime. Lăsă cârligul să se scufunde până când firul rămase moale şi buclat, apoi răsuci încet. Ăsta era cârligul lui preferat, cu moţ roşu şi pete roşii. Învârti mulineta, ridică firul, aruncă, lăsă cârligul să se scufunde, mai strânse firul pe mulinetă şi momeala fu muşcată. Smucitura era inconfundabilă. Păstrăv. Dispăru cu momeala, iar Frølich îl lăsă să fugă. Firul se mişca în zigzag peste apă, până când bloca mulineta şi începu s-o strângă iar. Ţinea. Poate o jumătate de kilogram. Mărimea perfectă. Perfect de prăjit în tigaie.

Peştele luă o hotărâre şi înotă la mal. Frølich îl lăsă să înoate, mai strânse mulineta până simţi altă smucitură. Treizeci de secunde mai târziu îl trase la mal; peştele se zbătu din răsputeri, se zvârcoli şi sări într-o tufă de ienupăr. Îl prinse cu ambele mâini şi îl ţinu strâns. Peştele mâncase toată momeala. Îi frânse repede gâtul şi îl cântări în mâini. Uitându-se sus, la lună,

îşi dădu seama că fusese departe — atât cât durase —, fără să se gândească la altceva în afară de plăcerea de a fi aici, în întuneric, lângă lac.

Se îndreptă spre cabană, gândindu-se că sauna sigur se încălzise destul de tare până acum. Dar termometrul de pe peretele din saună arăta numai 60 de grade. Mai puse nişte mesteacăn uscat şi nişte pin. Pinul uscat ardea ca beţele de chibrit, repede şi puternic, cu flăcări ce aveau să încingă aerul. După aceea merse la fântână, ca să aducă apă să toarne peste pietrele din soba de saună. Când se uită din nou la cer, văzu că se acoperise de nori. Stătu pe verandă, sorbind dintr-o sticlă de jumătate de whisky Upper Ten. Temperatura din saună ajunsese la 80 de grade şi începură să cadă primii picuri de ploaie.

Se dezbrăcă şi se aşeză gol pe bancă. Transpiraţia curgea râuri de pe el. Se gândi la Elisabeth. La mâinile ei care-i atinseseră cu frenezie trupul. Aruncă apă peste pietre. Sfârâiră şi aburul fierbinte i se lipi de piele, usturându-l. Dar se străduí să stea locului. Privi flăcările prin uşa de sticlă a sobei şi se gândi la vâlvătăile arzând oasele lungi, scânteietoare. În scurt timp, n-avea să mai poată suporta căldura. Se ridică. Temperatura se apropia de 90 de grade când se năpusti afară şi se aşeză gol pe un trunchi de pin, în ploaie. Asta era cealaltă plăcere a saunei, să fii spălat de apa de ploaie, care avea cu un grad–două mai mult decât zăpada, dar să-ţi fie la fel de cald ca mai înainte. Ploaia şi transpiraţia se amestecă una cu cealaltă. Ploaia îl uda în continuare, dar când se linse pe braţ, avea gust sărat, de transpiraţie. Picăturile de ploaie îi curgeau pe trup, îşi croiau drum în jos, pe abdomen, pe coapse, şi se desprindeau aterizând pe frunzele de merişor. Apoi vântul îi înfăşură şi-i mângâie trupul, o formă nouă de confort, răcorindu-l puţin, suficient cât să se ridice şi s-o ia la vale spre iaz: apa rece ca gheaţa, în care plonjă şi înotă printre frunze de nufăr, un monstru alb, unduitor. Răcorit şi tremurând, fugi înapoi, călcând pe vârfuri, spre saună şi spre căldura înăbuşitoare. Se aşeză pe bancă şi-şi plănui masa de după aceea: păstrăv la grătar cu sare şi piper, nişte ciuperci pe care le adusese cu el şi puţină smântână, apoi o bere sau nişte vin alb din beci. Stând întins, se gândi la Elisabeth din nou. Ar fi trebuit s-o aducă

aici, să-i arate toate astea, pentru că asta era ceea ce-l reprezenta, asta era viaţa la care tânjea din când în când; locul unde venea să-şi găsească împlinirea.

Era iar leoarcă de transpiraţie. Trupul aproape că-i ajunsese la limita toleranţei, când auzi un zgomot pe verandă. Îşi înălţă capul şi ascultă. Probabil căzuse ceva, dar nu avea ce. Ba da. Undiţa. O sticlă mică de Upper Ten. Se ridică şi împinse de uşă ca să iasă. Nu se clinti. Se încordă. Uşa părea încuiată. Apoi auzi alt zgomot. Sunet de paşi. Se aşeză pe bancă. Gol, mai-mai să explodeze de căldură, leoarcă de sudoare. Înăuntru: 98 de grade. Afară: aer curat, răcoare, chei de la maşină, haine, bani. Cineva încuiase uşa. *Ce se întâmplă?* Se ridică şi se împinse cu umărul în uşă. Nu se mişcă deloc. Uşa era înţepenită de afară. *Cineva m-a încuiat înăuntru. Dar cum?* Împinse din nou. Dar uşa se ţinea bine. Se uită în sus la mica fereastră din perete de cincisprezece centimetri pe treizeci. Imposibil. *Nu mai suport!* Se lăsă cu toată greutatea pe uşă. Degeaba. Apoi simţi un miros: *Fum.*

Se uită pe ferestruică. Nu era nicio îndoială. Flăcările mângâiau pereţii. *Încearcă să mă facă scrum aici, înăuntru.* Clipi, ca să scape de transpiraţia care-i intrase în ochi. Vedea uşa galbenă tremurând, din cauza căldurii. Dădu cu piciorul în ea. Nu se întâmplă nimic. Fum galben-cenuşiu se infiltra prin crăpăturile duşumelei. Scândurile de pe jos erau mai calde decât fuseseră cu două minute în urmă. Îi ardeau tălpile picioarelor. *Oase lungi.* Vedea titlurile din ziare cu ochii minţii: *Bărbat găsit mort în incendiu la cabană.* Îşi luă avânt şi se izbi de uşă. Umerii îl dureau cumplit, dar tocul uşii cedă cu o trosnitură. *Asta sunt eu,* se gândi. *Asta e cabana mea, nenorociţilor. N-o să-i dea foc nimeni, lua-v-ar dracu!* Se izbi din nou de uşă. Fumul îi intră în ochi şi în nas. Nu vedea nimic; îşi pierdu echilibrul şi căzu peste soba încinsă. Strigătul de durere când carnea de pe umăr îi sfârâi. Dar arsura îl şi trezi. Alt avânt. De data asta tăblia uşii cedă. Crăpă cu un sunet adânc şi dogit. Îşi umplu plămânii cu aerul care se infiltră, îşi încordă muşchii la maximum, îşi puse toate cele nouăzeci şi cinci de kilograme în spatele pumnului şi sparse tăblia uşii. Articulaţiile degetelor şi braţul îi sângerau. Dar avea o mână de partea cealaltă a uşii şi bâjbâi după clanţă.

Era lopata de zăpadă. Coada fusese fixată sub clanță, iar lama fusese înfiptă într-o deschizătură dintre două mese de pe verandă. Ușa era complet blocată.

Dar oricine făcuse asta nu știa cât de fragilă era ușa, nu știa cât de calică fusese soră-sa, nu știa că ea cumpărase ușa la reduceri, o ușă din placaj, și nu din scândură. Odată ce trecuse cu mâna prin ea, restul era ușor. Pipăi după coada lopeții, o apucă, o trase la o parte și împinse ușa care se deschise. Se împletici pe verandă, trăgând cu putere aer în piept. Fugi afară, frecându-se la ochi din cauza fumului. Se așteptă să fie atacat. Dar nu îl atacă nimeni. Se uită în jur. Focul de sub saună fusese făcut din carton gudronat vechi și bucăți de lemn pe jumătate putrezit din grămada de lângă șopron, toate greblate la un loc. Frølich își înhăță hainele și le folosi să înăbușească focul. Trebuia să-l stingă cu o singură mână, gol, într-o zi de decembrie la munte. Dar reuși, ajutat fiind de ploaie. *Cum de a ars lemnul ăsta putred atât de violent?* se întrebă și apoi simți miros de parafină. Dură ceva până când frigul începu să-l muște de tălpile picioarelor, în timp ce-și concentrase toată energia să stingă focul. Geaca, geaca lui mare sufocase flăcările. Simțea cum trece timpul. Îi amorțiseră picioarele. Dar în momentul în care — sângerând, negru de funingine și gol — trase în sfârșit aer în piept și fu sigur că focul blestemat nu făcuse altceva decât să pârlească peretele exterior al saunei, să înnegrească tocul geamului și să distrugă dușumeaua, se simți fericit. Tremura de frig și își puse pe el hainele ude, conștient că fusese cea mai ușoară țintă din lume pentru toți răuvoitorii, de cine știe cât timp.

Privi cu atenție în jur. Tot ce putea să vadă era liziera de copaci negri, în întuneric. Treaba fusese executată complet neprofesionist: să te decizi să dai foc cuiva de viu, blocând ușa de la saună, făcând focul cu lemne și parafină, să-l aprinzi și apoi să fugi înainte să vezi rezultatul. Instinctiv, știu: făptașul nu plecase. *Cineva stă undeva și mă urmărește, chiar acum.*

Înghețat și tremurând în întuneric, se învârti în jurul axei sale și strigă:

— Ieși la vedere! Arată-te, nenorocitul naibii!

Liniște. Copaci negri de pin, răpăitul ploii.

— Căcat laş ce eşti, arată-te!

Nimic.

Frank Frølich dârdâia de frig. Îşi îndesă picioarele ude şi umflate în bocancii care-i părură mult prea strâmţi. Îi tremurau degetele şi ascultă. Auzi un sunet: un motor de maşină. Apoi farurile străluciră prin paravanul de pini.

Ţâşni spre maşina lui, se împiedică de o rădăcină, căzu cât era de lung şi se ridică, împleticindu-se din nou. Trase de portieră până o deschise. La naiba! Cheile! *Le lăsase în contact?* Nu avea nici cea mai vagă idee, dar fugi în jos pe drumul pietruit. Drumul era prost; celălalt era obligat să meargă încet. Dar zgomotul motorului se pierdu în depărtare, iar luminile farurilor din spatele copacilor dispărură. Se poticni pe pietriş, gâfâind, şi simţi gust de sânge în gură. Apoi simţi contururile telefonului mobil în buzunarul pantalonilor. Pe cine să sune? Îşi vârî mâna în buzunar după telefon. Îl ţinu cu mâinile tremurânde. Ecranul afişa: fără semnal. Mâinile îi căzură neajutorate la pământ.

Stătu aşa multă vreme, tremurând, tânjind după căldură şi haine uscate — preţ de o oră, o oră şi jumătate. Nu ştia. Într-un târziu se adună, se ridică şi se căută în buzunarele de la geacă după sticla de whisky. O găsi, împreună cu cheile.

33

Soarele dimineţii era suspendat sus, pe coama muntelui. Arunca meridiane ascuţite de lumină în jos pe versanţi, până în fundul văii, pe unde el mergea spre casă cu maşina.

Era ireal: o combinaţie de mahmureală, început de răceală, somn puţin şi durere cumplită. În sfârşit, stătea la rând în şirul de maşini care se îndreptau spre Sandvika, observând feţele bărbaţilor, proaspăt bărbieriţi, cu ţinute elegante de birou, cu expresia încrezătoare şi sigură, privind plini de încântare ziua ce tocmai începea, frumuseţile misterioase în spatele geamurilor fumurii, grupurile de oameni posomorâţi aşteptând autobuzele pe artera principală de trafic, studenţii şi elevii de şcoală târându-se cu lehamite spre lecţii şi mai lungi şi mai plictisitoare, cu cerinţe insuportabile şi pline de nonsens existenţial. Şi în mijlocul tuturor se afla Frank Frølich, nici treaz, nici obosit, nici bolnav, nici sănătos, la fel de nelămurit de pe urma rănilor lui, pur şi simplu extenuat, confuz, scârbit de toată afacerea şi îngrozit.

Când rândul începu să se mişte într-un final şi se afla pe Ryenbergveien, îi sună mobilul. Opri maşina într-un refugiu de autobuz. Era Gunnarstranda.

— Vii astăzi la muncă?

— Asta nu era inclus pe lista mea de priorităţi, nu.

— Ar trebui să vii.

— Întâi trebuie să mă ocup de nişte formalităţi.

— Atunci ne vedem mâine.

Frølich se uită în jos la starea jalnică în care se afla şi spuse:

— Mă mai gândesc.

— Vrei să-mi ţin gura în legătură cu ultimele evoluţii ale cazului?

— Sunt tentat să mă întorc din nou la muncă, dar Lystad de la Kripos s-ar putea să aibă ceva de comentat în legătură cu asta, nu-i aşa?

— I-am dat un ultimatum. Dacă te considera vinovat în vreun fel ar fi trebuit să ceară Departamentului de Investigaţii Interne să pornească o anchetă separată aseară, iar asta nu s-a întâmplat.

Frank Frølich îşi ţinu respiraţia.

— Bine, o să încerc mâine.

— Vreau să te gândeşti la asta, spuse Gunnarstranda. Am luat legătura cu DnB NOR din Askim. Pe baza unei intuiţii. Se pare că au o procedură clară pentru fiecare situaţie în care cineva cu procură vrea să coboare în seif. Autorizaţia e confruntată cu registrul băncii.

— Şi?

— Nu prea sunt multe vizite de felul acesta. Dar sunt mulţi angajaţi şi au program diferit. Directorul a vorbit cu unul dintre angajaţii care lucrează în schimburi. Spune că cineva cu procură a deschis caseta de valori acum o săptămână.

— Cine?

— Ilijaz Zupac.

— Asta e imposibil.

— Nimic nu e imposibil.

— Zupac e închis la Ullersmo şi are nevoie de îngrijiri medicale. E exclus să fi primit o permisie. Nu avea cum să fie el.

— Cu toate astea, el a fost, spuse Gunnarstranda, sec. Aşa că poţi să-ţi dai seama că e nevoie de tine aici, împreună cu aceia dintre noi care avem de rezolvat enigme imposibile. Sunt curios să ştiu dacă omul a lăsat ceva în casetă sau dacă a scos ceva. Rumegă asta şi ne vedem mâine.

Nu se duse direct acasă. După ce trecu prin Tunelul Oslo, o luă spre centrul oraşului şi apoi spre Mosseveien. Coti pe Ulvøya şi conduse spre Måkeveien. Se opri în faţa casei lui Narvesen.

Astăzi nu era niciun Porsche parcat lângă gard — dar era un Jeep Cherokee în faţa uşii de la garaj.

Frank Frølich stătu şi pândi. Era o dimineaţă de decembrie. O femeie în palton de iarnă, cu o eşarfă mare, cafenie, înfăşurată în jurul gâtului veni de după colţ, împingând un cărucior. Copilul era îmbrăcat într-o salopetă albastră şi trăgea dintr-o suzetă. Trecură pe lângă maşină. Îi privi în oglindă făcându-se din ce în ce mai mici în timp ce se gândea la alaltăieri seară, când văzuse cu binoclul o maşină parcată în faţa blocului său.

Jeepul lui Narvesen avea aceeaşi culoare. În plus, era murdar şi pătat după mulţi kilometri de condus pe drumuri pline de sare — ca propria lui maşină. Luă telefonul mobil şi căută numărul de acasă al lui Narvesen. Sună. Sună de câteva ori. În cele din urmă, o voce de bărbat îi răspunse răguşit:

— Alo.

Frank Frølich închise. Se gândi: *Investitorul nostru expert nu e la muncă. A avut cumva o noapte grea?*

Porni motorul. Zări o umbră la una din ferestrele de la etajul întâi. Băgă maşina în viteză şi plecă.

34

Făceau dragoste. Lumânarea licărea aruncând umbre grele, nedesluşite, pe perete. Ea era în patru labe, cu obrazul stâng aşezat pe pernă. O revărsare de păr negru. O întoarse pe spate; continuă fără întrerupere. Iar şi iar. Trupul lui Elisabeth fremătă când ajunse la orgasm, dar el se prefăcu că nu observă. Voia s-o sfărâme în bucăţi, s-o lipească de pământ cu mişcările lui pelviene, puternice, fără remuşcări, izbitură după izbitură. Când ea avu al doilea orgasm, simţi sâmburele unui ţipăt pregătindu-se să izbucnească de undeva din abdomen. Ea îşi dădu seama imediat, deschise ochii de parcă s-ar fi aflat într-o realitate extremă, şi-i acoperi gura cu a ei, urmărind ţipătul, în timp ce îl apucă cu o mână de baza sexului şi îl ţinu strâns. Sunetul nu vru să se oprească, sâmburele crescu într-o convulsie vibrândă care începea din vârfurile degetelor de la picioare, îi mistuia trupul centimetru cu centimetru, preluă controlul asupra muşchilor din picioare, coapse, spate, abdomen — dar era controlat de strânsoarea mâinii ei, în timp ce răcnetul se declanşă urcând prin trahee în gură, unde ea-l aştepta cu gura şi buzele deschise şi-l sorbi cu nesaţ. Chiar dacă era dedesubt, ea era cea care conducea. Se mişcă până când stoarse toată sălbăticia din el, toată furia, până când rămase liniştit între coapsele ei. Atunci ea ajunse la orgasm a treia oară: o încordare blazată a sexului ei, efectuată cu o victorie leneşă, aşa cum un călăreţ întoarce calul în final cu faţa la soare, ca să confirme că animalul a fost îmblânzit.

Frank Frølich deschise ochii.

Lumânarea nu era aprinsă. Nu era nicio umbră pe perete. Fusese un vis. Cu toate astea, îi simţea aroma: parfumul, transpiraţia, sexul. Aprinse lumina. Era singur. În câteva ore trebuia să meargă la serviciu. Şi singurul indiciu al prezenţei lui Elisabeth era un fir de păr negru, într-o carte, pe perna de alături. Uitându-se în gol în întuneric cu ochii larg deschişi şi întrebându-se: *De ce eram atât de furios?*

Îl aclamară reţinut când deschise uşa de la birou a doua zi dimineaţa, la opt. Emil Yttergjerde făcu o plecăciune adâncă şi Lena Stigersand spuse:

— Arăţi îngrozitor — îmi pare rău, n-am vrut să sune aşa.

Frølich se frecă pe obraz.

— Am avut câteva zile grele.

— Ei bine, spuse Lena Stigersand, azi, mai mult ca niciodată, ar fi potrivit să încălcăm prima poruncă a feminismului. Frankie, bine ai venit. Să-ţi aduc o cafea?

În acel moment, Gunnarstranda îşi vârî capul după uşă. Tuşi şi spuse:

— Frølich, trebuie să vorbesc cu tine.

Când fură singuri, Gunnarstranda spuse:

— Am avut o şedinţă cu şeful poliţiei şi cu câţiva avocaţi consilieri. Am căzut de acord să mergem pe legătura dintre Jim Rognstad şi crima din Loenga. Astfel, uciderea bărbatului e singurul nostru caz. Moartea lui Elisabeth Faremo ţine de Kripos, la fel şi cea a lui Jonny Faremo. Şi nu vor să ne amestecăm, cel puţin pentru moment. Şeful o să insiste pentru o investigaţie coordonată — şi vedem atunci. În clipa de faţă, ne concentrăm pe uciderea lui Arnfinn Haga. Bine?

Frølich încuviinţă.

— Pentru noi, şi în special pentru tine, Reidun Vestli, cabana ei şi oasele găsite în ruine sunt probleme secundare — de interes numai dacă găsim ceva dovezi care dovedesc că Rognstad şi Ballo au bătut-o pe Reidun Vestli şi/sau că au dat foc cabanei. Cazul Elisabeth Faremo — dacă există vreun caz — încă aparţine de Kripos.

— Merethe Sandmo a fost văzută în Fagernes în ziua în care a ars cabana, spuse Frølich.

— Kripos se ocupă de cazurile Elisabeth şi Jonny Faremo, repetă Gunnarstranda, rar şi cu asprime.

Frølich nu răspunse.

Rămaseră uitându-se unul la altul.

Gunnarstranda rupse tăcerea.

— Spargerea de la casa lui Inge Narvesen a fost limpezită. Nu e cazul nostru şi nu a fost niciodată.

— A luat masa cu un bărbat la hotel.

— Ştiu, se răsti Gunnarstranda, enervat la culme. Dar nu e cazul nostru. Vrei să te trimit iar în concediu la două minute după ce ai reînceput munca?

Se studiară precaut.

— Ai fost scos din ancheta legată de crima din Loenga pentru că aveai o relaţie cu Elisabeth Faremo — când trăia. Unii încă mai cred că în continuare n-ar trebui să te amesteci. Câţiva oameni, inclusiv eu, au senzaţia că eşti prea implicat emoţional în toată povestea. Concluzia e că *nu* eşti îndreptăţit să iei niciun fel de iniţiativă pe cont propriu în ancheta asta. De acum înainte eşti doar curierul meu — nici mai mult, nici mai puţin.

Frølich nu răspunse.

— Dar dacă vom săpa mai adânc să găsim legături între Rognstad şi uciderea lui Arnfinn Haga, nu putem merge înainte cu girofarul pornit, spuse Gunnarstranda. Trebuie să ne apucăm serios să interogăm martorii şi să ne concentrăm pe suspecţii pe care îi avem.

— E posibil ca Rognstad să fi luat masa cu Merethe Sandmo.

Gunnarstranda scoase un oftat adânc.

— Ceva îmi spune că a fost o greşeală să-ţi cer să te întorci azi la serviciu.

Frølich spuse:

— Am fost ieri acolo, la ce a mai rămas din cabană. Voiam să văd locul. M-am întâlnit cu Ramstad Coacăză în Fagernes.

— Ştiu. Mi-a trimis e-mailuri şi faxuri şi nu mai ştiu ce. Acum, ciuleşte bine urechile, spuse Gunnarstranda şi urlă: DA, ŞTIU CĂ MERETHE SANDMO A LUAT MASA CU UN BĂRBAT NEIDENTIFICAT, DAR NU E CAZUL NOSTRU, LA NAIBA!

— De la Fagernes m-am dus la cabana mea din Hemsedal. Cineva a încercat să-i dea foc în timp ce eram înăuntru.

Gunnarstranda se aşeză.

Frølich îţi scoase telefonul mobil şi îi arătă pozele pe care le făcuse. Se ridică.

— Uite aici, spuse el. Scândurile astea înnegrite sunt dovezi destule pentru tine?

Gunnarstranda trase aer în piept şi tuşi.

— Mai dă-mi detalii, spuse el tulburat.

Zece minute mai târziu, Lena Stigersand apăru cu cafeaua pe care o promisese. Simţi imediat atmosfera şi se strecură înăuntru în vârful picioarelor:

— Vă deranjez?

Niciunul nu spuse nimic.

Gunnarstranda aşteptă până când ea închise uşa şi apoi spuse:

— Mai departe.

— După Fagernes am mers în Hemsedal unde cineva a încercat să mă facă să ard de viu.

— Cineva te-a urmărit.

— Bineînţeles.

— Tot drumul din Oslo?

— Fie din Olso, fie din Fagernes.

— Ar fi putut cineva să se ţină aşa, după tine, fără să-ţi dai seama?

— Orice e posibil. Aveam o mulţime de alte lucruri pe cap. Mă gândeam la incendiu, la ea. Nu prea m-am uitat în oglinda retrovizoare.

— Dar de ce să vrea să te omoare?

— Habar n-am. Nu văd logica.

— Investighez crime de mai bine de treizeci de ani. Mobilul crimei rareori face parte din categoria lucrurilor *raţionale*.

— Fără îndoială, trebuie să fi existat un motiv. Fie răzbunare, fie cineva încearcă să mă oprească.

— Să te oprească să faci ce?

— Păi da, asta e ideea. E total absurd să fie vorba de răzbunare.

— Se putea să fie Ballo sau Merethe Sandmo?

— Ce au ei de câştigat dacă eu dau ortul popii? Oricum, tu investighezi cazul Arnfinn Haga.

— Ţi-ai văzut atacatorul pe motocicletă. Poate cineva vrea să te reducă la tăcere definitiv.

— Dar cel de pe motocicletă a fost Rognstad, iar el e după gratii, în urma altui caz. Unul care e gata aranjat. Pe deasupra, dacă motociclistul ar fi intenţionat să mă trimită pe lumea cealaltă, putea face treaba asta atunci şi acolo. Fir-ar să fie, nu pot să-mi scot din minte cât de neprofesionist a lucrat: scânduri putrede, bucăţi de izolaţie şi carton gudronat umed înmuiat în parafină...

— Da, dar cine altcineva ar putea fi?

— Cunosc pe cineva care e destul de deranjat de activităţile mele.

— Cine?

— Inge Narvesen.

Cei doi stătură faţă în faţă fără să spună un cuvânt. Figura lui Gunnarstranda avea o expresie sceptică.

— Atunci s-ar potrivi tehnica neprofesionistă, spuse Frølich.

— Oricum mă gândeam să am o discuţie cu Narvesen, spuse Gunnarstranda gânditor. Şi poţi foarte bine să vii şi tu cu mine.

35

Frølich era la volan. Aşteptă până când Gunnarstranda se aşeză confortabil înainte să pornească maşina.

— Situaţia asta mi se pare cunoscută, mă frapează, spuse el, băgând maşina în viteză.

— Tu să te uiţi drept înainte, replică Gunnarstranda sec. Singurul lucru bun pe care-l poţi spune despre trecut e că a trecut. Sper să înveţi că asta e valabil şi pentru femei.

Lăsară în urmă depoul de autobuze de pe Ibsenringen şi cotiră spre Palace Gardens şi Frederiksgate după ce ieşiră din tunel.

— În drum spre serviciu astăzi, spuse Frølich, metroul a trebuit să oprească în tunel. Era acolo un om care stătea pe şine.

Gunnarstranda îi aruncă o privire.

— *Chiar* a trecut ceva timp, spuse el. Ai uitat că nu trebuie neapărat să vorbim.

Frølich schiţă un zâmbet.

— Bărbatul de pe şine era un indian, un om mai în vârstă, îmbrăcat numai în haine de bumbac, şi azi-dimineaţă devreme era al naibii de frig. Sigur erau câteva grade sub zero.

— Şi îngheţa de frig?

— Nici nu clipea. Omul era chiar bătrân, cu barba albă şi părul alb. Bâiguia ceva. Nu ştia o boabă norvegiană. Cineva din vagon ştia limba şi ne-a tradus. Se pare că omul voia să meargă acasă în Calcutta. Era nefericit în Norvegia — că e mereu frig şi n-are pe nimeni.

— Ei bine, nu e singurul.

— Dar bătrânul ăsta se hotărâse să meargă acasă pe jos. Să meargă pe jos până la Calcutta. Nu ştia în ce direcţie s-o ia, dar ştia că se poate ajunge cu trenul în India. Şi s-a gândit că dacă o ţine de-a lungul şinelor, în cele din urmă avea să ajungă la Calcutta. Dar s-a dovedit că şinele pe care mergea nu erau de la calea ferată, erau de la metrou. Aşa că putea să urmeze şinele pentru tot restul vieţii fără să ajungă vreodată mai departe de Stovner.

Frølich zâmbi trist.

— Vestli, spuse Gunnarstranda.

— Hm?

— Punctul terminus a liniei Grorud e Vestli, nu Stovner.

Frølich coti pe Munkedamsveien.

— Chiar mă bucur că m-am întors, mormăi el, virând într-o parcare în spatele gării Vestbane.

Coborâră şi o luară spre Vika Atrium.

Gunnarstranda îşi arătă legitimaţia la recepţie. La scurt timp, fură întâmpinaţi de o fată brunetă de vreo douăzeci şi ceva de ani. Purta ochelari cu ramă groasă, neagră, de firmă. Impresia cu care rămâneai era că ochelarii o purtau pe ea, şi nu invers. Merse în faţa lor spre ceea ce părea a fi zona lui Narvesen. Diferenţa era vizibilă. Compartimentele elegante de sticlă cu decor din oţel pur îşi găseau contrastul în tablourile întunecate şi în ramele aurii extravagant decorate. Frank Frølich se opri câteva secunde şi se uită în jur. Parcă erau în muzeu.

Femeia tânără deschise o uşă. Îi conduse într-o mică sală de şedinţe şi se înclină înainte să plece.

— Cred că Narvesen o să joace tare, spuse Frølich.

— Adică va trebui să aşteptăm?

— Păi nu e ăsta mecanismul clasic de intimidare? Cred că l-am folosit şi eu de câteva ori. De fapt, de la tine cred că l-am învăţat.

— Ei bine, atunci va trebui să vedem cât avem de aşteptat, spuse Gunnarstranda. Aceia dintre noi care au lucrat cu asemenea tehnici ştim şi vreo câteva metode de contraatac.

Pe masă se afla un pahar de carton cu un pliculeţ uscat de ceai în el. Gunnarstranda luă paharul.

— Prima ofensivă, murmură. Inspectorul pleacă în căutare de cafea.

Cu asta, Gunnarstranda ieşi din sala de şedinţe şi intră vesel în celălalt birou — fără să bată. Frølich văzu cum femeia tresări surprinsă. Clătină din cap, ieşi pe hol şi studie tablourile expuse acolo. Era artă veche, plină de madone şi heruvimi — motivele îi aminteau de albumul său din copilărie.

Dintr-odată, Gunnarstranda era lângă el, ţinând în mână un pahar aburind.

— Tu vezi ce văd şi eu? întrebă Gunnarstranda.

— Ce?

— Inge Narvesen stă acolo prefăcându-se că noi doi nu existăm.

Frølich îi urmări direcţia privirii. Corect. Narvesen era în spatele unei uşi de sticlă, aparent inconştient de prezenţa lor.

— Deci ţi-ai făcut rost de o cafea?

— Azi-noapte am visat un drăcuşor, spuse Gunnarstranda în timp ce ridica paharul. Era un drăcuşor simpatic, cu păr scurt şi creţ, ruşinos, şi-şi sugea degetul. Îmi amintesc că am gândit că nu avea cum să fie un drăcuşor de treabă. Nu-mi inspira încredere.

— Eu nu-ţi spun ce am visat, spuse Frølich.

În clipa aceea, Narvesen îi zări. Iniţial, fu luat prin surprindere; apoi se opri câteva secunde, înainte să se ridice şi să se îndrepte spre uşa de sticlă.

— Cineva s-a întors înapoi, din frig? spuse Inge Narvesen glacial. Îl fixa cu privirea pe Frank Frølich.

— Avem să vă punem câteva întrebări, începu Gunnarstranda şi puse cafeaua jos.

— Sunt ocupat.

— Nu durează mult.

— Tot nu am timp.

— Alternativa ar fi să obţinem un ordin judecătoresc şi să te convocăm la sediul poliţiei la interogatoriu. Asta înseamnă că plecăm de aici după o vizită nefructuoasă şi că o să vii la noi la birou când îmi convine mie. Alegerea îţi aparţine.

Narvesen aruncă o privire iritată şi nerăbdătoare la ceas.

— Ce aţi dori să ştiţi?

— Banii care ţi-au fost transferaţi după ce l-am arestat pe Jim Rognstad corespund cu suma care îţi lipsea în urma spargerii din 1998?

— Da. Suma e corectă.

— Nu au mai existat alte obiecte în seiful luat de la tine din dormitor în 1998?

— Absolut nimic.

— Ai fi dispus să semnezi o declaraţie?

— Am făcut asta deja şi aş face-o din nou, bucuros. Cazul a fost clarificat şi sunt extrem de mulţumit.

— Numele Jim Rognstad îţi pune ceva?

— Nu l-am auzit în viaţa mea.

— Motivul pentru care Rognstad a fost luat în vizor e că acum câteva zile ni s-a dat un pont care face legătura între el şi o spargere într-un container de pe Docurile Oslo şi uciderea unui paznic.

— Serios?

— În consecinţă ar fi interesant să vedem dacă ceilalţi suspecţi pot fi legaţi de Rognstad.

Narvesen încuviinţă din cap nerăbdător.

— Numele Vidar Ballo îţi spune ceva?

— Nu.

— Merethe Sandmo?

— Nu.

— Jonny Faremo?

— Nu.

— Sigur?

— Absolut. Mai e ceva?

— O întrebare.

— Dă-i drumul.

— Faptul că seiful a fost înlăturat fizic din casă fără să mai fie atins ceva — asta pare a fi o treabă remarcabil de meticuloasă. Nu ţi-ai pus niciodată întrebări în legătură cu acest aspect?

— Nu.

— Erai plecat din ţară, în vacanţă, când a avut loc jaful. Asta sugerează că vinovaţii au ştiut probabil că nu e nimeni acasă. Te-ai gândit cumva că ar fi putut fi informaţi de o terţă persoană?

— Nu. Las pe seama poliției să formuleze asemenea ipoteze.

— Dar, dacă asta s-a întâmplat, ar implica în mod necesar că ai avut un angajat neloial. Aspectul acesta nu ar trebui să-l preocupe pe un om ca tine?

— M-ar fi preocupat, dacă aș fi avut vreun motiv să cred o astfel de ipoteză. Dar nu cred. Din 1998 nu mi-au mai fost sparte nici casa, nici biroul. *Ergo* — după cum sunt obișnuiți să spună detectivii — nu am niciun angajat neloial. Vă rog să mă scuzați.

Fără să aștepte, trecu pe lângă ei pe coridor.

Frølich îl apucă de braț.

Narvesen se opri. Se uită dezaprobator la mâna lui Frølich.

— Ai fost cumva în Hemsedal de curând? întrebă Frølich.

— Vrei să-mi dai drumul?

Frølich își luă mâna.

— Da sau nu?

Narvesen nu răspunse. Se îndreptă spre o ușă în josul coridorului.

— Poate că ar trebui s-o întreb pe Emilie? strigă Frølich.

Nu primi răspuns. Ușa fu trântită. Narvesen plecase.

Schimbară priviri.

— Îți amintești afacerea cu șantajul despre care ți-am povestit? întrebă Gunnarstranda.

— Căpitanul bețiv care l-a amenințat că vorbește cu presa etc. dacă Narvesen nu plătește?

Gunnarstranda dădu din cap că da.

— Am încercat să-l găsesc pe căpitan. A primit trei ani și a făcut doi la Bastøy.

— Ce-i cu el?

— E mort, spuse Gunnarstranda. A intrat într-o încăierare în prima zi după ce i-au dat drumul. Ucis. Înjunghiat de un atacator necunoscut.

— Narvesen nu e curat, replică Frølich.

— Nimeni nu poate pretinde că Narvesen e responsabil pentru crimă. Din același motiv pentru care tu nu poți pretinde că el a dat foc cabanei.

— Ba pot. El a fost.

— De unde știi?

— Ştiu, pur şi simplu.

Gunnarstranda îl privi cu scepticism.

— Dacă eşti aşa de sigur că a fost Narvesen, atunci e treaba ta să afli *de ce* — înainte să te apuci să-l acuzi de chestii.

Când ajunseră iar afară, în frig, Frølich se opri dintr-odată.

— Ce s-a întâmplat?

— Individul ăsta a mers prea departe când m-a încuiat înăuntru şi a aprins chibritul.

Rămaseră o vreme pe loc, privind maşinile trecând cu viteză pe lângă ei.

— Calmează-te, spuse Gunnarstranda şi începu să meargă. O să-l prindem pe Narvesen, ai cuvântul meu.

— Dar nu prea pare c-o să-l prindem, nu-i aşa?

— Am încredere în instinctul meu. În plus, uite-l pe omul nostru de la Eco-Crime, Sørlie Minte de Găină.

36

Frank Frølich se mai întâlnise o dată cu Birgitte Bergum. Fusese în urmă cu vreo doi ani, în sala de tribunal nr. 4, unde apărase un tâmplar beţiv care era ofiţer în rezervă. Omul îşi băuse minţile la cabana lui, unde îşi ţinea arma de serviciu, un AG3. În miezul nopţii se apucase să tragă cu ea. Din nefericire, doi turişti îşi puseseră cortul în vecinătate. S-au speriat de mama focului şi, după ce s-au căţărat într-un copac, au sunat la poliţie de pe un telefon mobil. Dar poliţia locală nu era dotată cu echipaje în afara orelor de birou. Aşa că au sunat la Staţia Centrală de Poliţie, care a trimis o maşină de patrulă din alt district. Dar poliţiştii s-au pierdut şi i-au sunat înapoi pe turişti ca să ceară indicaţii. Omul cu arma, care acum îşi ieşise de-a binelea din minţi, a auzit telefonul turiştilor şi a crezut că duşmanul e pretutindeni şi gata să-l execute. Aşa că s-a târât pe jos, îmbrăcat în echipament de camuflaj şi s-a apropiat de ei — cu ajutorul nepreţuit al poliţiştilor care îi sunau pe turişti la intervale regulate. Când, în cele din urmă, poliţia a ajuns la locul respectiv, individul a luat-o razna rău de tot, şi au reuşit să-l aresteze abia după un schimb de focuri, care a condus la rănirea unui poliţist. Frølich fusese chemat ca martor — să vorbească despre contextul general al arestărilor. Birgitte Bergum se ţinuse de el ca o lipitoare, de la primul cuvânt. Se gândea la asta în timp ce stătea şi o privea printr-o oglindă dublă în camera de interogatoriu: o femeie de vreo cincizeci de ani, cu părul umflat, cu un nas mare şi cu bust de cântăreaţă de operă. Stătea lângă Jim Rognstad, cu

o expresie sigură şi nerăbdătoare pe figură. El se legăna pe scaun ca un Buddha gras cu păr, blegit şi fără chef de vorbă, îmbrăcat într-un tricou negru, cu mâinile încrucişate şi părul proaspăt pieptănat curgându-i pe umeri.

Erau doi acolo, care-i observau în secret pe Rogstad şi pe avocata lui. Frølich stătea lângă Fristad, care, ca om al legii, nu era prea încântat de înscenare. Mormăia întruna:

— Ooh, Doamne, nu-mi place treaba asta! Nu, trebuie să spun, nu-mi place deloc situaţia asta, Frølich.

Tăcu în momentul în care Gunnarstranda intră în încăperea pe care o observau. Rognstad dădu să se ridice ca un elev de şcoală atunci când intră directorul în clasă. Bergum îi ordonă să stea jos. Apoi se uită sever la oglinda dublă.

— Ne-a văzut, spuse Fristad, aranjându-şi nervos ochelarii. Bibbi e ageră.

— Cine stă acolo? fu prima întrebare pe care o rosti femeia, cu un semn din cap spre oglindă.

Gunnarstranda nu răspunse. Dar Frølich şi Fristad se traseră puţin înapoi.

— Dă sunetul mai încet, murmură Fristad.

Frølich dădu volumul atât de încet, încât abia auziră următoarea remarcă a lui Bergum.

— Asta nu e bine, Gunnarstranda. Toate interogatoriile trebuie făcute într-o atmosferă de deschidere totală.

Frølich dădu volumul un pic mai tare.

— Ăsta nu e un interogatoriu, spuse Gunnarstranda sec. Voi aţi cerut întrevederea.

— Vreau să ştiu cine stă în spatele oglinzii.

— Atunci hai să încheiem. Rognstad se poate duce înapoi în celulă să viseze cu ochii deschişi. Ori are ceva de vândut, ori nu.

Birgitte Bergum îl scrută sever pe Gunnarstranda. Se întoarse spre Rognstad şi-l întrebă:

— Ce zici?

— O clipă, continuă Bergum, aplecându-se înspre client.

Cei doi vorbiră ceva în şoaptă.

Frølich şi Fristad schimbară priviri din nou.

— Pun pariu că se retrag, şopti Fristad. Bibbi e al naibii de dură.

În camera de interogatoriu, Gunnarstranda căscă şi se uită la ceas.

— Ce-aţi hotărât?

— În casetă era un tablou, spuse Rognstad, trecând direct la subiect.

— Ce casetă? întrebă Gunnarstranda plictisit.

— Caseta de valori.

— Nu-i adevărat. N-au fost decât bani în casetă.

— Da. Dar ar fi trebuit să fie şi un tablou.

Frølich şi Fristad se uitară unul la altul. Fristad îşi îndreptă ochelarii; începea să-i placă.

— Ce fel de tablou? întrebă Gunnarstranda.

— Vechi. Valora o groază de bani.

— Bine, spuse Gunnarstranda cu lehamite. Hai s-o luăm cu începutul. Caseta despre care vorbim e destul de mică. Ce fel de tablou ar încăpea în ea şi cum a ajuns acolo?

Rognstad se aplecă spre avocatul său şi îi spuse din nou ceva în şoaptă. Birgitte Bergum vorbi în locul lui.

— Originea lui nu ne interesează. Dar e o realitate faptul că o operă de artă dispărută a fost depozitată în casetă împreună cu banii.

— Uiţi că eu hotărăsc ce e sau nu de interes pentru noi. Informaţia asta e menită să servească drept circumstanţă atenuantă, nu-i aşa?

— Clientul meu nu e interesat să vorbească despre istoria trecută a tabloului.

Frølich rânji în timp ce Fristad şopti:

— E sigur că tabloul provine din seiful lui Narvesen. Jim Rognstad a luat parte la jaf, dar acum îi e frică să nu se incrimineze şi mai tare.

Gunnarstranda se ridică şi merse spre oglinda dublă. Se opri să-şi pieptene părul şi mimă din gură: „Tăceţi din gură acolo!"

— Despre ce tablou vorbim? întrebă el, stând cu spatele la avocată şi la Rognstad.

Bergum răspunse:

— O operă de artă furată. *Madona cu prunc*ul, pictat de Giovanni Bellini. E un tablou mic, dar valorează milioane. Clientul meu spune că a fost în caseta de valori şi cineva probabil că l-a luat.

Gunnarstranda se întoarse.

— Hai s-o luăm de la capăt, ce ziceţi? Spui că cineva — deci o altă persoană decât clientul tău — s-a dus la bancă, a descuiat caseta de valori şi a scos tabloul, dar a lăsat banii, jumătate de milion, acolo?

— Da.

— Cine?

— Nu ştim cine.

— Dar persoana asta trebuie să fi avut o cheie. Şi clientul tău a avut o cheie.

— Sunt două chei.

— De unde are clientul tău cheia lui?

Fristad şi Frølich îşi aruncară unul altuia o privire cu subînţeles.

Birgitte Bergum şi Rognstad se consultară din nou.

Bergum spuse:

— Asta nu are nicio legătură cu cazul.

— Am motive să cred că ai obţinut cheia prin mijloace ilegale.

Birgitte Bergum spuse:

— Nu avem niciun comentariu de făcut în legătură cu afirmaţia ta. Oricum, cred că e nimerit să vă amintim următorul lucru: clientul meu are acces deplin la casetă din punct de vedere legal.

Acum Gunnarstranda i se adresă direct lui Rognstad:

— Sunt două seturi de chei la caseta de valori. Şi sunt patru inşi care au drept de acces: tu, Jonny Faremo, Ilijaz Zupac şi Vidar Ballo. Jonny Faremo e mort. Zupac e la închisoarea Ullersmo. Stai aici şi-mi spui că altcineva a pus mâna pe tabloul ăsta din casetă. Deci vrei să spui că Vidar Ballo a fost acolo şi a luat tabloul. Dacă e aşa, de ce a lăsat jumătate de milion acolo?

— E irelevant, interveni Bergum.

— Irelevant? Gunnarstranda începu să rânjească. E irelevant că un criminal notoriu intră legitim într-o bancă şi ia un tablou, dar lasă o jumătate de milion neatinşi?

— Bineînţeles.

— De ce bineînţeles?

— Individul în discuţie putea foarte bine să se întoarcă şi să ia banii mai târziu, nu-i aşa? Ideea e, Gunnarstranda, că a existat o operă de artă în casetă, iar acum a dispărut.

— Iar omul din lună se înfruptă în fiecare zi cu caş, se răsti Gunnarstranda.

Se răsuci şi merse înapoi la masă.

Bergum îi aruncă un zâmbet ostil. Începuse să dezvolte un nou interes pentru oglindă şi, când vorbi, se adresă panoului de sticlă.

— Vorbim despre una dintre cele mai râvnite opere de artă din lume, Gunnarstranda. Întoarce-te în birou şi uită-te în dosarele de „Cazuri nerezolvate" şi verifică ce opere de artă s-au furat. Sunt sigură că ai să găseşti tabloul lui Giovanni Bellini pe listă, marele maestru al picturii italiene renascentiste. Tabloul a fost furat din biserica Santa Maria dell'Orto, din Veneţia, în 1993. Imaginează-ţi ce ar însemna pentru tine şi pentru Biroul Poliţiei să rezolvaţi un asemenea caz. După asta, tu, cu mine şi cu procurorul putem discuta definiţia circumstanţelor atenuante, spuse ea, ridicând-se şi întorcându-se spre oglindă.

Stătu nemişcată, aranjându-şi sutienul. Apoi adăugă pe un ton relaxat:

— Nu-i aşa, Fristad?

Două ore mai târziu, Gunnarstranda şi Fristad erau singuri. Cel din urmă se scărpina după gât, cuprins de enervare.

— Bellini, cine mă-sa e Bellini? În ceea ce mă priveşte, putea vorbi la fel de bine despre mersul pe munte în nordul Norvegiei.

— Familia Bellini era o dinastie, se pare, răspunse Gunnarstranda.

— De unde ştii asta?

Gunnarstranda se întoarse să-i arate enciclopedia pe care o găsise în biblioteca sa şi spuse:

— Scrie aici că au fost un părinte şi doi fii. Pictori renascentişti de la sfârşitul secolului al cincisprezecelea. Mai era şi un cumnat la fel de cunoscut, Andrea Mantegna. Dădu pagina şi citi mai departe: „Fraţii Bellini: Gentile şi Giovanni".

Îşi drese vocea:

— Giovanni Bellini a avut o enormă influenţă asupra lui Giorgione şi Tiţian, care i-au fost amândoi ucenici, iar spre sfârşitul vieţii lui, Bellini a putut şi el să înveţe de la ei... ăăă... ăăă... sunt două motive care domină tablourile lui de altar. Într-unul apare o Madona frumoasă şi tânără cu un prunc în faţă, într-o scenă statică, de obicei având o scenă evocatoare în fundal. Picturile lui Giovanni Bellini sunt expuse în toate marile galerii ale lumii. Există tablouri expuse şi în câteva biserici din Veneţia... Gunnarstranda se uită peste ramele ochelarilor. Uită-te aici. L-am văzut pe ăsta.

Îi arătă lui Fristad o fotografie, portretul unui bărbat palid, purtând pălărie. Cu ochelarii aşezaţi pe vârful nasului, Gunnarstranda îşi reglă distanţa de citit.

— Asta am crezut — Galeria Naţională din Londra. Nu e nimic în carte despre niciun jaf, în orice caz, dar, pe de altă parte, enciclopedia asta a fost publicată mult înainte de 1993.

Se uită la anul apariţiei înainte să o pună înapoi pe raft.

— 1978, mai exact. Poate pui şi tu o vorbă bună ca să ni se aducă la zi îndreptarele astea.

— Astăzi nimeni nu mai aduce la zi îndreptare. Se foloseşte internetul, dar poate tu n-ai auzit de asta...

În clipa aceea Lena Stigersand îşi vârî capul pe uşă.

— Tocmai am verificat vreo câteva detalii despre povestea lui Rognstad, spuse ea. De fapt, un tablou de Giovanni Bellini înfăţişând-o pe Madona cu Pruncul Iisus a fost furat din Biserica Santa Maria dell'Orto din Veneţia, în 1993. O afacere destul de ridicolă. Biserica era în curs de restaurare. Cineva a intrat înăuntru pe sub prelată, a pus tabloul în geantă şi a ieşit.

— Deci tabloul *e* mic, spuse Gunnarstranda.

Stigersand încuviinţă.

— Nu a mai apărut de atunci şi trebuie să fie foarte valoros. Firesţe, tablouri ca ăsta nu sunt niciodată vândute mai departe. Un tablou similar cu Madona şi Pruncul Iisus, semnat de Bellini, a fost vândut în 1996 cu 826 500 de lire la o licitaţie în Londra.

— Cât vine asta în coroane norvegiene? întrebă Fristad.

— În jur de zece milioane.

— Mulţumesc, zise Gunnarstranda.

Stigersand ieşi, închizând uşa în urma ei.

— Noi, oamenii moderni, ne folosim de cei tineri să verifice chestii moderne pe internet, spuse Gunnarstranda şi adăugă: dacă un tablou ca ăsta a fost vândut cu zece milioane în '96, azi ar trebui să valoreze mult mai mult. Preţurile obiectelor de artă au crescut enorm. Mai rău decât ale apartamentelor din Oslo.

— Dar tu crezi asta? îl întrerupse Fristad. E posibil ca tabloul să fi stat într-o casetă de valori în Askim ani de zile? E cam tras de păr.

— Dacă Rognstad vrea să ne ducă de nas, atunci asta e o poveste destul de bună, răspunse Gunnarstranda. Rognstad n-ar fi optat pentru un târg dacă nu avea dovezi. Până la urmă, vrea să i se micşoreze sentinţa. Are un as în mânecă. Acum, asul ăsta n-ar valora mare lucru dacă n-ar şti *de unde* a apărut tabloul, nu-i aşa? Pun pariu că tabloul era împreună cu banii în seiful lui Narvesen. Răspunsul la întrebarea de unde a venit tabloul, ca să sfârşească într-o casetă de valori, e singurul as pe care-l are Rognstad. Dar aşteaptă înainte să se folosească de el.

— Dacă aşa stau lucrurile, cum a pus Narvesen mâna pe tabloul ăsta?

— N-am nici cea mai vagă idee. Nici nu mă preocupă în mod special. Ceea ce e important e succesiunea evenimentelor. Oamenii pe care încercăm să-i înfundăm intră prin efracţie în casa lui Narvesen, în toamna anului 1998, şi fură un seif. Tabloul şi banii sunt în seif. Soţia vecinului îl vede numai pe Ilijaz Zupac şi-l recunoaşte din dosarele cu poze ale poliţiei. Dacă n-ar fi făcut asta, presupun că furtul seifului nu ar fi fost raportat niciodată — din moment ce conţinea un obiect atât de renumit în el. Faptul că seiful conţinea un obiect de o asemenea valoare ar explica de ce a fost singurul lucru care a fost furat. Zupac e arestat. În timpul arestului, Zupac trage cu pistolul, un om moare şi Ilijaz e acuzat de crimă şi condamnat. Seiful nu e găsit niciodată. După toate probabilităţile, complicii lui deschid seiful şi conţinutul e depozitat într-o bancă. O privire la numele semnatarilor şi e clar că acoliţii lui Ilijaz sunt gaşca Faremo: Jim Rognstad, Vidar Ballo şi Jonny Faremo însuşi. Ăştia trei au spart de curând un container din Loenga, în Oslo...

— Au fost patru inşi, nu-i aşa? îl întrerupse Fristad.

— Avem un martor care spune asta, dar să rămânem la ceea ce ştim. Cei trei sunt arestaţi după ce Merethe Sandmo oferă un pont, da. Toţi trei scapă, graţie mărturiei lui Elisabeth Faremo. Declaraţia ei e pusă la îndoială de Frank Frølich, care e dispus să jure că ea se afla în patul lui după ora unu dimineaţa. Cu toate astea, din moment ce el dormea când ea a plecat acasă, teoretic, s-ar putea să fi spus adevărul. Poate a aşteptat până când Frølich a adormit înainte să se ducă acasă să organizeze partida de poker cu fratele său şi cei doi amici ai lui.

— Cu toate astea, mărturia lui Frølich nu ar trebui folosită sub nicio formă, spuse Fristad cu tărie.

— Întrebarea este dacă o putem evita, obiectă Gunnarstranda. Birgitte Bergum va lupta din răsputeri pentru Rognstad. Are toată muniţia necesară ca să pună în scenă un adevărat spectacol de artificii: un poliţist în concediu care intră în bucluc făcându-şi de cap cu sora unui criminal şi o poveste despre un misterios tablou celebru, pe care nu va avea nicio reţinere s-o vândă presei — ca să numim doar două.

Fristad îşi şterse ochelarii în linişte. Deschise gura, suflă pe ochelari şi-i frecă energic.

— Continuă, Gunnarstranda.

— Imediat după audierea de la tribunal, Elisabeth Faremo se duce acasă şi-şi face bagajele. O contactează pe iubita ei, Reidun Vestli.

— Bietul Frølich! oftă Fristad. Ce poveste deplorabilă!

— Îmi dai voie să continui? întrebă politicos Gunnarstranda.

— Fireşte.

Fristad îşi puse ochelarii la loc pe nas.

— Elisabeth Faremo se ascunde într-o cabană aparţinând lui Reidun Vestli. Apoi ceva se întâmplă în interiorul găştii. Jonny Faremo e găsit înecat în Glomma. O teorie, atunci: Faremo ştia că fuseseră arestaţi pentru că cineva îi turnase. După ce sora lui le-a furnizat alibiul, Faremo s-a dus să caute turnătorul. Poate că arată cu degetul acuzator spre Merethe. Ea se aliază imediat cu Ballo, care îl omoară pe Faremo, ceea ce o leagă pe Merethe de Ballo. Se prea poate ca Elisabeth să fi anticipat cearta asta şi, în

consecinţă, fuge şi se ascunde. Ca să se protejeze de indivizi şi, ca măsură de securitate, ia cheile de la caseta de valori cu ea. Bărbaţii care au rămas, Rognstad şi Ballo, încep să caute cheia cu fervoare.

— Asta atrage o întrebare, remarcă Fristad. De ce nu s-au obosit indivizii ăştia să îl întrebe pe Frølich pe unde umblă Elisabeth Faremo?

— Şi Frølich o căuta. Îi întrebase pe vecinul ei şi pe Jonny Faremo. În afară de asta, e poliţist. Nu, se duc după ţinta cea mai uşoară: o bat pe Reidun Vestli ca să afle unde e. Cel puţin unul dintre ei se duce cu Merethe Sandmo la cabană. Se opresc să ia masa în Fagernes — e văzută acolo cu un bărbat. Se duc la cabană...

— E ceva care nu se sincronizează aici, îl întrerupse Fristad. Citesc într-unul din rapoarte că incendiul de la cabană a fost raportat înainte ca Reidun Vestli să fie dusă la spital.

— Rănile i-au fost făcute într-un interval de timp nespecificat. Din păcate, n-am mai putut scoate nimic de la ea despre atac. În consecinţă, nu ştim când a fost atacată. Pe de altă parte, nu-mi pot imagina cum ar fi putut găsi cabana Ballo sau Rognstad, fără să treacă peste Reidun Vestli.

— Iar intenţia lor a fost întotdeauna să găsească cheia de la caseta de valori care conţinea tabloul şi banii? îl întrerupse din nou Fristad.

— Da. Ştiau că Elisabeth Faremo are acces la cheie. Dar a fost mai deşteaptă decât ei şi a pus cheia la loc sigur. A pus-o în apartamentul lui Frølich.

— Unde e cealaltă cheie?

— Nu ştim. De aceea Elisabeth Faremo nu are cheia când Sandmo şi compania ajung la cabană. Izbucneşte o ceartă care culminează cu o incendiere şi Elisabeth sfârşeşte arsă.

— Unde ar fi putut fi cealaltă cheie?

— Tot ce ştim e că a fost folosită de cineva care s-a dat drept Ilijaz Zupac — s-a întâmplat în aceeaşi zi în care cei trei au fost achitaţi la audierea pentru crimă. Persoana care s-a dat drept Ilijaz Zupac a deschis caseta, a luat tabloul, presupunem, şi a dispărut.

— Ar fi putut fi Ballo, după cum suspectează Rognstad?

— Firește. Problema e că Ballo avea acces la casetă oricum. De ce să se dea drept Zupac?

Se gândiră o vreme.

— De ce a luat persoana asta numai tabloul?

Gunnarstranda își desfăcu palmele.

— Fie există o explicație banală — voia să ia banii mai târziu —, fie a lăsat banii ca să ne punem exact această întrebare, *în cazul în care* ar fi ieșit la iveală povestea despre tablou. Pare puțin probabil ca un hoț cu acces la o jumătate de milion să-i lase acolo. Dacă tabloul nu apare niciodată, totuși, oricine pretinde că a existat un tablou în caseta de valori nu poate *nici* să dovedească, *nici* să facă o poveste credibilă cum că a fost acolo. Faptul că a lăsat banii e, în fond, o mișcare neobișnuit de inteligentă — presupunând că Jim Rognstad spune adevărul.

— Și ar trebui să adăugăm că el pare să spună adevărul. Deci, cine a luat tabloul?

— Habar nu am. Dar presupun că e aceeași persoană care a participat la atacul asupra containerului, bărbatul care a fost văzut împreună cu ceilalți trei când a fost ucis Arnfinn Haga.

— Nu ar fi putut fi Ilijaz Zupac însuși?

— N-a ieșit din închisoare de când a fost condamnat, acum aproximativ cinci ani.

— Ei bine, oftă adânc Fristad. O persoană neidentificată la locul crimei. Se poate ca individul acesta să-l fi omorât pe Jonny Faremo?

— Se prea poate. De ce crezi asta?

— Nu cred asta, răspunse Fristad. Dar faza asta cu cheile e interesantă, nu? Să spunem că Elisabeth și Jonny Faremo aveau fiecare o cheie. Elisabeth o ascunde pe a ei în apartamentul lui Frølich. Al patrulea individ misterios se ceartă cu Jonny, îi înhață cheia și Jonny se înecă. Al patrulea se duce la bancă în Askim, se dă drept Ilijaz Zupac și ia tabloul. Totuși, ceilalți nu știu asta. Știu doar că Jonny e mort și nu-i găsesc cheia. Și acum se gândesc, la naiba, trebuie să pună mâna pe ultima cheie. Știu că e la Elisabeth și știu că are o relație cu femeia asta de la universitate.

Pe care o umflă bine ca să afle unde se ascunde Elisabeth Faremo etc., etc.

— Orice e posibil, spuse Gunnarstranda. Ştim că sunt două chei. Una dintre ele a fost tot timpul în apartamentul lui Frølich. Cealaltă a fost folosită de cineva cunoscut sub numele de Ilijaz Zupac. Ştim că Ballo a făcut echipă cu Merethe Sandmo imediat după moartea lui Jonny Faremo. Am vorbit chiar eu cu ei. Individul ăsta — Ballo, e încă dispărut — şi nu avem nicio informaţie sigură pe unde umblă. Eu am senzaţia că Faremo a fost ucis ca urmare a certei pe care a declanşat-o când i-a turnat Merethe Sandmo.

— O alianţă între Ballo şi Merethe Sandmo e chiar plauzibilă. Ar fi putut să-şi unească forţele, să fure tabloul şi să dispară în zare, nu-i aşa?

— Dar de ce să se dea Ballo drept Zupac când putea să intre el însuşi la bancă?

— Ca să-şi ascundă identitatea. Poliţia caută tabloul prin toată lumea. Logică de infractor: înhaţă tabloul sub o altă identitate. Şi, pe deasupra, lasă banii, pentru ca, în cazul în care ceilalţi trâncănesc despre tabloul furat, povestea să rămână neclarificată. Asta dacă autorităţile care investighează nu reuşesc să pună mâna pe el.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar mai avem şi martorul acesta care susţine că erau patru inşi la locul crimei, acolo unde Arnfinn Haga a fost omorât.

— Deci există un om a cărui identitate nu o cunoaştem. Cine crezi că ar putea fi acest al patrulea infractor?

— Habar n-am, spuse Gunnarstranda, într-o concluzie scurtă.

— Ar fi putut fi — te rog să mă ierţi acum, dar să-ţi dai frâu imaginaţiei poate fi foarte util în slujba asta — ar fi putut fi Frank Frølich?

Încăperea se cufundă în tăcere. Soarele strălucea prin jaluzele şi Gunnarstranda găsi că e momentul să-şi aprindă o ţigară. O aprinse, fără niciun cuvânt de protest din partea lui Fristad.

37

Gunnarstranda şi Fristad se aflau în biroul primului. Frølich fusese chemat fără nicio explicaţie. Gunnarstranda şi procurorul stăteau fiecare pe scaunul lui.

Frølich observă două lucruri: Gunnarstranda fuma şi Fristad nu se plângea de asta. Se uită de la unul la altul.

— Am dori să discutăm cu tine aspectele cazului, spuse Fristad concis.

— A, da?

— Ţi se pare ciudat?

— Nu ciudat, ci, pur şi simplu, diferit.

— Ei bine...

Fristad îşi coborî privirea, dar se decise să nu-i comenteze răspunsul. În loc de asta, spuse:

— Care crezi că e cel mai important lucru care trebuie făcut acum — în acest stadiu al investigaţiei?

— După părerea mea, cea mai inteligentă mişcare ar fi să vorbim din nou cu Narvesen, spuse Frølich.

— Trebuie să încetezi cu povestea asta cu Narvesen! exclamă Fristad furios.

— M-ai întrebat ce aş face *eu*, îi replică Frølich. Iar eu cred că Narvesen ar trebui întrebat dacă are cunoştinţă de tabloul despre care vorbeşte Rognstad.

— Atunci crezi că Rognstad spune adevărul? Ilijaz şi compania au luat tabloul când au furat seiful în 1998?

— Rognstad n-a spus asta. A spus că tabloul se afla în caseta de valori. N-a spus un cuvânt despre jaf, dar sunt sigur că nu dă informaţii despre jaful de la Narvesen ca să nu fie acuzat. Pe de altă parte, dacă Rognstad spune adevărul despre tablou, sunt mari şanse ca acesta să fi provenit din seif. Eu cred că atât tabloul, cât şi banii erau în seif când a fost furat în 1998. Cred că Jonny Faremo a fost implicat în furt. Deci pentru banda asta nu era vorba doar de o jumătate de milion în seif, ci despre mult mai multe milioane. Şi au depozitat conţinutul la bancă.

— Dar de ce să facă asta? întrebă Fristad.

— Voiau să aştepte până când iese Ilijaz, ca să-şi împartă prada. Mottoul de muschetari obişnuit printre gangsteri: Unul pentru toţi şi toţi pentru unul, şi toate tâmpeniile astea.

— Cu puţin timp în urmă, tabloul acesta a fost luat din casetă de o... o persoană necunoscută. Dar de ce? Tabloul nu se poate vinde.

— Nici vorbă. Există o piaţă pentru genul acesta de artă. Iar noi avem clar un cumpărător aici. Un bărbat care a retras cinci milioane de coroane în numerar din conturile sale, cu mai puţin de două săptămâni în urmă.

— Narvesen? A avut de gând să răscumpere tabloul? De la cine?

— Vidar Ballo şi Merethe Sandmo.

Nimeni nu spuse un cuvânt vreme îndelungată.

Frølich rupse tăcerea.

— S-o luăm de la început. Cei trei sunt achitaţi după audierea în cazul crimei de la Loenga. Apoi, Jonny Faremo e omorât. Dintr-odată, iubita lui, Merethe, se îndrăgosteşte de Ballo. În plus, e văzută în Fagernes în aceeaşi zi în care sora lui Jonny Faremo moare într-un incendiu provocat la o cabană.

— Probabil că eşti încă puţin fixat pe această Elisabeth Faremo, dar îmi place ideea cum că Narvesen răscumpără tabloul, spuse Fristad. Totuşi, cinci milioane e o sumă destul de mică. Un astfel de tablou s-ar fi vândut cu zece milioane acum zece ani.

— Da, dar suma depinde de negocieri, replică Frølich. Banda asta de hoţi îl avea cu ceva la mână pe Narvesen după furtul seifului în 1998. Au deschis seiful şi au descoperit că Narvesen

deţinea un tablou furat — unul care era obiect de investigaţie în toată lumea — operă de artă care e considerată parte din patrimoniul cultural al Italiei. Narvesen îi avea şi el la mână: furaseră obiecte de mare valoare, iar furtul calificat e o infracţiune care se pedepseşte prin lege. Deci ambele părţi aveau un interes întemeiat să-şi ţină gura. Se poate ca tabloul să valoreze cincisprezece sau douăzeci de milioane, nu ştie nimeni clar. Dar poate fi vândut *numai* către colecţionari individuali. Singurul colecţionar pe care-l ştiau Faremo, Ballo şi Rognstad era Narvesen.

— Stai, stai, stai, obiectă Fristad ridicând o mână. Ce vrei să spui? Că Narvesen ar putea sta chiar acum pe tablou?

— Cred că da, răspunse Frølich. Cred că motivul pentru care m-a urmărit în Hemsedal şi a încercat să dea foc la...

— Stai o clipă! Fără acuzaţii nefondate.

— Bine. O să încerc să reformulez raţionamentul. Dacă Narvesen are tabloul, asta ar explica de ce e atât de furios pe mine. Vrea să distragă atenţia de la spargerea din 1998 şi de la propria lui persoană. Dacă are tabloul — şi după mine, l-ar putea ţine chiar acasă — este extrem de inconvenabil pentru el să-l caut, să mă duc la el acasă, să încep să sap şi să pun întrebări.

Fristad se uită pieziş spre Gunnarstranda, care fuma fără grabă, gânditor.

— Narvesen m-a sunat să verifice dacă nu continuăm investigaţia legată de furtul seifului. Are logică — dacă deţine tabloul. Dar chiar dacă e aşa, spuse Gunnarstranda, nu putem s-o dovedim.

— Dar cine i-a vândut tabloul înapoi lui Narvesen? întrebă Fristad.

— Ballo, spuse Frølich. Totul trimite la el şi la Merethe Sandmo, care i-au jucat pe ceilalţi pe degete şi i-au întors unii împotriva altora. Ştim că cei doi erau împreună a doua zi după moartea lui Jonny. Chiar şi Jim Rognstad, care îl cunoaşte cel mai bine pe Ballo, îl suspectează. Aţi auzit cu toţii.

Fristad se uită la Frølich.

— Mulţumesc, Frølich, spuse el.

După ce Frølich plecă, cei doi îşi studiară chipurile reciproc să vadă fiecare părerea celuilalt despre cele auzite.

— Ce crezi? întrebă Fristad.

— Eu nu cred niciodată nimic.

— Nici măcar ce-ţi spune instinctul?

— Nici măcar.

— Ignorând presupunerea noastră că e implicat emoţional şi crede ce spune, să zicem că Narvesen chiar are tabloul. Putem face ceva? Am putea să-i percheziţionăm casa, de exemplu?

— *Noi* nu. Dar Sørlie poate. Eco-Crime poate încerca să pună o acuzaţie pe masă, presupunând că cele cinci milioane pe care i-a retras în numerar sunt folosite pentru spălare de bani.

— Dar vor găsi tabloul?

— Mă îndoiesc. Se prea poate să-l fi pus, la naiba, într-o casetă de valori, rânji Gunnarstranda.

— Şi-şi ia un avocat care o să ne facă argumentele bucăţi şi o să spună că ne-am lăsat duşi de nas de o poveste cu cocoşul roşu de-a lui Rognstad, care probabil a inventat ceva ca să obţină o sentinţă mai uşoară.

— Dar dacă Eco-Crime şi Sørlie se ocupă, acest aspect al poveştii nu trebuie să iasă la lumină. Unul dintre ai noştri ar putea face parte din echipă.

— Cine? se grăbi Fristad să întrebe. Frank Frølich iese din discuţie.

— Mă gândisem la Emil Yttergjerde, concluzionă Gunnarstranda. O să pun o vorbă bună pentru el la Sørlie.

Fristad plecă. Gunnarstranda abia reuşise să se aşeze pe scaun când intră Lena Stigersand cu un teanc de hârtii.

— La ţanc, spuse ea şi se aşeză cu atâta forţă, că scaunul se dădu înapoi cu mai mult de un metru.

— Dă-i drumul!

Lena Stigersand flutură hârtiile.

— Merethe Sandmo. A luat un avion din Oslo la Atena pe 30 noiembrie. Cu Lufthansa, prin München.

Gunnarstranda se ridică.

— Ballo? întrebă el.

Lena Stigersand clătină din cap.

— Numele lui nu apare nicăieri.

— Deci a călătorit singură?

— Asta nu e clar. Se poate ca el să fi călătorit sub alt nume.

— Când a ars cabana?

Lena Stigersand verifică hârtiile.

— 28 noiembrie. În noaptea dinspre 28 spre 29 noiembrie. Era duminică noaptea, luni dimineaţa.

— Duminică, Merethe Sandmo ia masa cu un bărbat neidentificat în Fagernes. În aceeaşi seară, cabana arde cu Elisabeth Faremo înăuntru. Sincronizarea e perfectă. Sfârşitul lui noiembrie şi în afara sezonului estival, aşa că nu e nimeni în zonă. Şi orice turist de weekend se va fi întors înapoi în Oslo duminică noaptea. Lovesc noaptea. Se încheie cu uciderea lui Elisabeth Faremo, pe care încearcă s-o mascheze cu un incendiu. Luni sunt înapoi în Oslo. Marţi, Merethe Sandmo — şi, după toate probabilităţile, Ballo — stau confortabil într-un avion spre Atena.

Gunnarstranda rămase pe gânduri înainte de a continua:

— Ai contactat poliţia din Grecia?

— Procedura obişnuită. Biroul Interpol de la Kripos. Fotografia şi descrierea lui Merethe Sandmo sunt trimise prin fax chiar acum la Atena, din câte înţeleg. Şi-a luat o slujbă la un club de striptease?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— Un bar. În orice caz, acesta e motivul oficial pentru care a plecat — după spusele lui Frølich. Mai ai lista de pasageri? întrebă el.

— Da.

— Poate că-l putem găsi pe Ballo sub un nume fals. Verifică Ilijaz Zupac.

— Aşa o să fac.

38

Frank Frølich căuta biletul pe care ea i-l strecurase în palmă. Îl găsi în cele din urmă, mototolit în buzunarul din spate al unei perechi de pantaloni din coşul de rufe murdare din baie. Numărul de telefon era scris cu cifre mari. Optul era din două cercuri trasate îngrijit, unul peste celălalt. *Ce spune scrisul de mână despre personalitatea cuiva?* Sună la numărul respectiv.

— Bună. Sunt Vibeke şi sunt un pic ocupată. Lăsaţi numărul şi vă sun înapoi imediat.

Acum, cel puţin, ştiu cum te cheamă. Aşteptă cu răbdare să vină tonul:

— Bună, Vibeke, sunt eu, Frank. Mulţumesc pentru tot. Sper să-ţi faci timp pentru...

Nu apucă să zică mai mult. Ridicase receptorul.

— Bună, Frank.

— Drăguţ din partea ta că ai sunat.

— Am simţit nevoia să vorbesc cu tine, spuse el.

— Eşti bine?

— De ce să nu fiu? replică Frølich.

Vibeke nu răspunse, iar el lăsă să se scurgă câteva clipe de tăcere.

— Mai eşti acolo?

— Vrei să ne întâlnim? întrebă el.

— Acum sunt puţin ocupată. Dar altfel, la orice oră. De obicei mă trezesc în jur de douăsprezece.

Frølich se uită la ceas. Era după-amiază.

— Ce zici de ora unu, mâine? propuse el. Luăm prânzul?

— Tu poţi să iei prânzul, iar eu o să iau micul dejun. Unde?

Frølich căută în minte nume de cafenele şi îl alese pe primul care-i veni în cap:

— La Grand?

— Super. N-am mai fost la Grand de când am mâncat cremşnit franţuzesc cu bunica, acum cel puţin cincisprezece ani.

Lena Stigersand aduse înăuntru un teanc greu de hârtii şi întrebă:

— Unde să pun astea?

Absent, Gunnarstranda îşi ridică privirea.

— Unde? repetă ea.

Inspectorul arătă cu capul spre masa din colţ. Ea merse împleticindu-se până acolo.

În clipa aceea sună telefonul. Gunnarstranda răspunse. Era Yttergjerde.

— Lucrurile încep să se mişte, Gunnarstranda!

— Ah, da?

— N-am găsit tabloul.

— Nici nu te aşteptai, nu-i aşa?

— Nu. Tocmai m-am întors de la percheziţionarea birourilor brokerului, Inar A/S. Cele cinci milioane în numerar. A susţinut că le-a pus într-un sertar într-un dulap de dosare, nu-i aşa?

— Vrei să spui că nu avea banii în sertar?

— Corect.

— Ei bine, spuse Gunnarstranda, uitându-se la ceas, ne datorează o explicaţie.

Puse telefonul jos şi se lăsă pe spate în scaun.

Lena Stigersand, care stătea cu spatele la el în timp ce aranja hârtiile, se uită peste umăr.

— Pari încântat. Sunteţi pe cale să rezolvaţi cazul?

Gunnarstranda se trase de degete până îi pocniră încheieturile.

— Investitor suculent la grătar, împănat cu crimă şi condimentat cu spălare de bani! Zâmbi încântat. Doamne, Dumnezeule, am momente când iubesc munca asta la nebunie! O să fie al naibii de urât când o să ies la pensie!

Gunnarstranda rămase să lucreze până seara. Unul după altul, ceilalţi plecară acasă. Avea întâlnire la cină acasă la Tove. Îi spusese să vină la opt şi nu avea nimic altceva de făcut ca să-şi omoare timpul până atunci. Când, în cele din urmă, îşi ridică privirea să se uite la ceas, văzu haina lui Frølich atârnată pe spătarul unui scaun lângă uşă. Se ridică şi deschise uşa.

— Frølich?

Frølich se întoarse dinspre fotocopiator şi spuse:

— E timpul să ridic ancora. S-a făcut târziu.

Gunnarstranda se îmbrăcă şi spuse:

— Am crezut că ai plecat de un secol.

Îşi observă colegul mai tânăr când se duse să-şi ia haina şi-şi îndreptă fularul la gât.

— De cât timp lucrăm noi împreună, Frølich? îl întrebă.

Celălalt ridică din umeri.

— Zece ani? Doisprezece? Treisprezece? Nu, nu-mi amintesc. De ce?

Acum fu rândul lui Gunnarstranda să ridice din umeri.

Frølich spuse:

— Atunci, am plecat.

— Şi eu.

Rămaseră uitându-se unul la altul.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Frølich.

— După părerea ta, crezi că ar fi trebuit să procedăm altfel? întrebă Gunnarstranda.

— De ce?

— Crezi că am lăsat ceva de care nu ne-am ocupat în cazul ăsta?

— Ar fi trebuit să fim mai pe fază în legătură cu Narvesen, poate?

— Îl ţinem sub supraveghere de vreo câteva zile, spuse Gunnarstranda. Nu s-a dus nici la pipi fără să se consemneze. Conform rapoartelor, Narvesen nu face nimic seara. Stă acasă. Uneori se duce în pivniţă. Asta e tot.

— Meştereşte ceva?

— Nu ştiu.

— Şi Emilie?

— Emilie?

— Partenera lui, o fată atrăgătoare, seamănă cu o vietnameză.

— Cea cu Porsche-ul? E instructor de spinning şi rareori e acasă.

— Ce e aia instructor de spinning?

— Merge la o sală de fitness patru seri pe săptămână, stă pe o bicicletă ergonomică în faţa altor biciclete ergonomice şi pedalează pe muzică, în timp ce gagica strigă în microfon şi le dă instrucţiuni.

— Aha.

Ieşiră din clădire împreună. Niciunul nu spuse nimic. Afară se opriră şi se uitară iar unul la celălalt. Gunnarstranda tuşi de câteva ori.

— Bi-ne, spuse el. Îţi doresc un weekend plăcut.

Frølich dădu în cap în semn de răspuns.

— Un weekend plăcut şi ţie.

Tove pregătise tocăniţă de miel. Era preferata lui. Aroma mâncării îi aducea aminte de copilărie. Prânzul de duminică, pe când era copil, şi tot blocul simţea ce se gătise. Certurile dintre el şi fratele lui pe cele mai bune bucăţi de carne, când oala făcea înconjurul mesei în câteva secunde. Dar nu-i spuse asta. Îi mai spusese înainte. De câteva ori. Faptul că îi gătise mâncarea asta era omagiul ei tocmai pentru această nostalgie.

Mâncaseră, stropiseră mâncarea cu un vin roşu pe care îl alesese ea, o varietate tare, aromată, din soiul Barolo şi acum împărţeau ce rămăsese. Louis Armstrong cânta „Makin' Whoopee" la combina stereo. Gunnarstranda o urmări pe Tove în timp ce stătea în fotoliu căzută pe gânduri.

— La ce te gândeşti?

— La un pacient, îi răspunse ea. Vidar. E nebun... nu... probabil nu e nebun de legat, dar e unul dintre rezidenţii de la azil, bietul băiat. Abia de are treizeci de ani. E aşa de slab şi are faţa mereu contorsionată, uitându-se cruciş în sus, cu gura deschisă, şi-şi ţine lobul urechii cu o mână. Mama lui spunea că ascultă vocea lui Dumnezeu.

— Îngrozitor, spuse Gunnarstranda şi luă o gură de vin.

— Dacă închizi ochii, se înnegreşte tot? întrebă ea.

El închise ochii:

— Nu, văd o licărire gălbuie şi văd stele.

— Nu toată lumea vede stele, dar mulţi oameni văd un fel de nuanţă gălbuie în întuneric. Totuşi, dacă te concentrezi şi te uiţi drept înainte cu ochii închişi, licărirea pe care o vezi se concentrează într-un cerc, un punct de lumină undeva între ochi, iar dacă te uiţi mai atent, punctul acesta e parte dintr-un ochi mare şi negru. Acesta e cel de-al treilea ochi, care te priveşte.

Gunnarstranda îşi închise ochii, ridică paharul şi bău.

— Un ochi? Cine se uită la mine în capul meu?

— E Dumnezeu.

— Cine spune că e Dumnezeu?

— Vidar.

— Tânărul cel nebun?

— Îhî.

— Poate are dreptate. Mai vrei nişte vin?

— Bine, dacă-mi spui şi tu la ce te gândeşti.

— Fii îndrăzneaţă, fată frumoasă, dar nu prea îndrăzneaţă.

— Asta nu era într-o poveste?

— Se poate.

— Haide, nu te mai eschiva, spuse Tove, ridicându-se şi aducând altă sticlă din dulap, pe care o deschise.

— Să mă eschivez de la ce?

— De la a-mi spune la ce te gândeşti.

— Mă gândeam la cei doi oameni pe care-i caut pentru crimă.

Tove umplu ambele pahare cu vin şi spuse:

— Nu asta faci în fiecare zi?

Gunnarstranda îşi îndreptă degetul arătător spre combina muzicală. Ella Fitzgerald cânta primele versuri din „Autumn în New York".

Ascultară amândoi.

— De data asta tu ai fost cea care m-a întrerupt, spuse el după o vreme.

— Eu — şi Ella.

— Cei doi sunt anchetaţi pentru uciderea unui paznic, Arnfinn Haga şi pentru incendiere premeditată, cu omucidere.

— Ce fel de oameni sunt?

— Un fotomodel de lenjerie, de douăzeci şi nouă de ani, şi un criminal cu un handicap recunoscut, care şi-a petrecut cinci optimi din viaţă la puşcărie.

— Dar de ce te gândeşti la ei?

— Şi eu mă întreb acelaşi lucru.

Tăcură din nou. Ella îi înmână microfonul lui Louis Armstrong.

Tove se aşeză lângă el pe canapea. Îşi lăsă capul pe umărul lui. Rămaseră aşa în semiîntuneric. Farurile maşinilor trimiteau dreptunghiuri galbene pe tavan în timp ce coteau în curba de afară. În timp ce Louis Armstrong sufla în trompeta lui, prin boxe.

39

Parcă era o scenă dintr-un film ieftin. Era seară. Femeia brunetă, subţire merse legănând-se pe tocurile ei înalte, prin poarta de fier forjat, spre maşina joasă. Silueta ei se zărea în lumina felinarului de stradă, care se afla puţin mai departe. Urcă. Portiera se închise fără zgomot, ferm. Motorul hurui alene, ca un animal sălbatic sătul, în timp ce maşina se îndepărtă. Frølich urmări luminile roşii ale farurilor din spate. Avea timp destul. Era înarmat cu răbdare. Trecu prin poarta de la grădină, dar nu o luă pe cărarea pietruită, ci pe gazon. Un câine dinăuntru, din casă, începu să latre. Înaintă, fără să se lase descurajat. Se ghemui sub un măr bătrân, aşteptând. În fereastră apăru o umbră. Cineva se uită afară, în întuneric. Câinele continua să latre. În sfârşit, umbra plecă. În cele din urmă, se potoli şi câinele. Frank Frølich se gândea la câine. Setterul slab, agitat.

Ce caut eu exact? De ce stau aici, ghemuit?

Clipi cu ochii uscaţi, pierduţi în întuneric. Clipi ca să-şi alunge autocritica, îndoielile, presimţirile.

Era frig. Cerul era negru, fără stele, fără lună. Aerul rece prevestea zăpadă. Frølich aşteptă la locul lui de pândă de parcă era la vânătoare de elani: nemişcat, atent la orice mişcare. După o oră, se aprinse lumina în pivniţă. Frølich se uită la ceas şi se hotărî. Şapte minute. Lumina de la geamul beciului era încă aprinsă. O altă lumină se aprinse la subsol. Trecură patru minute. Nu se mai aprinseră alte lumini. Cinci minute. Secundarul se târa circular. Respira mai repede. Şase minute. Se îndreptă de

spate. Trebui să se controleze să nu se arunce şi să răstoarne uşa. Şapte minute. Sări pe gazon, până la scări, urcă repede şi sună de trei ori. Câinele începu să latre. Coborî scările în fugă. Ocoli colţul casei, până pe verandă — fără să scoată un sunet. Se uită din nou la ceas. *Relaxează-te! Respiră!* Câinele ajunsese la geamul de la verandă. Gingiile roşii, dezgolite şi dinţii albi se mişcau cu furie dincolo de perdeaua transparentă. Auzi paşi pe scările de la pivniţă. O voce mustra câinele, care continua să latre ca nebunul. Aşteptă să se deschidă uşa din faţă. Când lumina de la uşa deschisă ajunse pe partea opusă a peluzei, lovi uşa de sticlă cu piciorul. În timp ce dădea jos fragmentele de sticlă, auzi bărbatul înjurând. Câinele îl înhăţă de picior. Frølich îi dădu un şut şi-l lăsă lat, schelălăind. Intrase înăuntru. Bărbatul veni de pe hol spre el. Faţa lui întâlni pumnul lui Frølich într-o clipită. Frølich nu scoase niciun cuvânt. Doar lovi cu putere. Puse omul la pământ, îl întoarse pe burtă, îi ţinu mâinile strâns la spate cu genunchii şi se întinse după funia de plastic de la centură. Câinele sări iar la el. Lătra şi-şi arăta colţii feroce, şi-l muşcă de coaste. Frølich îi trase un pumn şi câinele zbură în colţul celălalt. Apoi legă mâinile bărbatului cu funia. Se ridică. Acum era rândul câinelui. Venea în salturi spre el. Îl prinse la jumătatea săriturii şi îi strânse botul atât de tare, încât animalul scheună; era aproape să se sufoce. Picioarele din spate ale câinelui cedară când lovi pământul. Apoi îi dădu drumul. Câinele se târî sub masă cu coada între picioare.

Privi atent în jur: bărbatul în genunchi, cu mâinile legate la spate. Îl înjura, dar Frølich nu-l băgă în seamă. În cămin era aprins focul. Un candelabru mare de sticlă atârna din tavan. Altfel, încăperea lăsa o impresie deosebită, datorită mobilierului masiv şi a tablourilor de pe pereţi.

De ce fac asta?

Merse cu paşi mari spre uşă. Bărbatul o lăsase deschisă; o închise şi o încuie. Găsi scările care duceau la etajul întâi şi fugi sus. Strigătele lui Narvesen răsunau în spatele lui. Asuda. Ieşi pe un coridor îngust. Deschise o uşă. O baie. Altă uşă. Dormitor. Altă uşă. Birou. Sertare de la masa de scris, hârtii. Trânti sertarele

la loc. Râs batjocoritor. De jos. *N-a fugit. Dar nici n-a venit după mine. Deci n-o să găsesc nimic aici.*

Se întoarse la parter. Râsul lui Narvesen îi pieri de pe buze. Stătea pe jos. Ochii lui sfidători, semitriumfători priviră plini de dispreţ pe lângă el. Îi urmări privirea lui Narvesen. O uşă. Se întoarse. Păşi spre uşă. Narvesen urlă din nou, mai tare, mai urât.

Uşa ducea la pivniţă. Coborî. Era o pivniţă neamenajată. Mirosea a umezeală. Pereţii şi pardoseala de beton gri. Se auzea huruitul unui congelator. Merse mai departe, prin următoarea uşă. Aici era încăperea pentru boiler. Un rezervor imens de oţel aproape că acoperea un perete întreg. Un boiler modern pe peretele opus. Ţevi ieşind în toate direcţiile posibile. Transpira. Îşi şterse fruntea. Se auzea un cântec lin de vioară şi urmări sunetul. Boilerul începu să huruie. Se auzi un clic când porni arzătorul. Merse mai departe, prin cea mai îndepărtată uşă, o uşă joasă şi intră într-o încăpere mobilată. Era mică, dominată de un scaun italian de firmă, rabatabil. La o combină mică se auzea o melodie care-i amintea de Mozart. Un bar cu băuturi. O jumătate de sticlă de Camus VSOP, un singur pahar. Şi în faţa scaunului, un seif. Uşa de la seif era deschisă. În seif, un tablou. Frank Frølich se aplecă.

— Nu-l atinge.

Frølich se îndreptă de spate. Vocea lui Narvesen era limpede şi tăioasă ca lama. Se simţi se parcă se trezise dintr-un vis. Se întoarse.

Inge Narvesen, cu mâinile legate la spate, stătea în uşă. Avea faţa mânjită de sânge.

Frølich luă tabloul.

— Pune-l jos.

— De ce?

Se uitară duşmănos unul la altul.

— Eşti un nimeni! şuieră Narvesen. După asta, eşti un nimic.

— Am auzit, spuse Frølich, că eşti răzbunător. Dar ai venit prea târziu. Ţi-ai distrus toate şansele când ai încercat să-mi dai foc la cabană. Acum e rândul meu.

Narvesen se sprijini de perete. Faţa îi coborî în întuneric; ochii îi deveniră două deschizături înguste şi umede.

Frølich studie tabloul. Era mai mare decât îşi imaginase. O ramă lată.

— Hai să mergem sus, spuse el, arătând spre scări. *Après vous.*

— Mai întâi pune tabloul la loc.

— Aici eu iau hotărârile.

— Încă n-ai înţeles? Eşti un nimic. Mâine ai să fii afară din poliţie. Tu, poliţist? E o glumă...

Frølich clipi.

Narvesen, cu capul proiectat agresiv înainte, veni spre el cu un pas ameninţător.

Frølich clipi din nou. Îşi văzu propria mână îndreptând-se înainte.

— Treci sus!

Narvesen se prăbuşi lângă perete. Frølich înhăţă sticla de coniac şi o ţinu sus. Narvesen nu mai era agresiv.

— Ai grijă cu tabloul!

— Dă-i drumul sus!

Narvesen urcă scările împleticindu-se, cu mâinile la spate. Un umăr se lovi de perete şi trebui să facă un efort să-şi păstreze echilibrul.

— Mişcă-te!

Se opriră de-o parte şi de alta a căminului. Frølich întâmpina dificultăţi în a respira normal. Clipi să-şi alunge vălul de pe ochi. Între mâinile lui — o bucată de lemn. O ramă aurie neobişnuit de lată, înconjurând un motiv mic. O femeie cu o năframă, ţinând în braţe un copil cu părul creţ. *Deci aşa arată.* Se concentră să inspire şi să expire adânc. Privirea lui Narvesen: precaută, îngrijorată. *Nu e sigur de stabilitatea mea mentală.* Frølich îşi auzi propria voce, spartă, îndepărtată:

— Nu credeam că asta ar putea încăpea într-o casetă de valori.

— Rama a fost luată jos. Dar ai grijă, tocmai a fost reasamblată.

— E o pictură frumoasă, dar valorează ea cinci milioane?

— Cinci milioane nu înseamnă nimic pentru o asemenea pictură. Există colecţionari care ar da de zece ori mai mult ca să deţină ceva asemănător.

— De ce?

Narvesen ezită. Privirea lui, mai întâi la tablou, apoi la uşa distrusă, apoi la tablou, apoi faţa lui Frølich.

Inspiră, expiră, inspiră.

Narvesen spuse:

— Toate operele de artă...

Îşi lipi buzele una de alta când Frølich ridică tabloul în lumină.

— Continuă.

— Toate operele de artă sunt ieftin de achiziţionat la un moment dat. Abia când arta îşi face cunoscută valoarea în lume, preţurile cresc... dar felul în care-l ţii începe să mă neliniştească. Pune-l jos, te rog!

— Explică ce vrei să spui.

Era rândul lui Narvesen să se concentreze să respire, cu ochii aţintiţi la Frølich. Cu mâinile legate strâns la spate.

— Pentru mine, ca un colecţionar, arta şi experienţa artei nu sunt, pur şi simplu, două faţete ale aceleiaşi monede, ci fac parte din viaţa mea, sunt o parte invizibilă din mine. Experienţa mea artistică este în aceeaşi măsură intelectuală şi emoţională. Nu uita că arta înseamnă un limbaj al simbolurilor, care ne permite să înţelegem lumea din jur, care ne defineşte ca oameni...

— Etcetera, etcetera, îl întrerupse Frølich. Dar de ce acest tablou în mod special? Bellini, „Madona şi Pruncul"?

Profilul lui Narvesen era mai ascuţit acum. Frølich îl privea fix. Fruntea lui Narvesen era plină de sudoare. Îşi drese glasul.

— Ceva s-a întâmplat cu arta în 1420. Un arhitect, Alberti, a publicat un manual despre perspectivă. Cei din familia Bellini au fost printre primii mari... Giovanni Bellini a fost un maestru care a surprins experienţa umană a dimensiunilor vieţii în pictură, în artă. A fost nu numai unul dintre primii, dar şi unul dintre cei mai buni din vremea sa; a interpretat lumea într-un limbaj figurativ complet nou. Deci a contribuit la punerea bazelor, a fundaţiei esteticii pe care o urmăm azi. Acesta e motivul pentru care tabloul pe care îl vezi aici este cel mai extraordinar exemplar de operă de artă pe care îl pot deţine ca şi colecţionar. În acest mic tablou, elementele cele mai vitale sunt concentrate într-un singur studiu: Viaţa şi Divinul, fiul omului şi mama lui

Dumnezeu. Nu mă satur niciodată să privesc tabloul acesta. Asta e *Mona Lisa* mea, Frølich.

— Nu e a ta.

— Este în posesia mea.

Frølich ridică tabloul sus.

— *A fost* în posesia ta.

Narvesen amuți. Acum avea privirea neliniștită.

— Cum ai pus mâna pe acest tablou?

— N-o să afli niciodată.

— Cine ți l-a vândut?

— Nu întreba. N-o să știi niciodată.

— Ce-ai să faci cu un tablou pe care nu-l poți arăta niciodată celorlalți? Trebuie să fii singur acolo, jos, în gaura ta de șarpe, ca să cști gura la el, nu? Aștepți până-ți pleacă femeia și apoi te furișezi în secret în beci.

— Nu înțelegi? N-ai fost niciodată obsedat de ceva?

— Ba da, am fost, spuse Frølich.

Oase lungi. Miros de fum. Durere. Ridică sticla de coniac și bău din ea. Apoi scoase cuțitul din buzunar, tăie legăturile de la încheieturile lui Narvesen și împinse lama la loc.

Narvesen își frecă încheieturile mâinilor și zise:

— Spune numai ce vrei. Am bani destui.

— Sunt sigur că ai.

— Spune numai prețul.

— Înțeleg ce ai zis despre obsesie, replică Frølich, apucându-l de păr pe Narvesen și trăgându-i capul pe spate.

Narvesen căzu în genunchi cu un geamăt.

— Dar nu pot să accept faptul că ai vrut să mă faci să ard de viu.

Îi dădu drumul. Narvesen se prăbuși.

Frølich luă sticla de coniac, turnă alcoolul pe tablou și îl aruncă în foc. Tabloul luă foc. O erupție de flăcări. Trecură două secunde. Narvesen văzu focul. Alte două secunde. Înțelese ce se întâmplase. Apoi urlă și alergă spre el. Frank Frølich întinse piciorul și îi puse piedică atunci când Narvesen se repezi. Omul căzu și se târî în patru labe, cu degetele în flăcări. Frølich îl dădu la o parte cu un șut. Tabloul ardea vesel. Sfârâia și trosnea, iar

figura pruncului dispăru în flăcări. Rama de lemn pârâia. Limbile de foc, roşii-portocalii, cuprinseră femeia, o mângâiară pe faţă. Narvesen se văicărea şi se repezi spre foc. Tabloul era o vâlvătaie strălucitoare. Imaginea fu mistuită. Numai modelul sculptat din ramă o mai distingea de o bucată de lemn obişnuită. Câinele, care stătuse sub masă, deveni interesat. Începu să latre din nou. Sări afară şi-l muşcă pe Narvesen de pantaloni. Bărbatul se târa pe jos spre foc. Frølich zâmbi, îl lăsă să se târască, îl lăsă să-şi vâre mâna în foc după rămăşiţe. Narvesen suflă peste rămăşiţele carbonizate ca un copil în lumânările de pe tort. Frølich rămase să privească preţ de câteva secunde. La fel şi câinele. Acesta îşi ridică urechea mirat.

— Acum suntem chit, spuse Frank Frølich. Ar trebui să fii fericit că nu ţi-am dat foc ţie.

Era aproape ora unu când Gunnarstranda închise uşa de la apartamentul lui Tove şi fugi în jos pe scări, afară în noapte. Începuse să ningă. Un covor fin şi alb, gros de câţiva centimetri, se aşternuse pe trotuar. Îşi îndreptă paşii spre Sandakerveien să găsească un taxi. Era un întreg haos pe străzi. Maşinile frânau şi patinau. Un plug de zăpadă arunca raze de lumină portocalii pe ziduri, mai sus, pe drum. Îşi pusese telefonul pe silenţios, dar îl simţi vibrând în buzunarul interior.

Era Lystad de la Kripos. Avea un mesaj. Găsiseră un cadavru. Nume: Vidar Ballo. Cauza decesului: supradoză. Locul: apartamentul lui Ballo din Holmlia.

Gunnarstranda rămase fără grai. Ce putea să spună, stând stană de piatră pe un trotuar din Sandakerveien, în beznă şi în frig?

Lystad continuă.

— Un îngrijitor a spart uşa pentru că nişte vecini se plânseseră de miros. Aşa se explică de ce nu a deschis uşa de câteva zile.

Gunnarstranda privi un taxi Mercedes cu firma luminoasă aprinsă, trecând pe lângă el.

— Eşti atât de tăcut, spuse Lystad. Te-am trezit?

— Nu, nu. Merg acasă pe jos. Ştie cineva de când e mort?

— Legiştii vor putea să ne spună în câteva zile. Am aflat din întâmplare. Am sunat-o pe mama lui în Kvenangen. Preotul o

anunţase ieri. Moartea lui a fost înregistrată ca un caz clar de supradoză, se pare.

— Se prea poate să fi fost ultima persoană care l-a văzut în viaţă, spuse Gunnarstranda, posomorât.

— O să anchetezi moartea lui?

— Strict vorbind, nu eu sunt cel care decide asta.

— În orice caz, câteva dintre ipoteze trebuie reanalizate, spuse Lystad. Şi pentru noi, şi pentru voi, presupun.

— Absolut.

Se apropie alt taxi.

— Poate ar trebui să lucrăm împreună?

Gunnarstranda îl chemă. Maşina opri. Şoferul întinse un braţ peste scaun şi deschise uşa din spate.

— Mâine, de exemplu, spuse Lystad.

— Acum unde eşti? întrebă Gunnarstranda, urcând în taxi.

— La birou.

— Ajung acolo în zece minute, îl anunţă Gunnarstranda. Închise şi îi făcu semn şoferului:

— Clădirea Kripos, în Bryn.

40

În dimineaţa următoare, Frank Frølich lenevi în pat până târziu. Nu se trezi înainte de unsprezece, apoi mâncă nişte cereale şi se pregăti să meargă la Grand Hotel.

Ninsese mult în timpul nopţii. Maşinile de pe Havreveien erau înghesuite unele în altele. Pe capote se înălţau straturi groase de zăpadă, făcându-le să semene cu nişte prăjituri cu frişcă. Câţiva posesori de maşini reuşiseră să le scoată din troiene, lăsând spaţii largi între maşini.

La staţia de metrou, un tractor cu lanţuri de iarnă curăţa zăpada. Frølich luă primul tren care veni, se dădu jos la Stortinget şi se plimbă în jos spre Karl Johans gate, unde cablurile de încălzire din pământ ca să ţină drumurile curate transformaseră zăpada într-o zloată maronie.

Ea se aşeza la o masă liberă de la geam când Frølich intră pe uşile grele în cafeneaua de la Grand Hotel. Purta cizme cu toc înalt, blugi strâmţi şi un pulover de lână. Codiţele ei afro arătau nelalocul lor în ţinuta ei de norvegiancă obişnuită. Pălăria pe care o purta părea prea grea pentru ea.

Abia o recunoscu. Poate pentru că e îmbrăcată, se gândi, în timp ce se îndrepta spre masa ei.

— Am tot stat cu ochii după tine, spuse ea.

— Unde?

— Ştii tu.

Se aşeză. Îi întâlni ochii. Îl provocau, dar nu-l atingeau. Nu putea trece dincolo de masca ei, pe care o asocia cu oricare dintre

multele celebrităţi media ce nu-ţi inspirau nimic. *Faţă puternic machiată. Expresie studiată în oglindă. Zâmbetul, o mişcare exersată a muşchilor gurii şi ai bărbiei. Astăzi nu poartă mască.*

Îşi dezveli dinţii într-un alt zâmbet pasager.

— Am comandat un cremşnit şi o cola.

Se uită la ea neîncrezător. Nu glumea.

Chelneriţa era acolo. Frølich comandă cafea.

— Ai păţit ceva la faţă, spuse ea cu privirea coborâtă.

— Are legătură cu cheia despre care ţi-am vorbit.

— Mi-ai spus să dau mesajul mai departe.

Încă studia masa.

— E în regulă. Nu te stresa din cauza asta.

— Nu mă întreba de el, spuse ea repede. Nu ştiu nimic şi chiar dacă aş şti, nu ţi-aş spune.

— Despre cine? întrebă el.

— Jim, spuse ea.

Chelneriţa veni cu cafeaua. Frølich amestecă în ceaşcă. Ei îi adusese cremşnit şi cola. Încercă să taie prăjitura cu linguriţa. Crema ieşi şi se împrăştie în farfurie. Chicoti şi murmură.

— Nu-i aşa uşor, se pare.

— Şeful meu spune că dacă vrei să înţelegi strategiile de viaţă ale oamenilor, trebuie să-i urmăreşti mâncând foitaj.

— Mă bucur că şeful tău nu-i acum aici, spuse ea, apăsând şi scoţând şi mai multă cremă pe farfurie.

— Odată am văzut un contabil mâncând foitaj, spuse el. Abordarea sistematică. Tipul a dat la o parte stratul de deasupra, a mâncat crema şi baza şi a păstrat la sfârşit partea de sus şi glazura.

Ea scoase cu lingura cremă şi glazură, şi-o îndesă în gură şi închise ochii în extaz.

— Tipul ăla nu ştie ce pierde, spuse, molfăind.

— Vibeke, zise el.

Femeia ridică privirea.

— Da, Frank.

Mai luă o lingură de cremă şi glazură, înghiţi şi spuse:

— Nici tu nu ştii ce pierzi.

Frølich privi în altă parte. Nu datorită lipsei ei de sofisticare, ci mai mult ca să evite să-i vadă expresia aceea îmbătrânită de pe figură.

— M-am întors la lucru, spuse el rar. Sunt poliţist.

Ea nu răspunse.

— Acum lucrez.

— E o scuză de doi lei ca să nu mănânci o prăjitură, spuse ea într-un final.

Chicoti, dar zâmbetul îi dispăru când îi văzu expresia.

— Vibeke, repetă el.

— Da, Frank.

Zâmbetul ei era din nou şiret şi provocator.

— Trebuie să ştiu ceva despre Elisabeth.

— Sunt sigură că ştii mai multe despre Elisabeth decât mine.

— Dar tu ai cunoscut-o pe când era cu Ilijaz.

— Eşti gelos?

— Nu. Relaţia mea cu Elisabeth s-a terminat.

Se gândi la ceea ce spusese în timp ce studia încăperea. Majoritatea oamenilor de aici erau oaspeţi ai hotelului. Restul erau doamne cu înfăţişare fragilă, cu părul bătând în albăstrui şi riduri delicate. Soarele de iarnă pătrundea prin ferestrele înalte. Afară, oamenii de pe Karl Johan treceau grăbiţi. O maşină de poliţie de la unitatea de patrulă trăsese pe dreapta în faţa staţiei Stortinget. Un bărbat mai în vârstă stătea pe o bancă şi cânta blues la o chitară electrică, sub unul dintre leii de la Storting; muzica abia se auzea în cafenea. Când se întoarse spre ea, terminase de mâncat.

— Ilijaz e marea iubire a lui Elisabeth, zise ea. Ar muri pentru el, oricât ar fi de bolnav.

Frølich reflectă la ceea ce-i spusese. O secundă văzu o cabană arzând în faţa lui. Îşi drese vocea, prinse curaj şi întrebă:

— Elisabeth era bisexuală?

— Ce te face să-ţi pui întrebarea asta?

— Eu cred că era.

— Bisexuală? Repetă cuvântul. Asta sună a etichetare.

— Da?

— Oarecum condescendent.

— Bănuiesc că Elisabeth avea relaţie cu o femeie.

— Pot să-mi imaginez asta, spuse ea, adâncită în gânduri. Cred că Elisabeth...

Se strâmbă şi spuse:

— N-ai cochetat niciodată cu ideea? De a încerca partea fizică a relaţiei cu un prieten bun?

— Nu.

Chicoti.

— Te cred. Dar în ceea ce o priveşte pe Elisabeth — pot să-mi imaginez cu uşurinţă că s-ar culca cu femei. Totuşi, asta nu schimbă cu nimic pasiunea mistuitoare care a existat între ea şi Ilijaz.

— Mai spune-mi.

— Nu ştiu mult mai mult, continuă ea.

— A fost o relaţie furtunoasă?

— Dacă se certau? Probabil că da. Ştii cum e pentru unii — când o relaţie e atât de intensă încât emoţiile negative sunt eliberate cu aproape aceeaşi energie ca şi emoţiile pozitive.

Preţ de o clipă, îi reveni în minte imaginea piciorului gol al lui Elisabeth. Unghiile ei roşii. Mâna lui în jurul gleznei cu lănţişorul fin de aur.

— Şi în mare parte era pentru că Ilijaz nu era întotdeauna cuminte.

— Ce vrei să spui cu „nu era întotdeauna cuminte"?

— Se ducea cu altele. Des.

— Deci nu era o relaţie stabilă, de durată, din partea lui?

— Ba da. Sunt sigură că şi el era la fel de amorezat ca şi ea. Dar pe vremea aia era şi foarte macho, puţin copilăros, de fapt. Trebuia să dovedească de fiecare dată ce bărbat e el şi o înşela constant. Ea s-a săturat până la urmă şi şi-a găsit pe altcineva.

Altcineva. Frølich se gândi la ceea ce-i spusese Gunnarstranda despre un al patrulea.

— Cine?

— Cineva însemnat.

— Îţi aminteşti cum îl chema?

— Nu.

— Îţi aminteşti ce slujbă avea?

— Habar n-am.

— Când a fost asta?

— Nu-mi amintesc.

— Încearcă. Trebuie să fi fost acum cinci–şase ani, sau mai mult. Ilijaz a fost închis acum şase ani.

— Da? Trece timpul. Nu fac niciodată diferenţa între un an sau altul. E mai simplu să-mi aduc aminte de anii de şcoală, dar...

— Ce făceai pe vremea aia?

— Lucram într-un bar. Am lucrat în baruri dintotdeauna.

— Ce bar?

— Acum şase ani? Era un bar în Bogstadveien. Acum e închis.

— Şi o cunoşteai pe Elisabeth la vremea aceea?

— Lucra într-un magazin. Ferner Jacobsen. Arătă cu capul spre Stortingsgata. La subsol. Elisabeth e genul care arată bine în orice e îmbrăcată. Cine vinde haine într-un magazin ştie că valorează greutatea ei în aur. Cred că acolo l-a cunoscut pe tip. Era client. Un tip cu mulţi bani.

— Un infractor?

— Fie asta, fie... Numai oamenii bogaţi merg la cumpărături acolo. Şi tipul ăsta a tot invitat-o la masă şi n-a acceptat să fie refuzat. Aşa a fost. Şi odată, când Ilijaz s-a încurcat prea tare cu altă femeie, Elisabeth a acceptat invitaţia şi au devenit un cuplu. Cred că Ilijaz a fost prins cam pe atunci.

— A durat mult relaţia?

— Nu ştiu.

— L-ai cunoscut vreodată pe tip?

— Niciodată. Nimeni n-a avut voie să-l cunoască.

— De ce nu?

— Aşa e Elisabeth. Îi plac secretele. Ştii asta. Nici pe tine nu te duce niciodată acasă la ea, nu-i aşa?

Se îndreptă în scaun. Vorbea despre Elisabeth la prezent.

— Elisabeth a murit, spuse el. Nu ţi-a zis Jim?

Femeia se uită în jos. Clătină din cap.

Tăcerea persista. *De ce nu întreabă de Elisabeth? Cum a murit? Ce s-a întâmplat?* Cântări, îşi formulă un răspuns pentru el şi spuse:

— Eşti împreună cu Jim?

— Împreună? Nu.

Ochii îi erau atât de aplecaţi asupra mesei, că păreau închişi.

— Dar i-ai spus lui Jim ce ţi-am zis despre cheie. Ştiai cine sunt când am venit şi te-am văzut dansând.

— Da, vorbesc cu Jim, aşa e. Dar sunt liberă.
— Probabil că va fi acuzat de crimă.
— Jim?
Ochii ei erau încă aţintiţi asupra mesei.
— Cineva a dat foc unei cabane. Elisabeth era înăuntru.
— Când?
— În noaptea dinspre 29 noiembrie. Duminică spre luni.
— N-a fost Jim.
În cele din urmă, îşi ridică privirea, gânditoare, distantă şi spuse.
— În noaptea aceea Jim a fost la mine.
Nu spuseră nimic multă vreme. Zgomotele din cafenea preluară conversaţia: zornăit de farfurii, tacâmuri, bâzâitul vocilor şoptite.
— Eşti sigură? întrebă el grav, după ce-şi drese vocea.
Ea îi aruncă un zâmbet sfios.
— Normal că sunt sigură.
— Vreau să spun, în legătură cu ziua.
Încuviinţă.
Ea rupse tăcerea. Şi făcu asta după alt zâmbet crispat, jenat:
— Îmi pare rău, dar nu vreau să te mint.

Merseră împreună pe Karl Johan, spre gara principală din Oslo. El se opri la trecerea de pietoni de pe Kirkegata şi arătă spre catedrală.
— Eu trebuie să merg într-acolo.
Ea se opri şi se uită la el câteva secunde.
— Sigur?
El dădu din cap că da.
Femeia se ridică pe vârfurile picioarelor şi îşi lăsă buzele să-l atingă pe obraz înainte de a se întoarce pe călcâie şi a-şi continua drumul pe Karl Johan. Îi urmări silueta suplă mişcându-se spre mulţimea de oameni şi dispărând. Apoi se întoarse şi o luă la picior, în sens invers faţă de Kirkeristen.

Se grăbi la metrou şi se urcă într-un tren spre casă — nerăbdător. Odată ajuns, merse direct la maşină. Curăţă zăpada

de pe portbagaj şi scoase de acolo o perie şi o lopată. Dădu troianul de zăpadă de lângă maşină. Urcă, porni motorul şi o luă pe Şoseaua de Centură 3, pe care o urmă până la capăt, apoi o luă pe Drammensveien şi ieşi din Oslo, şi coti la Sandvika, îndreptându-se spre Steinshøgda. Fiara i se întorsese în stomac şi se concentră pe asfaltul dinaintea lui, la zăpada dintre copaci, la iarna care îşi intra în drepturi. Merse în sus pe Begnadal, spre Fagernes. Totuşi, de data asta nu mai avea viziuni cu flăcări şi nici imagini cu oase lungi. Avea doar o frământare indescriptibilă în stomac. Şi începea să gândească limpede. Să reexamineze fiecare detaliu, cuvintele rostite, ce însemnau ele.

Per-Ole „Coacăză" Ramstad îl aştepta, aşa cum promisese, când se opri în faţa secţiei de poliţie.

— Eşti încins, Frank. Arăţi de parcă tocmai ai venit dintr-o săptămână de instructaj la greu de la Şcoala de Ofiţeri.

— Trebuie să ştiu cine a văzut-o pe această Sandmo în Fagernes, acum câteva zile, spuse Frølich.

— Te cred, Frølich, dar nu ştiu dacă te pot ajuta aici...

— Bine, spuse Frølich repede. Nu am timp de pierdut. Uită-te la asta, spuse el, dându-i lui Per-Ole o fotografie dintr-un ziar. Du-te la martorul tău şi întreabă dacă Merethe Sandmo a luat masa cu acest bărbat.

Coacăză luă poza şi o studie.

— E cam libidinos, spuse el. Cum îl cheamă?

— Inge Narvesen.

— Cu ce se ocupă?

— Cumpără şi vinde acţiuni la Bursa de Valori Oslo. Miliardar.

— Asta e destul pentru mine, spuse Coacăză, dându-i înapoi tăietura de ziar. Răspunsul e da.

— Să nu te joci cu mine, zise Frølich. Vreau să-mi arăţi...

— Nu e nevoie, spuse Coacăză. Eu sunt martorul. Am văzut-o pe Merethe Sandmo luând masa la hotel cu tipul ăsta.

— Şi de ce n-ai zis aşa?

Coacăză schiţă un zâmbet trist.

— Nu are nicio legătură cu tine. Are legătură cu soţia mea şi cu femeia cu care luam eu cina la hotel când i-am văzut.

Frank Frølich trase adânc aer în piept.

— Mulţumesc, Per-Ole, spuse el cu blândeţe. Data viitoare mergem la pescuit în Vællers. Mulţumesc pentru asta.

Îşi luă rămas-bun de la Coacăză şi porni înapoi. Conducea mai calm. Puse nişte muzică. Jonny Cash cânta o versiune cover a melodiei „One" de la U2. Chitară acustică şi o voce fără iluzii. Rezona cu ceea ce se întâmpla înlăuntrul său.

41

Pentru a doua oară, Frank Frølich stătea în spatele oglinzii duble. De data asta, era însoţit de Gunnarstranda. În camera de interogatoriu, Lystad de la Kripos era în mijlocul anchetei. În faţa inspectorului de poliţie stăteau Inge Narvesen şi avocatul lui. Cel de-al doilea avea în jur de cincizeci de ani şi, evident, era mult mai în temă cu Dreptul corporatist decât cu Dreptul penal. Avea o faţă rotofeie, ca o lună sub o movilă de cârlionţi nepieptănaţi. Nici avocatul, nici Narvesen nu păreau foarte fericiţi că se află în această situaţie.

— Negi asta? întrebă Lystad.

— Că am mâncat la hotel? Nici vorbă.

— Singur?

— Nu.

— Cu cine erai?

— Habar n-am cum o cheamă.

— Ia încearcă.

— E adevărat. Nu am nici cea mai vagă idee. Îşi spunea Tania, dar mă îndoiesc că fusese botezată Tania.

— Ai absolută dreptate. Cine era această „Tania" pentru tine?

— O prostituată. Ea vindea, eu cumpăram.

— Ce să cumperi?

— Ce cumperi de la prostituate?

— Răspunde numai la întrebare.

— Am cumpărat sex de la ea.

— Te-ai dus în Fagernes să cumperi sex de la o femeie care lucra ca ospătăriţă în Oslo?

— Evident că termenul de „ospătăriţă" nu acoperă în întregime ocupaţiile acestei femei.

— Bine, hai să vorbim despre altceva. Ai început o relaţie cu o femeie tânără în 1998, corect?

— Tot ce e posibil. Ce înţelegi prin „tânără"?

— Elisabeth Faremo. Lucra ca vânzătoare la Ferner Jacobsen, unde tu erai client. Aţi început o relaţie?

Inge Narvesen aruncă o privire spre avocat. Încuviinţă.

— „Relaţie" e cam mult spus, tărăgănă Narvesen.

— Poate că vrei să pretinzi că te-ai limitat la a cumpăra sex şi de la ea?

— Nu. Eram un cuplu. Dar nu a fost o relaţie de durată.

— Ştiu, spuse Lystad. A încetat când iubitul ei adevărat a fost arestat pentru că intrase prin efracţie la tine în casă.

Narvesen nu spuse nimic. Ridică o sprânceană spre avocatul său, care clătină din cap.

Gunnarstranda şi Frølich schimbară priviri pline cu subînţeles. Orice fel de coregrafie ar fi fost asta, nu exista nicio îndoială că fusese exersată.

Lystad se ridică şi se îndreptă spre fereastra din faţa lui. Stătu acolo, uitându-se în stradă.

— Spui că ai cumpărat sex de la această femeie, în Fagernes, spuse el către fereastră. Unde s-a produs actul sexual?

— La hotel.

— Nu ai avut nicio cameră la hotel.

— A avut ea.

— *N-a* avut.

— Sigur a folosit un nume fals. Am fost în camera de hotel, în patul ei.

— Care era numărul de cameră?

— Chiar nu-mi mai aduc aminte.

— La ce etaj?

Narvesen zâmbi stângaci.

— Îmi pare rău.

Lystad îi aruncă o privire glacială.

— Nu e de mirare că memoria îţi joacă feste, din moment ce nici femeia, nici presupusul ei nume fals nu au luat o cameră la hotel. Dar, până una, alta, hai să spunem doar că declaraţia ta nu corespunde realităţii...

Lystad ridică o mână când Narvesen făcu un gest să intervină. Spuse:

— Unde era partenerul ei când voi doi făceaţi sex?

— Nu ştiu. Eu şi cu ea am fost singuri.

— Dar s-a dus în Fagernes cu partenerul ei.

— Asta e o noutate pentru mine. Nu ştiam că are pe cineva.

— Şi aţi făcut sex înainte sau după masa de la restaurant?

— Înainte.

— Am un martor a cărui declaraţie consemnează următoarele: tu ai intrat în restaurant. O femeie stătea deja acolo. În primul rând, numele acestei femei nu era Tania. A fost identificată drept Merethe Sandmo, din Oslo. Tu te-ai aşezat la masa lui Sandmo.

— Îşi spunea Tania. Nu ştiam care e numele ei adevărat şi nici nu mă interesa. E adevărat că ne-am întâlnit în restaurant... după ce am avut relaţii sexuale. Am coborât separat. Ea a coborât prima.

— Femeia asta nu a mai fost asociată niciodată cu genul ăsta de activitate.

— Există un început în toate.

— Crezi că asta era prima dată când vânduse sex?

— Nu ştiu.

— Cum ai fixat această întâlnire?

— Pe internet. Procedura obişnuită.

— Nu sunt la curent cu aşa-numita „procedură obişnuită". E un website care aranjează întâlniri între prostituate şi clienţi. Nu ştiu adresa pe de rost, dar pot să vi-o dau mai târziu.

— V-aţi întâlnit înainte să mergeţi la ea în cameră?

— Nu.

Frølich şi Gunnarstranda schimbară priviri iar. Avocatul lui Narvesen reacţionă şi el. Îi şopti ceva la ureche lui Narvesen.

— Te-ai dus la ea în cameră singur, dar nu-ţi aminteşti în ce cameră sau la ce etaj?

— Îmi cer iertare. M-am exprimat stângaci.

— Răspunde la întrebare.

— Am făcut o greşeală. M-am întâlnit cu ea la recepţie şi am mers la ea în cameră împreună. Era o femeie atrăgătoare. Eram excitat şi nu-mi amintesc la ce etaj sau...

— Destul, spuse Lystad şi se întoarse. E evident că minţi, continuă. Dai dovadă de sfidare faţă de tot ceea ce reprezint şi faţă de autoritatea procuraturii ca instituţie. Te sfătuiesc să manifeşti o mai mare prudenţă când ne vom întâlni în tribunal. Oricum, ne putem întoarce mai târziu la discuţia despre proces. În ceea ce priveşte întâlnirea ta cu Merethe Sandmo, nu cred că aţi fost vreodată în vreo cameră de hotel împreună. Cred că ai plătit-o, da, dar ţi-a vândut informaţii, nu sex. Cred că după aceea te-ai dus cu maşina la o cabană din Vestre Slidre. Acolo te-ai întâlnit cu Elisabeth Faremo şi ai ucis-o.

Tăcerea era apăsătoare. Narvesen se albise. Avocatul îi aruncă o privire îngrijorată, tuşi şi vorbi:

— Aveţi vreo dovadă pentru această afirmaţie?

— Lucrez la asta, spuse Lystad. Eşti genul răzbunător, nu-i aşa, Narvesen?

— Inspectore Lystad, îl întrerupse avocatul. Trebuie să vă cer să fiţi mai exact şi să nu faceţi acuzaţii nefondate.

— Bineînţeles că o să fiu mai exact. Narvesen, poţi să ne vorbeşti puţin despre relaţia ta cu Halvor Bede?

Narvesen stătea şi se uita la poliţist în linişte. Avocatul se aplecă spre el. Îşi spuseră ceva în şoaptă. Vorbi avocatul în locul lui.

— Nu puteţi să ne aruncaţi chiar aşa... informaţii noi, fără să ne daţi ocazia să trecem...

— Aici nu suntem la proces, îl întrerupse Lystad. Îl interogăm pe Narvesen. Cu toate acestea, ai dreptul să fii informat. Narvesen, o fac eu sau îi spui tu avocatului tău despre Halvor Bede?

Narvesen nu răspunse. Stătea cu degetele împreunate aşezate pe masa din faţa lui.

— Halvor Bede a fost un ofiţer de vas norvegian care şi-a luat o dată libertatea de a-l şantaja pe clientul tău, îi spuse Lystad avocatului. Continuă: a fost condamnat şi şi-a ispăşit pedeapsa,

dar, din nefericire, a fost înjunghiat mortal de un atacator necunoscut în ziua în care a fost eliberat.

— Dar ce legătură are asta cu mine? lătră Narvesen. Bede a fost omorât într-o bătaie într-un bar. O ceartă legată de vreo femeie sau Dumnezeu ştie ce. N-am fost niciodată în apropierea acelui bar, iar cazul e suspendat de ani de zile.

— Suspendat, da, dar nu închis. Eşti genul răzbunător, nu-i aşa?

— Unde baţi?

— Ajungem şi acolo. Îţi place să dai foc cabanelor, nu-i aşa, Narvesen?

— Nu răspunde unei asemenea acuzaţii, exclamă avocatul brusc, înainte de a se întoarce spre Lystad. În afară de cazul în care aveţi declaraţii ale martorilor sau dovezi concrete care îl leagă pe clientul meu de această presupusă crimă sau de orice alte presupuse crime, v-aş ruga să încheiem această întâlnire imediat.

— O să continuăm atâta vreme cât voi socoti eu că e nevoie, spuse Lystad, uitându-se la ceas.

— L-aţi pus sub acuzare pe clientul meu?

— Nu.

— E suspect?

— Foarte.

— Trebuie să fiţi mai deschis. Trebuie să vă bazaţi acuzaţiile pe dovezi.

— Asta va fi plăcerea mea, spuse Lystad, deschizându-şi servieta. Are legătură cu un raid făcut de divizia Eco-Crime, la sediul firmei tale, Narvesen. Mai e şi o problemă minoră legată de o anumită retragere de bani în numerar pe care ai făcut-o: cinci milioane de coroane. Pot să-ţi spun că seriile bancnotelor care ţi-au fost date de bancă au fost înregistrate. O serie din aceste bancnote a apărut în Fagernes, în aceeaşi zi în care ai recunoscut că te-ai întâlnit cu Merethe Sandmo. Am convingerea că i-ai dat cele cinci milioane lui Merethe Sandmo.

Narvesen îl privea fără să scoată un cuvânt.

Lystad continuă:

— Ceea ce mor de curiozitate să aflu e ce-ar fi putut să-ţi ofere în schimbul a cinci milioane. Cred că nici avocatul tău nu

crede că i-ai dat atâţia bani pentru un număr într-o cameră de hotel.

Încăperea se cufundă în tăcere.

Avocatul îşi drese vocea.

Lystad se uită drept la el.

— În acest punct, clientul tău nu are decât două opţiuni. Fie ne dă o declaraţie, fie refuză să facă o declaraţie. A doua variantă nu e foarte înţeleaptă. Dar puteţi discuta problema un minut sau două. Luăm o pauză.

Părăsi încăperea.

Frølich şi Gunnarstranda mai rămaseră câteva clipe în camera de interogatoriu.

— Lystad e bun, spuse Frank Frølich. Dar acum cel mai important e să vorbim cu Merethe Sandmo.

Se ridicară şi ieşiră pe coridor.

— E în Grecia, după cum ştii, spuse Gunnarstranda.

— Dar trebuie s-o găsim.

— De ce?

— Pentru că e singura care poate explica ce s-a întâmplat în realitate când s-a întâlnit cu Narvesen. Şi încă ceva, în legătură cu al patrulea hoţ, de fapt ar fi putut să fie ea — Merethe Sandmo.

— Hm!

— M-am tot gândit la asta, spuse Frølich. Totul are o explicaţie logică. Merethe nu are experienţă, aşa că intră în panică. Sau a fost implicată în toată operaţia asta împotriva voinţei ei? Asta ar explica de ce n-a luat-o la fugă atunci când paznicul a apărut la locul spargerii. Implicarea ei şi crima care a urmat ar putea lămuri de ce s-a tulburat şi a vândut pontul poliţiei. Ar explica şi de ce a dat doar trei nume în loc de patru. Care, la rândul său, ar putea clarifica de ce Elisabeth Faremo s-a simţit obligată să-i ofere un alibi fratelui ei şi celorlalţi doi. Ar putea lămuri şi de ce s-a spart gaşca. Şi motivul pentru care Merethe Sandmo a fugit de la Jonny Faremo în braţele lui Vidar Ballo.

— Fireşte, asta e o variantă. Dar există un element pe care nu-l explică posibila ei implicare în jaf.

— Şi care ar fi acela?

— Vidar Ballo e mort.

Frølich era şocat.

— De când e mort?

— De mult. De o grămadă de timp. Cadavrul lui a fost găsit când vecinii au reacţionat la miros. Se poate să fi mers acasă şi să fi murit după ce a vorbit cu mine.

— Deci era mort când cabana a luat foc?

— E foarte probabil să fi fost mort, da.

— Din ce cauză a murit?

— O supradoză. Povestea obişnuită, setul de utilizator standard, doză enormă etc. nicio fărâmă de suspiciune legată de moartea lui.

Frølich tăcu.

Gunnarstranda tuşi şi arătă cu capul spre Lystad, care-i aştepta lângă masă.

— Bem o cafea înainte să se termine pauza? Noi doi am fost invitaţi să participăm mai activ în runda următoare.

Frølich clătină din cap.

— Nu cred că e o idee bună să particip.

Gunnarstranda ridică din sprâncene.

— În secunda în care o să apar, Narvesen şi avocatul lui or să înceapă să azvârle cu noroi.

Ochii lui Gunnarstranda fulgerară.

— Spune-mi ce-ai făcut! îi ceru.

— Presupun că or să mă acuze de daune materiale.

— Ce-ai făcut?

Frank Frølich ridică din umeri.

— Am spart un geam de sticlă de la uşa verandei lui.

— Idiotule!

— Relaxează-te! A fost doar dinte pentru dinte pentru că mi-a dat foc la cabană. Nu are tupeu să facă mai mult decât să azvârle cu noroi. Orice ar spune, sunt doar acuzaţii fanteziste. O să latre puţin şi asta o să fie tot. De aceea o să plec acum. Ca să nu trebuiască să mă concentrez pe latura aceasta a cazului şi să pot sta să reflectez în linişte.

Gunnarstranda se aşeză lângă Lystad, care urmărea, mohorât, silueta lui Frølich îndepărtându-se.

Lystad spuse:

— Ce l-a apucat?

Gunnarstranda ridică din umeri.

— E aşa de ceva vreme. O să-i treacă.

Frank Frølich urcă în maşină şi conduse prin oraş fără nicio ţintă. Când coti pe Hausmannsgate, avu o inspiraţie de moment şi continuă pe Mariboes. Găsi un loc gol de parcare vizavi de intrarea Filarmonicii Rockefeller şi merse în jos pe Torggata.

Era din nou aproape de magazinul lui Badir şi-şi cumpără un hotdog de la unul din chioşcurile de pe Osterhaus — mai mult din obişnuinţă, decât de foame. Mergând mai departe spre Torggata, se opri în faţa treptelor care duceau în clădirea care adăpostea băile Torggata. Se opri acolo, gândindu-se la Narvesen, care trebuia să explice retragerea de numerar de cinci milioane de coroane şi care dădea o declaraţie despre bani chiar în clipa aceea. Poate Frølich însuşi era pe cale să-şi piardă slujba chiar în acest minut. Îşi ridică fruntea şi simţi cum se naşte ideea în mintea lui. *Nu contează.*

Zâmbi şi-şi mestecă hotdogul, privind mişcările tremurătoare ale siluetelor întunecate, în drumul lor spre Storgata. *Partea bună: Nu-mi pasă. Partea rea: Nu-mi pasă. Atunci ce e important? Să aflu cine a ucis-o pe Elisabeth şi de ce.*

Dar există vreo şansă ca Narvesen să vorbească despre tablou? Dacă o face, va trebui să explice şi cum a intrat în posesia tabloului, în primul rând. Deci există şanse foarte mici ca el să spună ceva — dacă nu e nevoit — ca să preîntâmpine suspiciunea legată de altceva: crimă. Şi dacă îmi pierd serviciul în slujba adevărului, merită.

Zări magazinul lui Badir şi se gândi la Elisabeth şi la Narvesen. Magazinul era încă închis — dintr-odată trebui să sară la o parte din drumul unui biciclist iritat care nu era dispus să accepte că el, un pieton, stătea pe banda de biciclişti pe Torggata. Mai luă o muşcătură, privi femeia de pe bicicletă şi aproape se înecă cu hotdogul. O mai văzuse şi altădată — nu pe femeia asta — dar imaginea unei femei pe bicicletă cu capul aplecat spre ghidon, pedalând pe Torggata. Pusese piciorul pe banda de biciclişti, auzise o sonerie de bicicletă sunând şi trebuise să se dea un pas înapoi,

să elibereze banda. Lăsase în urmă staţia şi se oprise mai jos pe stradă, vizavi de magazinul lui Badir. *De aici venise.* Trecuse de magazinul lui Badir, continuase să pedaleze, deci mergea în altă parte. Apoi trecuse pe lângă el când coborâse scările. Dar se poate să fi fost Elisabeth aceea?

Acum Frank Frølich era obiectiv: era foarte posibil să fi fost ea. El era concentrat pe operaţiune; nu-i observase faţa. Dar se prea poate ca ea s-o fi văzut pe a lui. Se poate să-l fi văzut: o figură pe care o ştia de la procesul lui Ilijaz Zupac. Ar fi putut foarte bine să se dea jos de pe bicicletă fără ca el să observe, poate se dăduse în spate, îl urmărise o clipă cu privirea, se hotărâse şi pedalase înapoi, apoi trecuse cu bicicleta în zona pe care o supravegheau. După aceea, îşi adusese bicicleta în câmpul lui vizual, în faţa magazinului lui Badir. Şi apoi îşi reaminti totul: scârţâitul suportului de biciclete. Ea, intrând în magazin şi el, fugind după ea de pe partea opusă.

Dar ce însemna această revelaţie bruscă?

Ştia ce înseamnă.

Cuvintele lui Gunnarstranda încă îi răsunau în urechi: *Frølich! Nu mai fi atât de naiv, la dracu'! Ceva nu e în regulă la femeiuşca asta. Nu contează din ce direcţie priveşti fiecare mic detaliu pe care mi l-ai povestit, toate duc spre o singură concluzie: înscenare!*

Vulpoiul bătrân avusese dreptate tot timpul, ce întotdeauna — şi acum, dintr-odată, Frank începu să se grăbească.

Îl sună pe Gunnarstranda pe mobil.

— Credeam că vrei să ieşi şi să reflectezi în linişte, rosti Gunnarstranda tărăgănat.

— De aia sun. Narvesen a mărturisit?

— Încă nu, dar am ajuns la o fază interesantă a interogatoriului. Hai să-i spunem aşa. E legată de casa particulară a lui Narvesen, o uşă de verandă distrusă şi un anumit poliţist în concediu.

— A spus ceva de artă?

— Artă? Nu. De ce?

Mintea lui Frølich o luă la goană.

— De ce? repetă Gunnarstranda nerăbdător.

— ...mă gândisem la ceva — dar acum să trecem la ceva important. Directorul de bancă din Askim a spus că Ilijaz Zupac a fost să ia ceva din caseta de valori, nu-i aşa?

— Ştii asta, doar.

— Tocmai mi-am dat seama că Ilijaz e un nume destul de exotic, spuse Frank Frølich rar.

— Nu ne mai ocupăm de caz acum, Frølich. Nu înainte ca investigaţiile noastre să aibă un rezultat.

— Eşti mulţumit de asta?

— N-are legătură cu faptul că sunt sau nu mulţumit.

— Dacă Lystad vrea să-l aresteze pe Inge Narvesen pentru uciderea lui Elisabeth Faremo, are nevoie de un motiv. Un astfel de motiv trebuie să aibă legătură cu spargerea din 1998. Iar cazul acela e legat de caseta de valori. Deci n-ar strica să suni la bancă, nu-i aşa?

— O mică problemă — ce să spun personalului de la bancă?

— Întreabă de ce sex era persoana care s-a dat drept Ilijaz.

Linişte la celălalt capăt.

— Gunnarstranda, spuse Frølich, condescendent. Te rog fii succint.

— Îmi dau seama că are un sens ce spui tu, Frølich, legat de sex. Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

— Câteva chestii. Una dintre ele e ce mi-ai spus despre moartea lui Ballo. Şi nu e prea mare deranj pentru tine, nu-i aşa? Să suni la bancă şi să ceri o descriere a persoanei care s-a folosit de numele lui Ilijaz?

Gunnarstranda se gândi.

— Aş putea verifica asta, ca pe o favoare, cedă el în cele din urmă. Întrebarea e: ce poţi să-mi dai în schimb?

— Dovezi.

— Ce fel de dovezi?

— Dovezi care ar elimina orice suspiciune împotriva lui Narvesen. Şi atunci nu-i va mai păsa nimănui de o uşă spartă de verandă.

— Haide, ce fel de dovezi?

— Un fir de păr, spuse Frank Frølich.

42

Căldura îl lovi în clipa în care se dădu jos din avion.

Poliţistul care-l întâmpină la sosiri se numea Manuel Komnenos.

— După Măria-Sa, Împăratul, explică el un zâmbet uşor. Stătea dincolo de coada de la vamă, cu un carton alb în mână. Îi scrisese numele greşit. Pe carton era scris F Ø R L I C H.

Frølich dădu mâna cu el şi fu silit să mărturisească, zâmbind, că nu are nici cea mai vagă idee despre ce împărat e vorba.

— E bine, spuse Manuel cu un zâmbet ştrengar. Purta un costum gri şifonat şi un tricou alb. Avea o strungăreaţă mare între dinţii din faţă. Continuă: de fiecare dată când o să auzi numele de Manuel o să te gândeşti: care împărat?

Lui Frølich îi fu simpatic din prima clipă. Ieşiră împreună din sala de sosiri şi se îndreptară spre parcarea de maşini. Roţile valizei lui Frølich hodorogeau pe asfalt. Manuel se opri lângă o Toyota Corolla parcată neglijent şi deschise portbagajul. Frølich îşi puse valiza înăuntru şi spuse că are şi el acelaşi tip de maşină acasă.

— Ei, aproape — o Avensis.

Aşteptară în spatele maşinii. Un avion aluneca rapid pe pistă, într-un zgomot în crescendo. Manuel îşi aprinse o ţigară şi aşteptă să se stingă zgomotul. Avionul decolă şi se înălţă ca un rechin flămând spre lumină.

Manuel îi spuse că Merethe Sandmo închiriase o maşină de la Hertz pe 1 decembrie.

— O Toyota. Închise capacul portbagajului. Cel puţin ştie vreo două chestii despre maşini.

Zâmbiră amândoi.

Frølich se uită spre nord. Un avion se apropia de aterizare. Departe, în albastrul cerului, întrezări avionul numărul doi, de asemenea pe cale să aterizeze.

— A luat-o înspre nord şi a predat maşina la sediu de la Patras, continuă Manuel.

— N-a mai închiriat altă maşină?

— Nu.

— A dispărut, pur şi simplu?

Manuel încuviinţă.

— Nu s-a cazat la niciun hotel.

— Şi cealaltă femeie?

Manuel zâmbi din nou şi trase adânc aer în piept.

— A apărut.

— Unde?

— Pe cheiul de feriboturi. Şi-a cumpărat un bilet spre Bari.

— Bari? Asta e în Italia.

Manuel flutură cheile de la maşină.

— Mai vrei maşina?

Frølich dădu din cap că da şi luă cheile.

— Nu-ţi face griji, spuse el, ştiu încotro mă duc.

Plaja se întindea rotund, împrejurul golfului verde-albăstrui ca o lună nouă alb-aurie. Valuri grele, leneşe se desfăceau spre ţărm, se întindeau, scăldau ţărmul, îşi făceau drum prelingându-se pe nisip, înainte de a se retrage în rotocoale puternice, ca să spargă următorul val în bucăţi. Exista un ritm al mişcării lor, mai întâi un val mare, care se prelinge încet, apoi următorul val e spulberat de primul, şi tot aşa, la infinit. Frank Frølich observa spectacolul, reflectând că, dacă rămâneai suficient de mult acolo, ai putea ajunge să crezi că va dura la nesfârşit.

Nimeni nu se aventurase în apă. Trupurile stăteau întinse, răspândite pe plaja nisipoasă, pe şezlonguri. Unii stăteau în capul oaselor şi se uitau în jur prin ochelarii de soare sau îşi întindeau cremă pe braţele arse de soare. Nişte bărbaţi rotofei în

pantalon scurți și cu șapcă pe cap umbrindu-le ochii se plimbau agale de-a lungul țărmului, unde nisipul era mai tare și răcorit de apă. O femeie mergea pe nisip. Purta o rochie azurie largă, fără mâneci, care flutura în vânt. Avea pe cap o cordeluță asortată. Își dădu seama că nu-i spusese niciodată — îi stătea bine în albastru.

Stătu nemișcat și așteptă ca ea să-i descopere prezența. Îl încântă faptul că nu tresări, ci-și continuă drumul în același ritm agale, în timp ce valurile îi scăldau picioarele și gleznele.

Când ajunse la un metru și jumătate de el se opri. Se privi în ochi.

— De fapt mă pregăteam să înot, spuse ea. Vrei să mă însoțești?

O privire evaluativă. Calmă. Clătină din cap.

— Am ceva pentru tine, spuse el, înmânându-i o foaie de hârtie împăturită — scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli.

Luă hârtia. Îi căzu capul în timp ce citea. La sfârșit, împături hârtia și o rupse în bucăți mici, cu privirea fixată într-un punct îndepărtat. Bucățelele albe de hârtie fluturară în vânt și dispărură în spuma valurilor.

— Ce emoționant să vezi impresia pe care a făcut-o!

— Nu sunt în stare să mă concentrez.

Frank Frølich îi urmări privirea, spre cei doi bărbați în uniformă care se uitau în jos la ei, fiecare cu un picior pe zidul e piatra de lângă drum.

— Sunt cu tine? întrebă ea.

— Da.

Ochii ei, scrutători.

— De ce?

El nu răspunse. Vântul i se prinse în păr. Trebui să și-l dea la o parte cu mâna.

— Eu am găsit-o, spuse el într-un târziu. Luase pastile. Mi-a trimis scrisoarea prin poștă. Îți cere iertare, dar pentru ce?

— N-am idee. Când și când, Reidun era greu de înțeles.

— Trebuie să fii în stare să te concentrezi ca să iubești, spuse el.

Se uită la el dintr-o parte.

— Îmi pare rău, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce simţi. Nu trebuie să fie aşa între noi.

Am nevoie s-o examineze mai îndeaproape înainte de a răspunde.

— Ce a fost între noi s-a spulberat în vânt de mult.

— Nu te cred. Ai venit aici, la mine.

— Elisabeth, cea pe care o ştiam, a murit, spuse el cu blândeţe. A ars, dar eu mi-am revenit.

— Nu vorbi aşa.

— Iartă-mă, spuse el. Ştiu că cea care a murit în realitate în foc era Merethe Sandmo şi faptul că ştiu asta este doar unul dintre multele aspecte pe care nu le pot ignora în legătură cu noi.

— Am aflat câte ceva despre tine de când te-am văzut ultima dată, continuă el, preocupat. Ştiu, de exemplu, că l-ai cunoscut pe Inge Narvesen acum şase ani când lucrai la Ferner Jacobsen. Ştiu că ai început o legătură cu el şi v-aţi dus împreună într-o vacanţă romantică în Mauritius. Asta a fost mai mult decât am reuşit noi doi în timpul în care am fost împreună. Dar, pe de altă parte, eu am mai puţini bani de aruncat în stânga şi în dreapta.

— Lasă-l pe Inge Narvesen la o parte din relaţia noastră. Eu şi Inge — a fost o prostie. N-a fost nimic.

— Nici Ilijaz n-a fost prea fericit, nu-i aşa?

Se încordă. Ochii îi erau impenetrabili.

— L-am vizitat pe Ilijaz la Ullersmo.

— Înainte nu era aşa.

— Cum era înainte?

— Puternic, spiritual, un bărbat care avea senzaţia că lumea îi aparţine.

Îşi căută cuvintele. El aşteptă. Ea se întoarse cu faţa de unde venea vântul şi adăugă:

— Care avea senzaţia că eu îi aparţin. Căzu pe gânduri câteva clipe. Dar Ilijaz trebuia să înţeleagă că pot fi rănită, că am sentimente.

Începură să meargă pe plajă. Valurile le udau picioarele. Frank Frølich se opri şi-şi suflecă pantalonii. Picioarele ei erau

bronzate de soare. Îşi vopsise unghiile cu roşu-maroniu. Pentru o fracţiune de secundă îşi imagină scena: ea stătea la soare, cu genunchii ridicaţi, concentrându-se să-şi vopsească unghiile de la picioare.

Rochia i se lipea de trup în bătaia vântului, iar picioarele îi erau clar conturate la fiecare pas pe care-l făcea. Mergea cu capul drept, iar vântul îi ciufulea părul negru.

El spuse:

— Poate că te-ai dus cu Inge Narvesen să-l pedepseşti pe Ilijaz, dar nu cred că Narvesen şi-a dat seama. Nici măcar atunci când i-ai spus lui Ilijaz despre seiful cu tabloul din el.

— Ilijaz e una dintre oile rătăcite ale Domnului, spuse ea. Rătăcit de tot.

— La vremea aceea, Ilijaz era în totalitatea facultăţilor mentale şi trebuia să răspundă pentru faptele sale. A împuşcat un om — nu era nevoie să facă asta.

— E terminat. L-ai văzut şi ştii că e total sărit. Cum e să lucrezi pentru un sistem care face aşa ceva oamenilor?

— O singură persoană e vinovată de faptul că Ilijaz a intrat la puşcărie, iar acela e Ilijaz. Nu trebuia să fure seiful. Nu trebuia să împuşte pe nimeni.

— Rostul închisorii e să-i priveze pe oameni de libertate, nu să-i facă să putrezească pe dinăuntru.

— Ştiu că simţi nevoia să-ţi dai frâu sentimentelor de vinovăţie, dar să te înalţi la statutul de înger răzbunător e o nebunie curată.

— La ce te referi?

— Mă refer la tine.

— Mă acuzi că îmi transform emoţiile în acţiuni?

— Acţiunile *sunt* problema ta, Elisabeth, pentru că mor oameni.

— Nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de mine.

El se opri şi râse.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Absurditatea asta pompoasă a ta. „Nu-mi pot asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de mine." *Tu*, persoana

care i-a cerut fratelui tău şi lui Ilijaz să fure tabloul ca după aceea să-l poţi vinde înapoi lui Narvesen. *Tu*, care ai început toată povestea asta, *tu* nu-ţi poţi asuma responsabilitatea pentru nimeni în afară de tine?

Ea nu răspunse. Doar se uită la el cu colţul ochiului. Îşi continuară plimbarea în linişte, unul lângă altul. Frank Frølich întrerupse tăcerea.

— Ştiu că ai amânat să vinzi tabloul înapoi când Ilijaz a fost închis, dar pentru un motiv oarecare ai hotărât să-l vinzi fără să ştie ceilalţi. De ce?

Din nou nu-i răspunse.

— Am înţeles că ţi-ai unit forţele cu Merethe Sandmo — împotriva bărbaţilor — în noaptea aceea de noiembrie când s-a dus cu banda ca şofer, când ea şi fratele tău au fost martori la crimă.

Ea se opri.

Frølich spuse:

— M-am trezit când vorbeai cu Merethe. Şi îmi dau seama că trebuie să fi fost foarte deprimată când ţi-a spus de paznicul care a fost lovit la pământ, dar cum ai convins-o să dea ponturi poliţiei?

— Te înşeli, se răsti ea. Ce părere trebuie să ai despre mine? Ochii ei albaştri fulgerară. Merethe era o vacă proastă. De ce să-i fi cerut să-l toarne pe frate-meu? Când a sunat, Merethe vorbise deja cu poliţia. M-a sunat ca să vorbească cu cineva, să fie mângâiată. Asta spune doar cât era de limitată femeia asta. Se rugase de ei de nenumărate ori să ia parte la una din operaţiunile lor; voia să-şi facă damblaua. Şi când, în cele din urmă, i-au făcut pe plac, a dat faţă în faţă cu realitatea. Şi atunci, curva proastă ca noaptea a ales să sune la poliţie şi să le spună ce s-a întâmplat.

— Poate că voia ca cineva să ajute omul care era pe moarte? obiectă Frank Frølich împăciuitor. Zăcea într-o baltă de sânge.

— Dacă asta era ideea, nu ar fi trebuit să dea nume, dar le-a spus poliţiştilor cine a participat la treaba asta — a dat numele tuturor, mai puţin pe al ei. Aşa că am fost obligată să îmi apăr fratele. Ştii asta, nu-i aşa?

Ochii de safir erau din nou blânzi. Trei nuanţe de albastru, gândi el. Cerul, rochia, ochii.

Dintr-odată se apropiară unul de celălalt.

— Când am plecat în noaptea aceea, şopti ea, a fost pentru că trebuia să-l ajut pe Jonny. Dar n-am vrut să te implic şi pe tine, înţelegi? Nu aveam cum să ştiu că urma să lucrezi exact la acelaşi caz, nu-i aşa?

Frølich se uita la mâna ei. Degetele ei lungi şi subţiri îl mângâiau pe braţ.

— Eu văd lucrurile puţin diferit, răspunse el în şoaptă.

Degetele ei se opriră din mângâiat.

— Ai lăsat cheia de la caseta de valori acasă la mine.

— Acolo era în siguranţă.

— O idee foarte practică, în acelaşi timp. Când băieţii au fost băgaţi la zdup, ai pus mâna şi pe a doua cheie. Când au fost eliberaţi, tu erai în drum spre Askim cu o cheie în buzunar, şi cu cealaltă pusă la păstrare în apartamentul meu. Şi ai mers cu maşina la Askim după ce ai depus mărturie la audiere. Te-ai dat drept Ilijaz Zupac la bancă. Ai luat tabloul din casa de valori.

Se uita în zare, tăcută.

— Jonny nu ştia ce pui la cale? întrebă.

Ea nu răspunse.

— Deci ştia, concluzionă el.

— Te-ai gândit vreodată că atunci când un avion rulează pe pistă ca să decoleze, spuse ea, e ceva absolut, final. Creşte viteza şi merge din ce în ce mai rapid. Dar pista e atât de scurtă, încât atunci când a prins suficientă viteză i-ar fi imposibil să se mai oprească. Dacă şi-ar activa frânele, ar cauza un dezastru. Există o singură soluţie, să meargă înainte şi avionul să se ridice de la sol.

— Te-ai întâlnit cu Jonny acolo, la bancă, nu-i aşa?

— Ce vrei tu, de fapt? spuse ea, iritată. Ai venit aici să-mi spui cât eşti de deştept?

— Pentru mine, personal, e important să scot faptele la iveală.

— De ce?

— Pentru că, de fapt, asta are legătură cu tine, cu mine, cu noi.

Se uitară iar unul în ochii celuilalt.

— Eşti sigur? întrebă ea blând.

— Ştiu că Jonny a mers cu maşina la Askim când tu erai acolo. Ştiu că a fost văzut cu altcineva pe un drum de tractoare care ducea în jos, spre Glomma. Ştiu că fratele tău fie a alunecat şi a căzut în râu, fie a fost împins de persoana care-l însoţea.

— Ce vrei să spui, că asta are legătură cu noi? întrebă ea din nou.

— Jonny a fost în Askim, insistă el. Ai fost şi tu acolo.

Se întoarse spre el. Ochii ei albaştri îl cântăreau de la distanţă, visători.

— Nu te cred. Pentru tine, asta nu are legătură cu noi. E vorba numai de tine.

— Înecul lui a fost un accident?

— Fireşte! Ce credeai?

— Cine a fost cu ideea să mergeţi la plimbare pe malul râului?

— Eu.

— De ce?

— Să-l calmez.

— Nu sunt sigur că te cred.

— Poţi să crezi ce vrei. Nimeni n-o să se amestece între mine şi fratele meu.

— Dar nu ai sunat la niciun serviciu de urgenţă atunci când a căzut — cu toate că râul are un curent puternic şi apa era al naibii de rece. Jonny ar fi avut hipotermie, dar totuşi ar fi putut fi salvat. Elicopterul de salvare ar fi ajuns acolo în câteva minute.

— Nu ştii despre ce vorbeşti. Te axezi numai pe tine şi pe autocompătimirea ta.

— Poate că nu ştiu ce s-a întâmplat pe malul râului, dar ştiu că te-ai întors la maşina lui singură, ai plecat, ai luat legătura cu Reidun Vestli şi i-ai cerut ajutorul. Te-ai întâlnit cu ea după ce ai scăpat de maşina lui Jonny, te-ai ascuns în cabana ei. Ştiu că ai luat legătura cu Narvesen, l-ai pus să meargă la Fagernes şi să se întâlnească cu Merethe Sandmo. Ştiu că i-a dat cinci milioane de coroane în numerar ca să-şi recupereze tabloul. Ceea

ce-mi stârneşte mie curiozitatea e: ce anume a declanşat acest întreg proces? Eu?

Zâmbi cu dispreţ la ultimul cuvânt. Vântul se juca în părul ei lung, iar valurile îi spălau picioarele.

— Tu trebuie să fii întotdeauna în centrul atenţiei, nu-i aşa? spuse ea. Eu nu sunt aşa. Am făcut tot ce am făcut pentru că nu mă gândesc niciodată la mine însămi. E numai vina lui Merethe. Ea a pornit totul. Ea a ciripit. N-am avut de ales decât să-i ţin spatele lui Jonny...

— Tu nu te gândeşti niciodată la tine? Merethe Sandmo a făcut ceea ce *tu* i-ai spus să facă. Ea a dus tabloul la Narvesen, a luat banii şi apoi s-a dus la cabana lui Reidun Vestli. Acolo, ai luat banii şi apoi ai omorât-o şi ai dat foc cabanei. Ţi-ai luat identitatea ei şi te-ai folosit de biletul ei spre Atena. Ca să plănuieşti toată afacerea asta şi s-o pui în aplicare trebuie să fi fost extrem de furioasă pe ea. Oricine e atât de furios pe altcineva nu se gândeşte la nimeni în afară de propria persoană.

— N-am omorât pe nimeni. Iar tu nu ştii despre ce vorbeşti.

— Ba, dimpotrivă, ştiu foarte bine despre ce vorbesc. Am trecut prin tot circuitul. Începând cu noaptea în care a trebuit să mă duc şi să mă uit la paznicul omorât, un tânăr, un student care lucra cu jumătate de normă. Ucis în bătaie cu o bâtă de baseball.

— Jim Rognstad l-a omorât. Nu are nicio legătură cu mine.

— Dar i-ai dat lui Rognstad un alibi pentru crimă. Asta nu înseamnă că jucaţi în aceeaşi echipă?

Nu răspunse; privea peste mare. La orizont se vedeau două petroliere uriaşe plutind în linie.

— Nu erai obligată să-i dai individului un alibi pentru noaptea aceea, spuse Frank Frølich.

— Frank, zise ea cu blândeţe. De ce nu mă crezi?

— Nu spun ce cred; spun ce ştiu. De exemplu, ştiu că m-ai recunoscut pe Torgatta, înainte de înscenarea de la magazinul lui Badir. Ai dat înapoi, te-ai aşezat în câmpul meu vizual, voiai să te observ.

— Habar nu aveam ce urma să se întâmple. Am vrut doar să mă vezi. Dar tu ai fost cel care s-a aruncat peste mine. Îl privi piezişă şi zâmbi uşor. Îţi aminteşti?

— Ce-mi amintesc cel mai bine e că ai stat lângă mine în pat în noaptea aceea, aşteptând să adorm la loc ca să te poţi furişa afară şi să începi întreg coşmarul.

Stăteau nemişcaţi fără să vorbească. Vântul îi răvăşea îmbrăcămintea. Valurile se spărgeau de ţărm.

Se înfioră la atingerea degetelor ei pe dosul palmei lui.

— Te gândeşti vreodată că pământul arată albastru? şopti ea. Văzut din spaţiu?

— Ce te face să spui asta?

— Tot ceea ce s-a întâmplat între noi doi depinde de unde priveşti, Frank. Ştiu că eşti amărât din cauză că nu ţi-am spus nimic în noaptea aceea, dar mi se spusese că Jonny va fi arestat pentru uciderea unui om pe care nici măcar nu-l atinsese. Tu erai poliţist. Te-am ţinut departe de asta şi am făcut ce am crezut eu că e bine.

Se uită în jos spre mâna ei. Acesta fusese primul lucru pe care-l observase: mâinile ei. Degetele ei înmănuşate în negru, punând pachete de ţigări în rucsac. Aceleaşi degete care acum îl mângâiau, închise în jurul mâinii lui. Căldura mâinii ei îi urcă în sus pe braţ. Îşi închise ochii o secundă, simţindu-i atingerea. Apoi, îşi vârî mâna în buzunar şi spuse:

— Ai făcut ce credeai că e bine când te-ai dus la apartament şi ai făcut curăţenie cu mare atenţie? Când ai plantat peria de păr a lui Merethe pe patul tău ca s-o găsească poliţia? Ca să folosească ADN-ul lui Merethe pentru a identifica oasele din cabana lui Reidun Vestli? Când ai pus-o pe Merethe să răspândească zvonuri despre faptul că-şi găsise de lucru în Atena? Când ai pus-o să cumpere biletul de avion?

Nu răspunse.

— A fost corect s-o omori?

— Dacă cineva a omorât-o pe Merethe, trebuie să fi fost Vidar Ballo. Nu ştiu nimic despre Merethe şi despre ce s-a întâmplat cu ea.

— Se prea poate ca Jim Rognstad să-l fi ucis pe paznicul din Loenga. Se prea poate ca fratele tău să fi alunecat în râu din greşeală. Reidun Vestli şi-a luat într-adevăr singură viaţa. Dar Vidar Ballo nu avea cum s-o omoare pe Merethe Sandmo. Era mort din cauza unei supradoze când a ars cabana.

Frølich îşi vârî mâna în buzunarul interior şi îi dădu o foaie de hârtie.

— Altă copie.

Citi copia după scrisoarea de adio a lui Reidun Vestli şi începu s-o rupă şi pe aceasta în bucăţele.

— Am citit scrisoarea din nou în avion, venind încoace. Şi m-am întrebat pentru a n'şpe mia oară pentru cine anume îşi cerea Reidun iertare. Trebuia s-o ierţi pentru că îţi trădase ascunzătoarea faţă de nişte brute periculoase? Când ardea cabana ei, Jim Rognstad era cu o femeie în Oslo, iar Vidar Ballo era mort, deci, dacă nu ăştia doi au dat foc cabanei, atunci cine a bătut-o pe Reidun Vestli? Şi de ce a fost bătută *după* incendiu? Răspunsul la această întrebare a fost greu de aflat, tocmai pentru că nu a bătut-o nimeni. A simulat atacul. Voia ca poliţia să creadă că *cineva* a bătut-o ca să-ţi dea de urmă. La nevoie, ar fi spus că a fost atacată de Rognstad şi Ballo. Ar fi fost crezută pentru că era un universitar respectat. Dar în timp ce ea simula atacul, trebuie să fi ştiut câte ceva despre planurile tale. Trebuie să fi sacrificat cabana. Dar dacă nu a fost niciun atacator, singura, marea şi, de fapt, adevărata problemă rămâne nerezolvată: de ce îşi cere iertare?

— Acum câteva minute ai spus că asta are legătură cu noi, Frank. De ce ai spus asta?

— Dacă nu vrei să răspunzi, lasă-mă pe mine s-o fac în locul tău. Reidun îşi cere iertare pentru că renunţă. Nu a mai suportat să fie părtaşă la cursa ta cu obstacole mânjită de sânge. Ea nu avea motivaţia ta. Tot ce avea ea era dragostea pentru tine. Dar asta a mers doar până la rugămintea de iertare. *Tu* ai fost cea care a plănuit falsul atac. *Tu* ai vrut ca poliţia să creadă că cineva o bătuse şi că ea trădase ascunzătoarea *ta*. Ca să sugereze că *cineva* voia să te găsească şi să-ţi ia viaţa. În felul acesta puteai să redirecţionezi vina pentru incendiu şi pentru uciderea ta. Dar Reidun Veslti n-a vrut să fie complice la crimă. În consecinţă, a ales să iasă din nebunia ta — şi te imploră s-o ierţi.

Ea clătină din cap.

— E cea mai aiurită poveste pe care am auzit-o vreodată.

El zâmbi. Avea buzele uscate.

— N-am terminat încă. Erai furioasă la culme pe Merethe, asta ştiu. Şi poate că o învinuiai pentru moartea lui Jonny. Oricare ar fi poziţia ta, orice fantezii ai avea, adevărul e că ai scăpat din vedere nişte detalii minuscule când ţi-ai pus la cale răzbunarea. Ai uitat, de exemplu, că ar fi trebuit să porţi o plasă de păr când ai dormit în patul meu. Ţi-a rămas un fir de păr lung pe pernă în noaptea în care m-ai părăsit. Profilul ADN nu s-a potrivit cu părul de pe peria lui Merethe Sandmo şi *nu* s-a potrivit cu oasele din scrumul de la cabană. Povestea ta, Elisabeth, a atârnat de un fir de păr. Am un şef enervant, cu un nas fin, şi când am dus firul tău de păr, iar criminaliştii au descoperit că nu se potrivea, s-a dus la apartamentul lui Merethe Sandmo şi a luat şi alte mostre de acolo. Ghici ce? Mostrele s-au potrivit.

Ea stătea nemişcată, uitându-se la hotel. Vântul încă îi răvăşea rochia.

— Merethe Sandmo a urcat într-un autobuz spre Atena. Cu toate că, ţinând seama de dovezi, era moartă, spuse el. Aceeaşi femeie care îşi spunea Merethe Sandmo s-a dat jos din avion şi a închiriat o maşină cu care s-a dus până la Patras, unde maşina şi cheile au fost predate agentului de la Hertz. Şi aici, Merethe Sandmo dispare. În ceaţă. Totuşi, la cheiul de feriboturi, din acelaşi oraş, apare altă femeie: Elisabeth Faremo. Cumpără un bilet pe feribot până la Bari, pe malul italienesc al Mării Adriatice. Elisabeth Faremo dispare aici, dar o femeie cu numele de Merethe Sandmo apare pe coasta din Ancona, două zile mai târziu. Cumpără un bilet spre Zadar, Croaţia. Femeia care a cumpărat hotelul de acolo e necunoscută. A fost un ocol lung, dar problema e că femeia care deţine hotelul şi-a plătit facturile cu bani norvegieni, ale căror serii sunt înregistrate la Eco-Crime. Elisabeth, e o întreagă echipă de poliţişti care ştiu că banii lui Narvesen finanţează sejurul tău aici.

— Ai bătut tot drumul până aici, mi-ai dat de urmă, numai ca să-mi spui lucrurile astea?

Stătu uitându-se la ea. Dintr-odată, situaţia îi păru lipsită de importanţă. Se gândi la volumul de poezie pe care-l găsise. Conversaţia din pat când îi spusese numele acestei insule.

— Te-am aşteptat, continuă ea. Dar mi-am dorit să te aducă la mine dorul, nu emoţiile negative. Îşi puse mâna pe braţul lui, se ridică pe vârfuri şi-i atinse obrazul cu buzele. Îşi aminti atingerea ei.

— Ştiam, şopti ea, c-ai să vii aici şi ai să mă găseşti.

Se trase la o parte.

— E prea târziu.

— Nu, spuse ea. Nimic nu e prea târziu.

— De ce ai făcut asta? şopti el, dispreţuindu-şi propria slăbiciune. Cel puţin atât poţi să-mi oferi. Poţi să-mi spui ce sens a avut toată povestea asta.

— Nu am nimic fără Jonny.

Se gândi la ce spusese ea.

— Adică nu s-ar fi întâmplat nimic şi viaţa ar fi fost normală dacă Jonny...

— Acum te am numai pe tine, îl întrerupse.

— Nu-i adevărat, Elisabeth. M-ai lăsat în urmă.

— Te-am aşteptat, repetă ea.

— Dar nu se poate să mai fim împreună vreodată.

Trecu o mică eternitate. Numai sunetul murmurat al valurilor. Doi metri între ei. Când, în sfârşit, se uitată unul în ochii celuilalt, îşi dădu seama că se întâmplase ceva. Era pe altă lume.

— Ai uitat un lucru, spuse ea cu înverşunare.

— Aminteşte-mi-l.

— Inge Narvesen o să-şi ţină gura. Nu va recunoaşte niciodată în public că deţine un tablou furat. Nu ai nimic împotriva mea. Fără tablou, povestea ta e subţire ca firul de aţă. Fără tablou, nu ar fi existat nimic de luat din caseta de valori. Fără tablou, nu aveam ce să-i vând lui Inge. Ai avut dreptate, m-am folosit de numele şi de biletul lui Merethe ca să plec, dar trebuia să o fac, mi-era teamă pentru viaţa mea. Cineva îmi ucisese fratele şi apoi pe Merethe.

— Tabloul? întrebă Frank Frølich surprins. Despre ce tablou vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce tablou vorbesc.

— Dacă te referi la lucrarea „Madona şi Pruncul", care a dispărut dintr-o biserică italienească în 1993, tabloul a dispărut,

aşa cum s-a întâmplat şi în 1993. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci. Dacă cineva pretinde că l-a văzut în Norvegia, sigur se înşală. Vezi tu, tabloul nu se află acolo. Regret, Elisabeth. Ceea ce e important în acest caz sunt rămăşiţele omeneşti din cenuşa cabanei. Acasă, în Norvegia, poliţia are dovezi că femeia a primit cinci milioane de coroane în numerar de la Inge Narvesen. El şi-a încheiat declaraţia în legătură cu acest fapt. La început, a încercat să-i convingă pe cei din Kripos că Merethe vindea sex. Dar cinci milioane pentru sex e cam tras de păr, aşa că nu l-au crezut. În cele din urmă, a recunoscut că Merethe îi spusese o poveste cu cocoşul roşu despre un tablou renascentist pe care l-ar fi putut cumpăra cu cinci milioane. A fost destul de naiv s-o creadă şi a luat ţeapă. Tabloul n-a apărut niciodată. El i-a dat banii şi n-a primit nimic. A fost tras pe sfoară. Iar femeile frumoase care amăgesc idioţii cu o droaie de bani sunt poveşti care-i fac să caşte pe judecătorii norvegieni. Dacă tabloul nu apare, partea aceasta a poveştii e lipsită de importanţă. Ceea ce-i va interesa pe judecători sunt planurile inteligent puse la cale, din spatele noii vieţi de aici. Ai folosit-o pe Reidun Vestli să sprijine punerea în scenă a propriei tale morţi. Ai folosit-o pe Merethe Sandmo ca intermediar în schimbul cu banii. S-a dovedit că ai luat banii de la Merethe — din moment ce ai cheltuit din ei în fiecare zi — şi ai omorât-o — din moment ce ţi-ai asumat identitatea ei şi ai fugit, folosindu-te de numele ei.

Când el termină, ea stătea ca mai înainte, cu privirea aţintită spre mare. El făcu un gest din cap, spre hotel.

— Mergem?

— Te grăbeşti chiar aşa de tare? Din nou, altă intonaţie. Aproape veselă.

Se priviră în ochi. Încercă să vadă înăuntrul ei şi să interpreteze ce se întâmpla în fântânile adânci şi negre înconjurate de luciul albăstrui, dar renunţă.

— Cu siguranţă n-ai să-mi refuzi o ultimă dorinţă, continuă ea cu un zâmbet prefăcut.

— În cazul acesta, va trebui să fie o dorinţă modestă.

— Am spus că mă duc să înot. Dacă vrei, poţi veni cu mine.

El se uită la apă şi ezită.

Ea începu să se dezbrace. În scurt timp, stătea în faţa lui, purtând doar nişte bikini. Vântul îi mângâia părul negru. Încă o dată, îi atinse obrazul cu buzele.

— Ai curajul să fii atât de amabil şi să vii?

El se aşeză pe nisip în timp ce ea păşi până la marginea apei. Îi urmări silueta frumoasă înaintând în apă, picioarele bronzate, croindu-şi drum prin marea înspumată, şoldurile unduitoare. Apa trebuie să fi fost rece. Nu se mai aventurase nimeni în larg. Continuă nestingherită. Când începu să înoate, se ridică, să o vadă mai bine. Scruta marea, căutând părul ei negru, care era ascuns de valuri, până când apărea iar la suprafaţă. Dispărea. Se ridica. Dispărea.

Se gândi la ceea ce-i spusese ea.

Scrută marea zadarnic.

Simţi cum îl cuprinde o amorţeală în tot trupul.

Când reuşi în sfârşit să se întoarcă şi să fugă spre hotel, cei doi poliţişti îşi croiau deja drum pe nisip spre el.

43

— Şi tu nu ai avut nimic împotrivă? Ca ea să intre în mare?

Frølich nu răspunse.

— Continuă, spuse Gunnarstranda pe acelaşi ton.

— S-a dezbrăcat...

— Concentrează-te pe aspectele importante.

Frølich se scărpină pe obraz.

— A păşit în mare fără privească înapoi.

— Şi?

— Când apa i-a ajuns la brâu, a început să înoate în larg.

— Mai înota şi altcineva?

— Nimeni.

Gunnarstranda îi aruncă o privire severă.

— Nu era nimic acolo după care se putea ascunde, niciun munte, nicio stâncă, nici măcar o minge de plajă, nimic, doar nisip şi apă.

— Ai fi putut s-o refuzi.

— Poate că aş fi putut spune că nu e permis. Şi apoi, ce? Nu aveam autoritatea s-o arestez. Asta era sarcina poliţiei croate.

— Dar n-ar fi trebuit să fii singur cu ea.

— Ascultă...

— Nu, îl întrerupse Gunnarstranda furios. Tu ar trebui să asculţi. Ai fost însărcinat să o aduci înapoi în Norvegia. Dar a dispărut. S-a evaporat! Fosta ta iubită se duce să înoate şi dispare!

— Poliţia locală a explicat cum sunt curenţii din mare acolo. S-a înecat.

— Iar tu accepţi asta? Că a dispărut, pur şi simplu?

— Avem banii, lucrurile ei, paşaportul, cardul bancar, toate obiectele ei personale. Crede-mă, Elisabeth Faremo e moartă.

— Femeia aia a mai fost moartă o dată, Frølich! Gunnarstranda se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se întoarse spre el înainte să iasă. Stăteau faţă în faţă. Cazul e închis, anunţă Gunnarstranda. Eşti mulţumit?

Frølich nu răspunse. Privi absent cum se închide uşa. Avea o singură imagine în minte: silueta unei femei bronzate, în bikini albaştri, înaintând agale tot mai departe în mare, fără să privească înapoi. Îşi ridică mâna să se scarpine din nou pe obraz. Îl mânca întruna. Continuă să se scarpine. Începu să-l usture. Îşi puse mâna pe coapsă. Obrazul tot îl mai ustura. Nu-şi putea scoate ideea din minte. Îl ustura şi îl ardea exact în locul în care ea îi atinsese obrazul cu buzele, înainte de a se întoarce cu faţa spre mare.

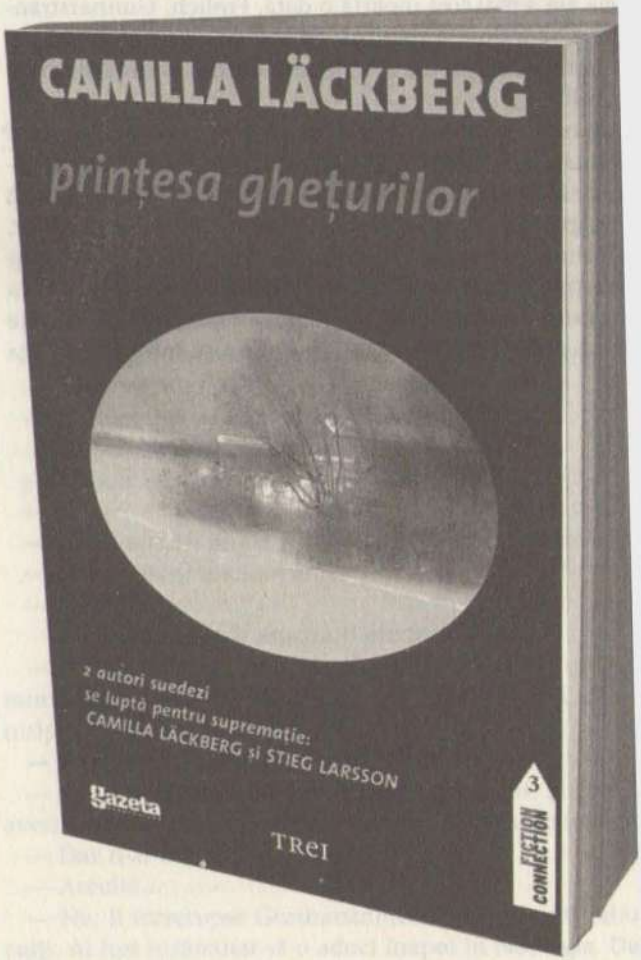
CAMILLA LÄCKBERG
prințesa ghețurilor
2 autori suedezi
se luptă pentru supremație:
CAMILLA LÄCKBERG și STIEG LARSSON
Gazeta
TREI
FICTION CONNECTION
3

Prințesa ghețurilor

Camilla Läckberg

Titlul original: Isprinsessan
Limba originală: suedeză
Traducere de: Simona Țențea și Åsa Apelkvist

Fjällbacka, un orășel pitoresc, aflat undeva într-o insulă din arhipelagul suedez...

Frumoasa Alexandra este găsită după mai multe zile moartă, în cadă. Trupul ei înghețat și-a păstrat tot farmecul: chiar și așa, Alexandra pare a fi o «prințesă a ghețurilor».

Personajul principal este însă Erica Falck, o scriitoare de biografii, care acum – după moartea părinților ei – s-a retras temporar pe tărâmul natal, ca să scrie o nouă carte. Ea este cea care o descoperă pe Alexandra, fostă prietenă din copilărie. Erica este rugată de familia Alexandrei să scrie un articol în memoria acesteia. Și cum cele două prietene nu se mai întâlniseră de 25 de ani, Erica are nevoie să-i cunoască pe cei care i-au fost apropiați Alexandrei, pentru a mai afla câteva lucruri despre ea și a-i putea face un portret. Începe astfel să descopere secrete spectaculoase... Pornește o investigație și descoperă că aceasta era însărcinată. Povestea ia o nouă întorsătură când, în urma autopsiei, se dovedește că Alexandra a fost, de fapt, asasinată...

«O carte care îți dă fiori pe șira spinării, lucidă, glacială, ca și mediul pe care îl descrie.» *The Literary Review*

Camilla Läckberg s-a născut în 1974. Înainte de a deveni cel mai popular scriitor suedez de romane polițiste, Camilla Läckberg a lucrat ca director de marketing și product manager mai mulți ani. *Prințesa ghețurilor* este primul titlu dintr-o serie de șapte romane (seria Fjällbacka) ce s-au bucurat de un succes enorm de piață și o presă foarte bună.

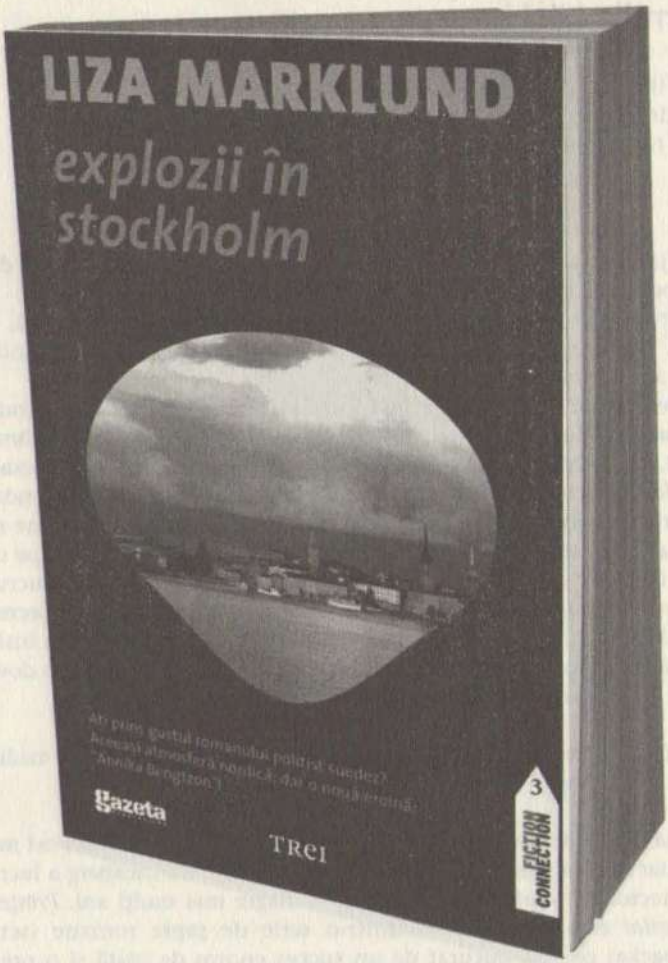
LIZA MARKLUND
explozii în stockholm
Gazeta
TREI
FICTION CONNECTION
3

Explozii în Stockholm

Liza Marklund

Titlul original: Sprängaren
Limba originală: suedeză
Traducere de: Laurențiu Dulman

Cu câteva zile înainte de Crăciun, un eveniment neașteptat tulbură Stockholmul acoperit de zăpadă: o bombă explodează la stadionul Victoria, gazda Jocurilor Olimpice. Din nefericire, există și o victimă: Christina Furhage, șefa Comitetului Olimpic. Pe lângă ancheta poliției, de caz se ocupă și Annika Bengtzon, ziarista care conduce departamentul Investigații de la cotidianul Kvällspressen. Deși opinia generală este aceea că a fost vorba de un atac terorist, ea susține că la baza atentatului a stat o crimă de o altă natură. Ca să dovedească acest lucru, Annika începe să răscolească trecutul, pentru a afla adevărata poveste a femeii care se ascundea dincolo de imaginea puternică și radioasă a Christinei Furhage. Când o nouă explozie are loc la arena Stär Hall, Annika începe să se îndoiască de intuiția și credibilitatea ei ca ziaristă. Cu toate acestea, continuă să cerceteze cazul și, în cele din urmă, se trezește ea însăși într-o situație limită... Reușește oare să descopere adevărul din spatele acestei povești întunecate?

Liza Marklund se bucură de o faimă internațională, fiind publicată în peste 30 de țări. Romanele ei s-au vândut în peste 9 milioane de exemplare: se află pe primul loc în topul celor mai vândute cărți din toate cele cinci țări nordice. Autoarea a primit nenumărate premii literare și distincții. *Explozii în Stockholm* este primul volum al seriei «Annika Bengtzon».

A publicat opt romane în seria Annika Bengtzon, serie care i-a adus faima internațională. Pentru *Explozii în Stockholm* a fost recompensată cu numeroase premii literare: «Poloni Prize»; «Best Swedish Crime Novel by a Female Writer»; «Best First Novel of the Year».

Este ambasador UNICEF. Locuiește în Spania, cu soțul ei, Mikael.

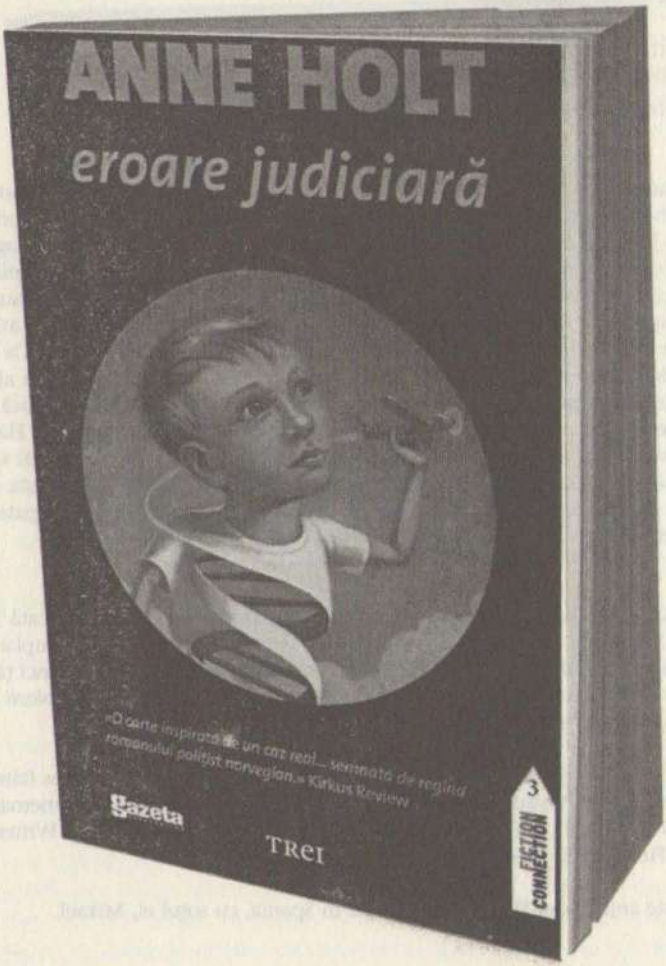
ANNE HOLT
eroare judiciară
„O carte inspirată de un caz real... semnată de regina romanului polițist norvegian.» Kirkus Review
Gazeta
TREI
FICTION CONNECTION

Eroare judiciară

Anne Holt

Titlul original: Det som er mitt
Limba originală: norvegiană
Traducere de: Marie-Jeanne Vasiloiu

«O carte inspirată de un caz real... semnată de regina romanului poliţist norvegian.» — *Kirkus Review*

«Povestea captivează cititorul chiar de la prima pagină, într-o trilogie interesantă ce pune în lumină schimbările produse în mentalitatea norvegiană din ultimii cincizeci de ani. Una dintre cele mai promiţătoare serii de romane poliţiste nordice.» — *Le Monde du Livre*

În Norvegia, un serial killer se află în libertate. Un ucigaş în serie, de cea mai abjectă speţă. Care sechestrează copii şi îi omoară într-un mod ce nu poate fi detectat de poliţie, apoi le trimite corpul pe adresa mamelor, însoţit de acest bilet înfiorător: «Ai primit ceea ce ai meritat».

Emilie, de nouă ani, şi Kim, de cinci ani, au dispărut. Ancheta îi este încredinţată inspectorului-şef Ingvar Stubø. Pentru a da de urma criminalului, acesta apelează la Inger Johanne Vik, o ex-profiler a FBI-ului. Investigaţiile îi vor conduce la Aksel Seier, condamnat cu patruzeci de ani în urmă şi exilat în Statele Unite. Dar să fie el oare adevăratul criminal? Apare bănuiala că s-a comis o eroare judiciară... că o autoritate publică a primit bani pentru a influenţa rezultatul unui proces derulat cu ani în urmă...

Eroare judiciară este primul volum dintr-o serie în care protagoniştii sunt eroii anchetatori Vik şi Stubø.

Seria — ai cărei protagonişti sunt anchetatorii Vik şi Stubø – a fost ecranizată de Yellow Bird Productions AB. «Primul roman dintr-o serie cutremurătoare care investighează motivaţiile psihologice ce conduc la crime atroce.» *Publishers Weekly*

«Corupţia este... de neconceput în Norvegia. Din numeroase motive. În primul rând, nu există o tradiţie. Ar putea părea bizar, dar corupţia presupune, în fapt, un fel de tradiţie naţională.» — *Anne Holt*

Anne Holt este fost ministru al justiţiei în Norvegia, procuror, avocat, publicist la televiziune şi autor al unor serii de romane poliţiste ce au cunoscut un succes imens în ţările scandinave şi s-au tradus în peste 25 de limbi.

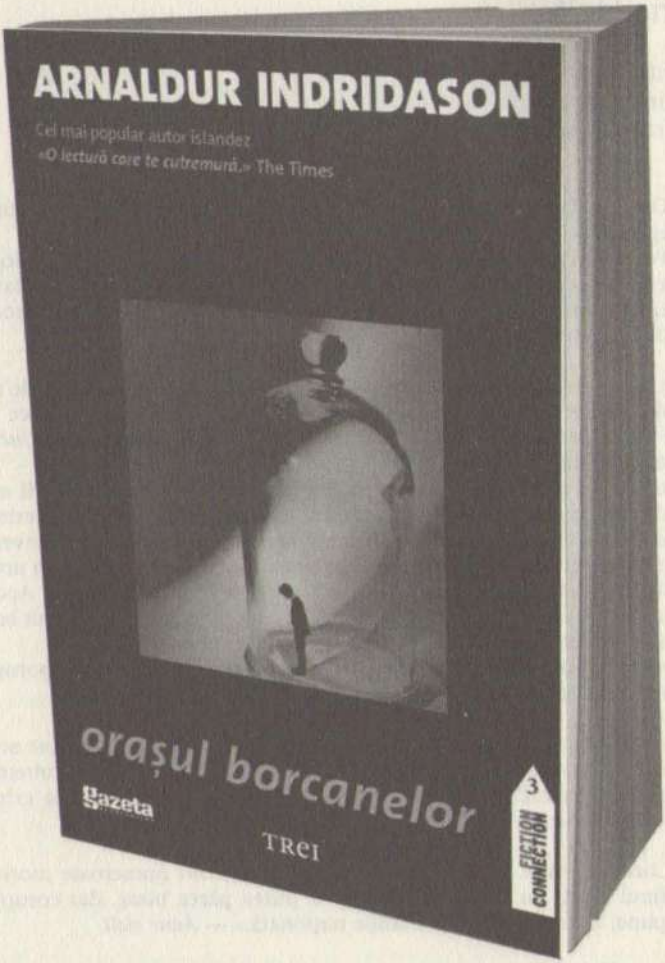
ARNALDUR INDRIDASON
Cel mai popular autor islandez
«O lectură care te cutremură.» The Times
orașul borcanelor
gazeta
TREI
FICTION CONNECTION
3

Orașul borcanelor

Arnaldur Indridason

Titlul original: Mýrin
Limba originală: islandeză
Traducere de: Monica Vlad

Atunci când un septuagenar solitar este ucis în apartamentul său din Reykjavík, cazul este predat inspectorului-şef Erlendur Sveinsson, un detectiv foarte competent, tăcut, ursuz şi cu umor sec, folosind metode dintre cele mai inedite. El este un veteran al poliţiei din Reykjavík, are în jur de 50 de ani, este divorţat de mult şi are doi copii, ambii dependenţi de droguri într-un grad mai mare sau mai mic. Rutina lui de burlac ancorat exclusiv în viaţa profesională este zdruncinată atât de secretele murdare pe care le descoperă de-a lungul anchetei, cât şi de încălzirea treptată a relaţiilor – iniţial tensionate la maximum — cu fiica lui, Eva Lind, care apare şi dispare în mod capricios din viaţa lui. Un copil devenit femeie, care afişează o atitudine rebelă şi sfidătoare: nimic altceva decât un strigăt de ajutor, de fapt!

Unicele indicii găsite la locul faptei sunt un bilet criptic lăsat de criminal şi o fotografie cu mormântul unei fetiţe. Inspectorul Erlendur descoperă că, în urmă cu mulţi ani, victima a fost acuzată de un delict nerezolvat, un viol, însă n-a fost condamnată niciodată. S-a întors oare trecutul să-l bântuie pe acest bătrân? Pe măsură ce redeschide acest caz vechi, Erlendur găseşte dovezi neobişnuite care îl duc spre secrete mult mai adânci decât uciderea bătrânului Holberg. Oraşul Borcanelor este un loc tăinuit în care se păstrează organele prelevate pentru cercetare genetică. Odată pătruns în acest laborator de medicină legală, Erlendur găseşte cheia unor fapte care au afectat mai multe generaţii.

Arnaldur Indridason s-a născut în 1961 la Reykjavik. A lucrat mulţi ani ca jurnalist şi critic de film în Islanda. *Oraşul Borcanelor*, primul său roman, a câştigat Nordic Crime Novel Award. De aceeaşi recunoaştere s-a bucurat şi al doilea roman al său, *Silence of the Grave* (*Liniştea mormântului*, Editura Trei), premiat cu presigiosul CWA Gold Dagger Award. Ambele cărţi fac parte dintr-o serie de 10 romane care îl au ca personaj principal pe detectivul Erlendur.

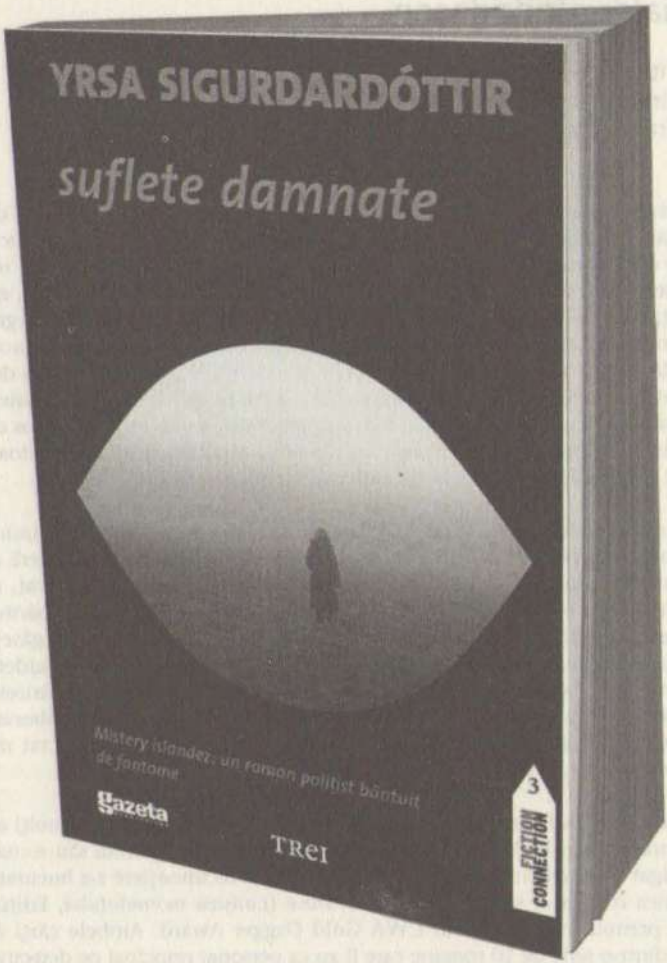
YRSA SIGURDARDÓTTIR
suflete damnate
Mistery islandez, un roman polițist bântuit de fantome
Gazeta
TREI
FICTION CONNECTION
3

Suflete damnate

Yrsa Sigurdardottir

Titlul original: Sér grefur gröf
Limba originală: suedeză
Traducere de: Laurențiu Dulman

„Yrsa Sigurdardóttir se numără printre cei mai buni autori de romane polițiste nordice." (*The Times*)

„Dată fiind populația sa de doar 300.000 de locuitori, Islanda este o țară cu un număr suprinzător de mare de autori buni în domeniul literaturii polițiste. Yrsa Sigurdardottir este unul dintre acești autori care scriu teribil de captivant... Atipic însă, la ea, în locul bărbatului morocănos de vârstă mijlocie care joacă de obicei rolul detectivului se află acum o tânără femeie... o eroină atrăgătoare, cu sex appeal". (*Sunday Telegraph*)

Suflete damnate este un roman polițist inteligent, glacial și cu o intrigă absolut fabuloasă. Cartea face parte dintr-o serie a cărei personaj principal este Thora Gudumundsdóttir, avocată, mamă a doi copii, femeie divorțată.

O crimă îngrozitoare a fost comisă într-un resort turistic situat pe coasta de vest a Islandei, într-o fermă recent renovată, odinioară faimoasă pentru că ar fi fost bântuită de fantome. Thora e chemată de proprietarul hotelului – primul suspect în acest caz — pentru a-l apăra în instanță. Investigațiile ei dezvăluie niște fapte tulburătoare care s-au întâmplat la fermă cu câteva decenii în urmă. Lucruri care n-au văzut până acum lumina zilei...

„Îmi dau seama de ce atât de mulți oameni sunt entuziasmați de literatura Yrsei. E încântătoare, proaspătă și captivantă". (*James Patterson*)

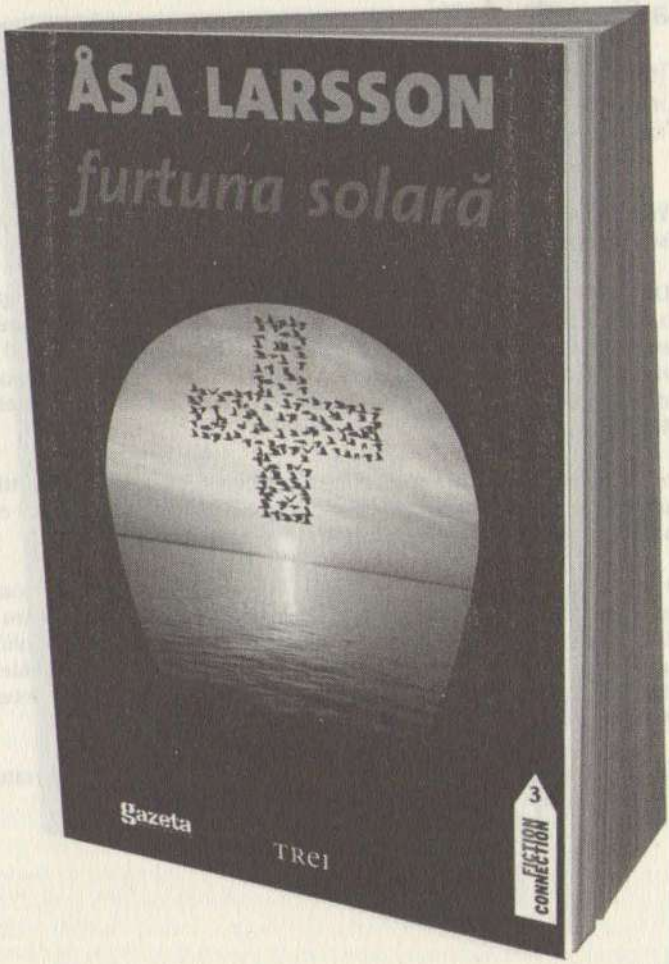
ÅSA LARSSON
furtuna solară
Gazeta
TREI
FICTION CONNECTION 3

Furtună solară

Åsa Larsson

Titlul original: Solstorm
Limba originală: suedeză
Traducere de: Elena-Maria Morogan

Un charismatic lider religios este găsit ucis cu brutalitate în biserica Izvorul Puterii, din nordul Suediei, aparţinând unei congregaţii cu vederi fundamentaliste. Sora victimei, Sanna Strandgård, este cea care găseşte cadavrul, iar trauma pe care o trăieşte ea este devastatoare. Atunci când e acuzată de crimă, îi cere ajutorul prietenei sale din copilărie, avocata Rebecka Martinsson.

Aceasta lasă în urmă viaţa agitată din Stockholm pentru a se duce în îndepărtata Kiruna, de care o leagă atâtea amintiri întunecate. În paralel cu ancheta poliţiei, condusă de vigilenta inspectoare Anna-Maria Mella, Rebecka începe să cerceteze cazul, făcând în acelaşi timp o incursiune în propriul trecut. Secrete bine păzite şi adevăruri sumbre despre conducătorii congregaţiei ies la iveală, iar Rebecka îşi înfrânge teama şi găseşte în sine forţa necesară de a face lumină într-o situaţie pe care o credea fără ieşire.

TREI și Gazeta Sporturilor

vă oferă 10 romane de top
în SERIA NEAGRĂ de *crime fiction*!

Camilla Läckberg, *Prinţesa gheţurilor*

Liza Marklund, *Explozii în Stockholm*

Anne Holt, *Eroare judiciară*

Arnaldur Indridason, *Oraşul borcanelor*

Irsa Sigurdardóttir, *Suflete damnate*

Mons Kallentoft, *Sacrificiul din miezul iernii*

Åsa Larsson, *Furtună solară*

Johan Theorin, *Ecouri de dincolo de moarte*

Håkan Nesser, *Cu ochii minţii*

Kjell Ola Dahl, *Al patrulea...*

KJELL OLA DAHL

În timpul unui raid de rutină al poliției, inspectorul Frank Frølich din Oslo îi salvează viața lui Elisabeth Faremo, o femeie de o frumusețe stranie, cu o privire enigmatică, prinsă accidental într-un schimb de focuri. Câteva săptămâni mai târziu, cei doi se întâlnesc întâmplător – însă relația lor ulterioară nu mai e rodul coincidenței.
Când Frølich află că frumoasa misterioasă este sora unui infractor căutat de poliție, membru al unei bande de hoți, este deja prea târziu.
Coborând în întunecata lume interlopă a metropolei norvegiene, dar și a propriului său suflet, Frølich începe o călătorie periculoasă. Suspendat din serviciu, îndrăgostit fără speranță și căutând o fărâmă de adevăr în acest haos de promiscuitate și minciuni, el trebuie să afle dacă este manipulat... înainte ca viața lui să o ia pe o cale fără putință de întoarcere.

«O rețea întortocheată de istorii din care nu lipsesc furturile de obiecte de artă, șantajul, sexul fierbinte și răsturnările de situație, toate acestea contribuind la o lectură pasionantă.»
Publishers Weekly

KJELL OLA DAHL este unul dintre cei mai cunoscuți autori norvegieni de literatură polițistă. Seria care îi are ca protagoniști pe cei doi detectivi, inspectorul-șef Gunnarstranda și asistentul său Frølich, este deja tradusă în zeci de țări. A fost recompensat cu Riverton Prize și nominalizat la Glass Key Award, Brage Literary Prize și Martin Beck Award.

ISBN 978-973-707-460-7

www.edituratrei.ro